

Guillaume Apollinaire

Amorurile unui prinț

Colecție coordonată de Gheorghe Crăciun

Coperta colecției: Andrei Mănescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

APOLLINAIRE, GUILLAUME

Amorurile unui prinț / Guillaume Apollinaire; trad.:
Emil Paraschivoiu; pref.: Ovid. S. Crohmălniceanu. — Ed.
A 2-a. — Pitești: Paralela 45, 2006

ISBN (10) 973-697-717-X; ISBN (13) 978-973-697-
717-

I. Paraschivoiu, Emil (trad.)

II. Crohmălniceanu, Ovid S. (pref.)

821.133.1-31 135.1 821.133.1. —993135.1

Guillaume Apollinaire

*Les onze mille verges ou Les amours d'un
hospodar,*

Paris, 1907

Copyright © Editura Paralela 45, 2006, pentru
prezenta ediție

Guillaume Apollinaire

Amorurile unui prinț *ediția a II-a* în românește de
Emil Paraschivoiu Prefață de Ov. S. Crohmălniceanu

PARALELA 45

Prefață

„Pornografie” ar fi, după dicționarele Larousse ca și
Littre, tot ce e „obscen” în materie de literatură și de
artă. Asupra sensului noțiunii acesteia ultima nu se
găsesc încă doi oameni care să cadă de acord, spun
lexicografii Ernst și Seagle, pe care-i citează Henry
Miller (v. *Obscenitatea și legea reflectării*). Într-adevăr,

Larousse găsește „obsцен” „ceea ce rănește pudoarea”. Dar e evident că sentimentul decenței funcționează diferit într-o societate sau alta și evoluează cu timpul. Pe o europeană ar deranja-o să umble dezbrăcată ca femeile din Africa și cât de scurt e cuviincios să poarte fusta a constituit chiar în cazul ei o problemă a evoluției moravurilor. Littré dă drept sinonim cu „obsцен” cuvântul „licențios”. De astă dată, lucrurile se încurcă mai rău, fiindcă așa a fost calificat nu doar un singur autor celebru. „Licențios” Brantome, dar și Diderot în *Les bijoux indiscrets*; nu mai puțin Voltaire, adeseori ca și abatele Prevost. Există o întreagă tradiție a ceea ce se numește literatură licențioasă, urcând din antichitate (Ovidiu în *Ars amandi*) până la Balzac (*Contes drolatiques*). Spiritele pudibonde însă pot să fie șocate până și de anumite pasaje din *Biblie*, ca să nu mai vorbim de cărți ca *Halima* sau *Decameronul*. Că atentează la pudoare li s-a reproșat lui Baudelaire și Flaubert; pentru același motiv, Joyce și Henry Miller au fost lungă vreme autori interziși în țările cu limbă anglo-saxonă. Ultimul, ca să se apere de eticheta „pornografie” aplicată romanelor sale, cita cuvintele lui Theodore Schroeder, care și-a consacrat viața luptei pentru libertatea cuvântului: „Obscenitatea – susținea el – nu se găsește în nicio carte, în niciun tablou, ea e întotdeauna o calitate a spiritului celui care citește sau privește”. Schroeder are indiscutabil dreptate atunci când e vorba despre opere artistice reușite, fiindcă aici scenele șocante ori verdeața limbajului au o funcție estetică, sunt necesare expresivității literare și plastice. Pornografia apare doar acolo unde efectul poetic nu intervine și e urmărită stricta excitare sexuală pe cale scriptică sau vizuală.

La noi, pudibonderia a dominat netulburată până în zilele noastre. Arghezi a fost stigmatizat ca pornograf, în 1934, un comunicat al Ministerului Instrucțiunii Publice le cerea profesorilor să înlăture din bibliotecile școlare cărțile anumitor autori, socotiți dăunători sub raport

moral, și să supravegheze lecturile particulare ale elevilor. Vizați erau Rebreanu, Gib I. Mihăescu, Cezar Petrescu, Ionel Teodoreanu, Camil Petrescu, Mircea Eliade, Felix Aderca, Damian Stănoiu ș.a. Printr-o distorsiune caracteristică tuturor regimurilor totalitariste, anii comunismului au adus nu o scădere a reflexelor puritane, cum era de așteptat, ci, dimpotrivă, accentuarea lor paroxistică. Un secretar de partid al Capitalei s-a plâns într-o ședință de indecența statuiilor, reclamând artiștilor plastici (e adevărul curat!) să găsească mijloace pentru a acoperi sexul nimfelor și naiadelor din parcurile publice. „Biroul 2” a desfășurat o activitate neîntreruptă de castrare a literaturii, artelor plastice și producției cinematografice. Nu puține cărți, chiar dacă purtau semnături ilustre, și-au văzut tăiate, drept urmare a unei asemenea mentalități hiperpuritane, căile de acces către cititorul român. De unele scrieri mai decoltate el are astfel ocazia să afle cu surprindere abia acum. Traducerea literaturii licențioase în românește întâmpină o mare greutate, limba noastră ea însăși având o pudoare pronunțată când e vorba să fie așternută pe hârtie. Cuvinte care în franceza scrisă circulă fără jenă fac la noi să roșească pagina. Mai mult, sună trivial, cum nu se întâmplă în limba lui Voltaire. Cititorul va aprecia cu câtă artă Emil Paraschivoiu a știut să biruie acest obstacol greu în traducerea de față.

M-am simțit îndemnat să aduc precizările de mai sus ca introducere la micul roman al lui Guillaume Apollinaire, *Les onze mille verges*, având subtitlul *Les amours d'un hospodar*, apărut „sous manteau” în 1907. Cine nu știe, să afle că această operă născută dintr-o imaginație erotică înfierbântată are drept principal erou un român, pe prințul Mony Vibescu, ce strălucește prin isprăvile sale virile. Alegerea poetului e de natură să ne flateze, mai ales descoperind ce proporții pantagruelice dă el virtuților falice ale personajului.

Apollinaire i-a frecventat stăruitor pe autorii

licențioși editați în *La Bibliothèque des curieux*, redactând introduceri și note la mulți dintre ei, ca Sade, Aretin, contele Mirabeau, John Cleland, patricianul venețian Giorgio Baffo, Crebillon-fiul, Francisco Delicado, Pierre Corneille Blessebois, povestitorii libertini italieni, poeții galanți francezi ș.a. Avea chiar o aplecare spre erudiție, cum o dovedesc multe versuri ale sale (v. *Le Bestiaire ou Cortège d'Orphée*) și chiar titlul cărții închinată amorurilor unui boier valah trimite la legenda Sfintei Ursula, prin asemănarea sonică a cuvintelor *verge* (falus) și *vierge* (virgină), știut fiind că 11.000 de fecioare au fost omorâte o dată cu martira creștină.

Această scriere decoltată a lui Apollinaire trădează o evidentă căutare de compensare erotică pe cale imaginativă. Să nu uităm că poetul e autorul faimosului „cântec al celui prost iubit” (*La chanson du mal-aimé*). Într-o scrisoare către Madeleine Pages, explicând împrejurările care l-au împins să compună aceste versuri, mărturisea: „Mă credeam prost iubit în timp ce eu iubeam prost”. Sigur că Apollinaire nu dă afirmației o accepție sexuală. Dar o anumită lăudăroșenie, cam adolescentină, privind elanurile sale amoroase din poemele-epistole, adresate lui Lou sau Madeleinei, e suspectă și stârnește bănuiala slabelor sale succese pe tărâm viril. La aceasta se adaugă frica de sexul feminin și impulsurile sadice asupra cărora ne atrage atenția Michel Decaudin în prefața romanului *Les onze mille verges* din colecția populară *J'ai lu*. Oricum, autorul a fost trimis să se plimbe de mai toate iubitele sale, Annie Playden, Marie Laurencin, Louise de Coligny-Chatillon (Lou) și chiar Madeleine Pages. Un alt cunoscător al vieții și operei poetului, Marcel Adema, și-a intitulat biografia pe care i-a consacrat-o: *Apollinaire le mal-aimé* (1952).

Furia erotică din *Les onze mille verges* acumulează ororile: pederastie, sodomie, incest, scatomanie,

vampirism, necrofilie, tortură, consum de carne umană, într-un adevărat delir, revărsat adesea peste marginile bunului-gust. Dar tocmai supralicitarea aceasta perversă la care se dedă Apollinaire ne cheamă să nu o luăm în serios. E aici și o joacă de-a libertinajul împins la expresia lui extremă. Poetul, familiarizat cu tot ce conține mai scandalos literatura licențioasă clasică, își propune să o întreacă prin concentrație infernală pe centimetru pătrat de pagină tipărită. *Les onze mille verges* sunt, până la urmă, un fel de parodie enormă a lui Sade. Nu greșesc deci comentatorii care, ca Michel Decaudin, amintesc, în legătură cu „amorul unui hospodar”, și de Rabelais. Lipsește invenția verbală a acestuia, e adevărat, dar sunt prezente dilatarea fantastică și jovialitatea lui.

Că *Les onze mille verges* trebuie citită și ca o glumă ne-o spun nu numai expansiunea rabelaisiană a activității personajelor cărții pe tărâm amoros, ci și alte lucruri. Apollinaire, împotriva informației sale erudite, pune o voită neseriozitate în tot ceea ce afirmă despre patria lui Vibescu. Cu privire la aceasta, se complace într-o senină ignoranță franțuzească a geografiei. Valahia, pentru poet, e un spațiu fabulos undeva între Europa și Asia. Acolo străbunicul lui Vibescu a câștigat titlul de „hospodar”, ceea ce ar echivala, explică Apollinaire, cu a fi „subprefect” în Franța. Pe străzile Bucureștiului se pot zări specimene de turci, sârbi și ale „rase macedonene”. Personajele venite dintr-o asemenea zonă vagă, amestec de Occident și Orient, au nume fanteziste: viceconsulul Bandi Fornoski, generalul Kokodryoff. Pe erou însuși îl cheamă Vibescu, prin deformarea lui B în V, practică frecvent în pronunțarea cuvintelor de origine slavonă. Apollinaire își face și o idee hilaro-imaginară despre obiceiurile locului. Ducându-se la viceconsulul Serbiei din București, Mony Vibescu se oprește înainte de a intra și urinează îndelung pe fațada clădirii.

Fanteziste și cu aluzii obscene sunt și multe nume ale personajelor pariziene: Culculine, Ancone, Alexine Mangetout, Cornaboeux. Narațiunea nu se încurcă în scrupule de verosimilitate realistă. Un vizitiu e amenințat cu amenda fiindcă îi lipsește biciul. Diversele accidente mortale survenite pe parcursul acțiunii nu le atrag celor implicați în ele necazuri judiciare. Ei părăsesc liniștiți locurile unde s-au petrecut orgiile cu urmări funeste, fără să pățească nimic. Ca-n vis, distanțele sunt străbătute fulgerător. Vibescu și Cornaboeux se află când la Paris, când la București, când la Port Arthur, unde-i transportă comod Orient-Expresul. Textul păstrează, chiar în culmea scenelor șocante, destul umor spre a fi luat drept o faceție și citit astfel. Apollinaire plasează în proiecțiile sale erotice delirante personaje reale, cunoștințe sau amici, cu nume deghizate sau reale. Actrița Estelle Ronange - ne dezvăluie Michel Decaudin - împrumută trăsăturile Margueritei Moreno, soția poetului simbolist Marcel Schwob. Patronii bordelului din Port Arthur, Terre și Tristan de Vinaigre, sunt și ei confrați ai autorului, respectiv Adolphe Rette și Tancrede Visan. Jurnalistul Andre Barre apare chiar cu numele său adevărat, amputat doar de ultimele două litere. Sculptorul Genmolay, autorul monumentului funerar al lui Mony Vibescu, e Jean Mollet, bun prieten cu Apollinaire.

Acesta a dat frâu liber fantasmelor libidoului său. Dar s-a și dedat cu ele la o activitate ludică, pentru a face dovada cum îi poate surclasa el pe autorii libertini în privința grozăviilor sexuale imaginabile. Prins în această competiție, comică până la urmă, surâde mereu complice către noi, invitându-ne să-l citim fără încrâncenare și amuzați, dacă se poate.

Ov. S. Crohmălniceanu

Bucureștiul e un oraș frumos, în care Orientul și Occidentul parcă se contopesc. Te afli încă în Europa, dacă ții seama de poziția sa geografică; dar ești deja în Asia, dacă ai în vedere anumite moravuri ale locului, turcii din acel oraș, sârbii sau alte rase macedonene, din care poți zări pe stradă specimene dintre cele mai pitorești. Și totuși, ai de-a face cu o țară latină; soldații romani, care colonizară cândva ținutul, se gândiseră, desigur, tot timpul, numai la Roma, pe-atunci capitală a lumii și-a tuturor lucrurilor frumoase. Nostalgia aceasta occidentală li s-a transmis și urmașilor lor: românii se gândesc neconștient la un oraș în care luxul e ceva firesc, iar viața o continuă veselie. Numai că Roma și-a pierdut măreția de altădată, regina cetăților și-a cedat coroana Parisului, așa că nu-i deloc de mirare că, printr-un soi de atavism, gândul românilor se îndreaptă mereu spre Paris, care i-a luat Romei locul, atât de bine, în fruntea universului!

Asemenea multor români, frumosul prinț Vibescu se gândea și el la Orașul-Lumină, la Parisul în care femeile, toate femeile sunt pe cât de frumoase, tot pe-atât de darnice cu nurii lor. Pe vremea când încă mai urma colegiul din București, era de ajuns să se gândească la o pariziancă, la pariziancă în genere, că se și excita și era nevoit să se frece de unul singur, încet și cu multă plăcere. Mai târziu, își satisfăcuse plăcerile în părțile din față ori din dos ale mai multor fermecătoare românce. Dar își dădea bine seama că-i trebuia totuși o pariziancă.

Mony Vibescu se trăgea dintr-o familie foarte bogată. Străbunicul său fusese hospodar, ceea ce în Franța echivalează cu funcția de subprefect. Iar această demnitate se transmisese ca nume familiei, așa că bunicul și tatăl lui Mony purtaseră fiecare titlul de hospodar. Mony Vibescu fusese nevoit la rândul lui să-l poarte întru cinstirea străbunului său.

El însă citise o mulțime de romane franțuzești, așa că nu-i prea păsa de subprefecți: „Ei, își spunea el, nu e oare ridicol să ți se zică subprefect numai pentru că moștu a fost subprefect? E pur și simplu grotesc!” Și ca să fie mai puțin grotesc, își înlocuise titlul de hospodar-subprefect cu acela de prinț. „Iată un titlu, exclama el, care se poate transmite pe cale ereditară. Hospodar e o funcție administrativă, dar se cuvine ca toți cei ce s-au distins în administrație să aibă dreptul să poarte și-un titlu. Așa că mă înnobilez: în definitiv, și eu sunt un strămoș. Iar copiii și nepoții mei îmi vor fi recunoscători.”

Prințul Vibescu era prieten la cataramă cu viceconsulul Serbiei, Bandi Fornoski, care, după câte se zvonise prin târg, îl regula cu multă plăcere pe încântătorul Mony. Într-o zi, prințul se îmbracă așa cum îi stă bine unui om și se îndreaptă spre viceconsulatul Serbiei. Pe stradă, toată lumea se uita după el, iar femeile, măsurându-l din cap și până-n picioare, își spuneau: „Parcă-i parizian, nu alta!”

Și, într-adevăr, prințul Vibescu mergea așa cum se crede la București că merg parizienii, adică, făcând niște pași mici și grăbiți, legănându-și fundul. De-a dreptul încântător! Iar când un bărbat pășește așa la București, nicio femeie nu-i rezistă, fie ea și soția primului-ministru. O dată ajuns în fața porții viceconsulatului Serbiei, Mony se pișă îndelung pe fațadă, după care sună. Un albanez îmbrăcat într-o fustanelă de culoare albă îi deschise ușa. Prințul Vibescu urcă degrabă la primul etaj. Viceconsulul Bandi Fornoski stătea, gol pușcă, în salon, culcat pe o sofa moale, și având membrul încordat; lângă el se afla Mira, o muntenegreancă brunetă, care-i mângâia fuduliile. Era și ea goală și, cum stătea aplecată, poziția aceea îi scotea în evidență frumosul ei fund bine strunjit, oacheș și durduliu, a cărui piele fină stătea să plesnească. Printre fesele ei ușor depărtate se putea zări cerculețul cel prohibit și rotund ca un bumb. Mai jos,

nervoase și lungi, cele două coapse, întinse, și cum poziția o forța pe Mira să și le depărteze, i se putea vedea sexul, mare și îndesat, bine croit și umbrat de-o coamă deasă și neagră. Intrarea lui Mony n-o deranja deloc, într-un alt colț, pe-un șezlong, două fete drăguțe se giugiuleau scoțând mici „ah”-uri de plăcere. Mony se descotorosi în grabă de veșminte, apoi, cu cornul ridicat, se aruncă asupra celor două lesbiene, încercând să le despartă. Măinile sale lunecau pe trupurile lor umede și lucioase, care se încolăceau ca niște șerpi. Văzându-le salivând de plăcere și furios că nu se poate și el împărtăși din voluptatea lor, începu să lovească cu palma deschisă peste fundul cel mare și alb aflat cel mai la îndemână. Și cum asta părea s-o excite foarte mult pe purtătoarea acelui fund mare, se porni să lovească din toate puterile, așa că, până la urmă, biruită de durere, drăguța fată, căreia îi cam înroșise frumosul ei fund alb, se ridică mânioasă și-i spuse:

— Ești un porc, prinț al poponarilor! De ce nu ne lași în pace? N-avem nevoie de cornul tău cel umflat. Du-te și dă-i Mirei trestia ta de zahăr. Și lasă-ne pe noi să ne iubim cum vrem. Nu-i așa, Zulme?

— Întocmai, Tone! răspunse cealaltă jună. Prințul își agită uriașul său mădular strigând:

— Așa, deci, pițipoancelor, îi dați înaintea cu pipăiala!

Și luând-o atunci pe una dintre ele în brațe, încercă s-o sărute pe gură. Aceasta era Tone, o brunetă drăguță, al cărei trup era împodobit în cele mai plăcute locuri cu niște frumoase alunițe, care-i puneau și mai bine în valoare albul strălucitor; fața îi era la fel de albă, iar o aluniță de pe obrazul stâng făcea ca mina acestei grațioase fete să fie și mai nostimă. Pieptul îi era dăruit cu două țâțe superbe și tari, ca de marmură, cercuite cu albastru, și care purtau deasupra niște fragi de-un dulce roz, cea din dreapta fiind plăcut ornată și de-o aluniță plasată acolo ca o muscă.

Ținând-o în brațe, Mony Vibescu își petrecuse mâinile pe sub fundul ei mare, ce semăna cu un pepene care-ar fi crescut în întuneric, atât era de alb și de plin. Bucile ei păreau a fi dăltuite într-un bloc de carrara fără de cusur, iar coapsele cu care acestea se continuau erau la fel de rotunde ca și coloanele unui templu grecesc. Câtă deosebire, însă! Coapsele ei erau calde și buclele reci, ceea ce e un semn sigur de sănătate. De la palmele primite, acestea i se înroșiseră ușor, așa că s-ar fi putut zice foarte bine că păreau făcute dintr-o cremă amestecată cu zmeură. Priveliștea aceasta îl aduse pe sârmanul Vibescu în culmea excitației. Buzele lui mozoleau pe rând țâțele tari ale domnișoarei Tone sau se lipeau de gâtul și umerii ei, înroșindu-i. Strângea cu putere fundul acela mare și greu, tare și cărnos ca un harbuș. Pipăia buclele acelea regești și își strecurase arătătorul într-o bortă ceva mai dosnică și de-o uimitoare îngustime. Scula sa groasă, și care continua să se îngroașe, luase cu asalt un încântător intrând de mărgean acoperit de o lână de-un negru strălucitor. Ea îi striga pe românește: „Nu, n-ai să mi-o bagi!”, și-n același timp zvârlea din frumosele-i coapse rotunde și durdulii. Membrul cel gros al lui Mony atinsese deja cu vârful lui roșu și excitat adăpostul cel umed al lui Tone. Aceasta însă se desprinsese din nou, dar, făcând toate aceste mișcări, îi scăpă fără să vrea un anumit sunet, însă nu unul vulgar, ci unul de-a dreptul cristalin, care-o făcu să râdă forțat și nervos. Rezistența ei slăbi, coapsele i se desfăcură, iar în clipa în care scula lui Mony reușise să-și adăpostească vârful într-un colț al întăriturii, Zulme, prietena lui Tone și partenera ei de giugiuleală, apucă brusc fuduliile lui Mony și, strângându-le în mâna ei cea mică, îi provocă acestuia o asemenea durere încât membrul lui încins își părăsi domiciliul, spre marea dezamăgire a lui Tone, care începuse deja să-și legene fundul ei mare sub talia-i subțire.

Zulme era blondă și-avea un păr des, care-i ajungea

până la călcâie. Era puțin mai scundă decât Tone, dar subțirimea și grația ei nu erau cu nimic mai prejos. Ochii îi avea negri și încercănați. De îndată ce tânăra pariziană dădu drumul boașelor princiare, Mony se repezi la ea strigând: „În cazul ăsta, o să plătești tu și pentru Tone!” Și, lipindu-și apoi buzele de unul din frumoșii ei sâni, începu să-i sugă sfârcul. Zulme se răsucea în fel și chip. Ca să-și bată joc de Mony, ea își sălta și își cobora pântecul, în josul căruia îi juca o minunată coamă blondă și cârlionțată. În același timp, își arcuia spre în sus frumosul ei sex, atât de bine croit și împlinit. Iar printre buzele acestuia se zbătea fără astâmpăr un clitoris destul de lung, vădind astfel năravurile ei lesbiene. Scula prințului cerca în zadar să pătrundă în acel sălaș; în cele din urmă, o apucă totuși peste buci, dar, când era pe punctul s-o străpungă, Tone, supărată că fusese astfel păgubită de încărcătura superbeii unelte, începu să-l gâdile cu o pană de păun la tălpi. Nemaiputându-se stăpâni, prințul se tăvălea de răs. Pana de păun îl gâdila însă fără încetare; de la tălpi trecuse între coapse, apoi la vintre și până la mădularul care-și pierdu de îndată sumețenia.

Cele două **strengărite**, Tone și Zulme, încântate de farsa lor, se hliziră o vreme, după care, aprinse la față și suflând din greu, își reluară mozoleala, sărutându-se și lingându-se de față cu prințul, care stătea plouat și cu coada între picioare. Poponețele lor se ridicau în cadență, pufii li se încâlceau, dinții le clănțăneau, iar catifeaua sânilor lor, tari și fremătători, se freca una de atlazul celeilalte, în sfârșit, încolăcite și gemând de plăcere, se muiară reciproc, timp în care prințului începea să i se încordeze membrul din nou. Dar, văzându-le pe amândouă atât de sleite de pe urma mozolelii, se întoarse spre Mira, care mângâia în continuare scula viceconsulului. Vibescu se apropie încetișor de ea și, petrecându-și frumoasa-i unealtă printre bucle pline ale Mirei, reuși s-o strecoare în sexul

cel umed și deschis al frumoasei fete, care, de cum simți măciulia ce-o pătrundea, îi mai dădu o contră, spre a obliga-o să între de tot. Apoi continuă să se miște la fel de dezordonat, în vreme ce prințul îi excita cu o mână clitorisul, iar cu cealaltă îi pipăia sânii.

Mișcarea aceea de du-te-vino în sexul ei foarte strâmt părea să-i provoace Mirei o deosebită plăcere, ce se traducea de altfel și prin niște țipete de voluptate. Pântecelul lui Mony se lovea acum de fundul Mirei, iar răcoarea poponețului ei îi provoca prințului o senzație la fel de plăcută ca și aceea pe care bazinul lui cald i-o provoca fetei; în curând, mișcările lor deveniră tot mai aprinse și mai sacadate: prințul se lipi cu totul de Mira, care gâfâia strângând din buci. Apoi prințul o mușcă de umăr și rămase cu dinții în carnea ei. Mira țipă:

— Ah, cât e de bine... așa... rămâi așa... mai tare... și mai tare... hai, hai, intră de tot. Dă-mi-o, dă-mi sperma ta... Dă-mi-o pe toată... Hai!... Hai!... Hai!

Și într-o descărcare comună se prăbușiră amândoi deodată și rămaseră o vreme așa. De pe șezlongul unde stăteau una în brațele celeilalte, Tone și Zulme se uitau la ei și se prăpădeau de râs. Viceconsulul Serbiei își aprinsese o țigară lungă și subțire făcută dintr-un tutun oriental. După ce Mony se ridică în două picioare, acesta îi spuse:

— Acum e rândul meu, dragă prințe; eram în așteptarea ta și iată de ce am pus-o pe Mira să-mi întrețină coarda, întrucât plăcerea ți-am rezervat-o ție. Vino, iubitul meu drag, scumpul meu poponel, vino!

Vibescu îl privi o clipă, apoi, scuipând peste obiectul pe care i-l prezenta viceconsulul, îi spuse:

— M-am săturat să tot fiu regulat de tine, tot orașul nu vorbește decât despre asta.

Viceconsulul se ridicase și el în picioare, cu darda întinsă, și pusese mâna pe-un revolver.

Îi îndreptă țeava spre Mony, care se sperie și-i oferii fundul, bâlbâind:

— Bandi, scumpul meu Bandi, nu știi tu, oare, cât de mult te iubesc? Ia-mă, ia-mă așa cum îți dorești!

Surâzând, Bandi își vârî făcălețul în borta aceea elastică dintre buclele prințului. O dată intrat acolo, și de față cu cele trei femei care-l priveau, începu să se zvârcolească și să înjure aidoma unui posedat.

— Ei drăcia dracului! Ce plăcere, strânge din el, poponelul meu drag, strânge... și strânge-ți și buclele tale drăgălașe.

Și, cu ochii holbați și mâinile înfipite în umerii acestuia, își slobozi lapții. Apoi Mony se duse și se spălă, își aranja ținuta și plecă spunând că va reveni după cină. Dar, o dată ajuns acasă, îi scrisese următoarea scrisoare:

„Iubitul meu Bandi,

M-am săturat să tot fiu al tău, m-am săturat și de femeile din București, m-am săturat să-mi risipesc ală o avere cu care la Paris aș putea trăi fericit. Nu vor trece nici două ore și voi fi plecat. Nădăduiesc ca acolo să mă distrez cum nu se poate mai bine, așa că îți zic adio.

Mony, Prinț Vibescu, Hospodar ereditar”

Prințul pecetlui scrisoarea, după care îi scrisese una și notarului, pe care-l ruga să-i vândă toate bunurile și să-i trimită toți banii la Paris, de îndată ce îi va comunica adresa.

Mony luă din casă toți banii lichizi de care dispunea, adică vreo 50 000 de franci, și se îndreptă spre gară. Puse cele două scrisori la poștă și se urcă în Orient-Expres, cu destinația Paris.

II

— De cum v-am zărit, domnișoară, nebun de iubire, am simțit deodată cum toată bărbăția mea năzuiește către suverana domniei voastre frumusețe și m-am pomenit cu mult mai încins decât dac-aș fi băut un pahar cu rachiu.

— Ce chiu? Ce chiu?

— Depun la picioarele domniei voastre întreaga mea avere și tot amorul meu. Dacă v-aș strânge în brațe, într-un pat, de douăzeci de ori la rând v-aș putea face dovada pasiunii mele. Unsprezece mii de fete mari sau chiar unsprezece mii de nuiiele să-mi fie pedeapsa dacă mint!

— Ce jurământ!

— Simțirile mele nu mă înșală și nu vă înșală. Căci nu le spun tuturilor femeilor ceea ce vă spun. Nu sunt deloc un chefliu.

— Ești duhliu!

Cuvintele de față se schimbau pe bulevardul Malesherbes, într-o dimineață însorită. Luna lui florar făcea ca natura să renască, iar pe bicisnicii parizieni să-și strige focul pe sub copacii înfrunziți. Ca un galant ce era, prințul Mony Vibescu spunea toate aceste plăcute cuvinte unei drăguțe și zvelte fete, îmbrăcată elegant, care cobora înspre Medeleine. Acesta se ținea după ea cu greu, atât de repede mergea. Și, deodată, ea se întoarce și izbucni într-un hohot de râs:

— În curând îți vei fi epuizat repertoriul; dar n-am acum vreme să te ascult. Mi-am dat întâlnire cu o prietenă în strada Duphont, însă, dacă ești gata să întreții două femei, moarte după lux și după amor, și dacă ești cu adevărat bărbat, prin avere și putință de împreunare, atunci, vino cu mine.

El își îndreptă frumoasa lui talie și exclamă:

— Eu sunt un prinț român, gospodar ereditar.

— Iar eu, îi spuse ea, sunt Culculine d'Ancone, am nouăsprezece ani și-am golit deja de sămânță fuduliile a zece oameni excepționali sub raport amoros și punga a cincisprezece milionari.

Și schimbând cuvinte plăcute despre o mulțime de lucruri mărunte ori tulburătoare, prințul și Culculine ajunseseră în strada Duphont. Luaseră ascensorul și se opriseră la primul etaj.

— Prințul Mony Vibescu... prietena mea Alexine

Mangetout.

Culculine făcu prezentările, la modul cel mai serios cu putință, într-un luxos budoar decorat cu stampe japoneze obscene.

Cele două prietene se sărutară apoi, pasându-și câteva limbi. Amândouă erau bine făcute, dar nu excesiv.

Culculine era brunetă, cu niște ochi cenușii ce sclipeau de maliție, și avea o aluniță acoperită cu puf, așezată în partea de jos a obrazului stâng. Tenul îl avea închis, sângele îi zvâcnea pe sub piele, iar obrații și fruntea ei se acopereau foarte ușor de anume riduri, vădind astfel preocupările ei pentru bani și plăceri amoroase.

Alexine era blondă, de o culoare ce bătea înspre cenușiu, așa cum numai la Paris poți vedea. Carnația ei albă părea la fel de delicată și de vioaie ca și o marchiză escroacă din antepenultimul veac.

După ce legară mai bine cunoștința, Alexine, care avusese cândva și un amant român, se duse în dormitor să-i caute poza. Prințul și Culculine se luară după ea. Râzând, se repeziră amândoi la ea și-o dezbrăcară. Halatul de baie căzu, iar ea rămase într-o cămășuță de batist, care lăsa să se vadă un corp minunat, puțin grasuț, și care se acoperea de gropițe în cele mai nimerite locuri.

Mony și Culculine o răsturnară în pat și-i dezveliră frumoasele ei țâțe roz, umflate și tari, căroră Mony le mozoli sfârcurile. Culculine se aplecă peste ea și săltându-i cămășuța îi descoperi coapsele, rotunde și groase, care se uneau sub pisicuța ei de-un blond cenușiu, asemănător cu al pletelor. Lăsând să-i scape mici țipete de plăcere, Alexine își ridică piciorușele pe pat, abandonându-și totodată și sandalele, ce se izbiră de podea cu un sunet sec. Cu picioarele depărtate, își săltă poponețul, lăsându-se linsă de prietena ei, în timp ce mâinile i se crispau în jurul gâtului lui Mony.

Rezultatul nu se lăsă prea mult așteptat, buclele i se

strânseseră, picioarele zvâcniră tot mai puternic și ajunse la apogeu exclamând:

— Sunteți niște ticăloși! Acum, dacă tot m-ați excitat, trebuie să mă satisfaceți.

— El a promis c-o s-o facă de douăzeci de ori! spuse Culculine și se lăsă și ea goală.

Prințul îi urmă exemplul. Și cum rămaseră goi aproape în aceeași clipă, timp în care Alexine zăcea leșinată pe pat, își putură admira unul altuia goliciunea. Fundul cel mare al Culculinei se legăna cum nu se poate mai frumos dedesubtul unei talii foarte subțiri, iar fuduliile cele mari ale lui Mony atârnavă dolidora de cornul ce întrecuse măsura și pe care Culculine îl și luase în stăpânirea ei.

— Dă-i-o ei mai întâi, spuse ea; mie o să mi-o dai după aceea.

Mony își apropie mădularul de orificiul deschis al Alexinei, care tresări în clipa apropierii.

— O să mă omori! țipă ea.

Membrul o pătrunse însă până la rădăcină și-apoi ieși, pentru a intra din nou, asemenea unui piston. Culculine se urcă și ea pe pat și își plasă neagra-i pisicuță pe gura Alexinei, în timp ce Mony, care era și mai încordat de pe urma acestei mângâieri, își duse mâinile sub buclele Alexinei, care se contractau cu o forță de necrezut, strângând în despicătura lor înroșită scula aceea enormă, ce abia mai putea să se miște.

În curând, tulburarea celor trei personaje atinse culmea, iar respirația lor deveni șuierătoare. Alexine se muie de trei ori, după care fu rândul Culculinei, care se dădu imediat jos pentru a-l putea mușca pe Mony de fudulii. Alexine se porni să țipe ca o nebună și se răsuci ca un șarpe când Mony își slobozi în adâncul ei sperma lui românească. În acel moment, Culculine scoase minunatul țepuș dinăuntru și gura ei ocupă pe dată locul membrului, lipăind sperma groasă care se prelingea... între timp, Alexine apucase mădularul lui Mony cu gura

și-i făcea toaleta cu grijă, trezindu-i din nou bărbăția.

Un minut mai târziu, prințul se repezea asupra Culculinei, dar unealta-i rămăsese la intrare, excitându-i clitorisul. Gura sa morfolea unul din sânii femeii, iar Alexine îi mângâia pe amândoi deodată.

— Dă-mi-o, ți-pă Culculine, nu mai pot fără ea! Numai că scula rămânea în continuare afară.

Culculine se udă de două ori la rând și era aproape disperată în clipa în care, pe neașteptate, membrul o pătrunse adânc, până-n matrice; înnebunită de excitație și plăcere, îl mușcă pe Mony atât de tare de-o ureche încât rămase cu o bucatică din ea în gură. O înghiți, urlând cât o țineau plămânii și răsucindu-și, într-un mod magistral, găoaza. Rana, din care sângele îi curgea șiroaie, părea să-l excite și mai mult pe Mony, căci se porni să izbească și mai puternic și n-o mai părăsi pe Culculine decât după ce ejacula de trei ori, timp în care ea ajunsese la orgasm de zece ori.

Când ieși din sanctuarul ei, amândoi își dădură seama cu uimire că Alexine dispăruse. Nu trecu însă mult și se întoarse, aducând cu ea niște produse farmaceutice destinate pansării lui Mony și un bici foarte mare, de vizitiu.

— L-am cumpărat cu cincizeci de franci, exclamă ea, de la birjarul Urbanei cu nr. 3269, și-o să ne folosim de el ca să-l facem pe român să fie din nou țeapăn. Lasă-l pe el să-și panseze singur urechea, Culculina mea, iar noi să facem un pic de 69, ca să ne mai excităm.

În timp ce-și tampona sângele, Mony asista și la un spectacol de-a dreptul amuzant: culcate una la picioarele celeilalte, Culculine și Alexine se lingeau de zor. Fundul cel mare al Alexinei, alb și durduliu, se legăna pe deasupra feței Culculinei; limbile lor lungi, ca niște pute de copii, se mișcau viguros, saliva și sperma se amestecau, perii lor umezi se lipeau, iar din patul care trosnea și gemea sub plăcuta greutate a acestor două fete atât de drăguțe se înălțau niște suspine de să ți se

rupă inima, dacă n-ar fi fost chiar suspine de voluptate.

— Ia-mă, acum, în fund! țipă Alexina la el. Dar lui Mony, care pierdea în continuare sânge, nu-i mai ardea de nimic. Alexina se ridică atunci și, punând mâna pe biciul vizitiului cu nr. 3269, ce avea o superbă **codirișcă** nou-nouță, îl săltă în aer, lăsându-l să cadă peste spinarea și fundul lui Mony, care, copleșit de acea nouă durere, uită de urechea care-i sângera și se puse pe urlat, însă Alexina cea goală, asemenea unei bacante în delir, îl șfichiuia încontinuu.

— Lovește-mă acum și tu pe mine peste buci! îi strigă ea Culculinei, ai cărei ochi ardeau ca para și care începu s-o lovească pe Alexine peste fundul ei mare și neogoit. Nu trecu mult și se simți la rândul ei atârdată.

— Trage-mi câteva peste fund, Mony! se rugă ea de el, iar acesta, care se obișnuise cu pedeapsa ce i se aplica, deși sângera peste tot, se apucă să palmuiască frumoasele fese brune, care se deschideau și se închideau în cadență. Când își simți din nou arcul încordat, sângele îi curgea nu numai din ureche, ci și din fiecare rană pe care biciul cel crud i-o făcuse în carne.

Alexine se răsucii atunci pe burtă și-și prezentă frumoasele ei fese înroșite membrului enorm care pătrundea în rozetă, în timp ce ea țipa, agitându-și fundul și țâțele. Culculine îi despărți, însă, chicotind. Cele două femei își reluară imediat obișnuita lor mozoleală, timp în care Mony, plin de sânge și înfipt până-n plasele în fundul Alexinei, se clătina cu o vigoare care-o făcea pe partenera lui să juissez nemaipomenit. Fuduliile sale se legănav precum clopotele de la Notre-Dame și se izbeau de nasul Culculinei. La un moment dat, fundul Alexinei se strânse cu o asemenea tărie la baza glandului încât Mony nu-l mai putu mișca nicidecum. Așa că-și lăsă lapții în anusul cel avid al Alexinei Mangetout.

În vremea asta, pe stradă, o mulțime de oameni se strânsesă roată în jurul birjei cu nr. 3269, al cărei vizitiu

nu avea bici.

Un sergent de stradă îl întrebă ce făcuse cu el:

— L-am vândut unei dame din strada Duphont.

— Du-te imediat și răscumpără-l, că de nu, îți trântesc pe loc o contravenție.

— Mă duc, zise vizitiul, un normand cât un munte, și, după ce se informă la portăreasă, sună la primul etaj.

Alexine veni să-i deschidă în pielea goală; vizitiul avu mai întâi un moment de uluire, apoi, întrucât aceasta o luase la fugă spre dormitor, o luă și el la fugă după ea, o ajunsese și-i strecură pe la spate o unealtă de o mărime considerabilă. Nu trecu mult și-și lăsă și el sămânța, strigând: „Trăsnetul din Brest, bordelul Domnului, târfa târfelor!”

Alexine, care-l seconda prin contre, atinse și ea orgasmul o dată cu el, timp în care Mony și Culculine se prăpădeau de râs. Vizitiul, crezând că râd de el, fu cuprins de o mânie înspăimântătoare.

— Ah, târfelor! Pește, stârv, putregai, holeră. Vă f... De mine, ai? Biciul, unde mi-e biciul?

Și, zărindu-l, puse mâna pe el și începu să lovească din toate puterile sale în Mony, Alexine și Culculine, ale căror goliciuni zvâcneau la fiecare dintre loviturile care-i însângerau. Apoi începu din nou să se îmbătoșeze și, sărind asupra lui Mony, se apucă să-l tragă în țeapă.

Ușa de la intrare rămăsese deschisă, iar sergentul, văzând că vizitiul n-are de gând să mai vină, se urcase după el și-acum intra în dormitor; nu trecu mult și își scoase și el bastonul lui regulamentar, îl îndesă în poponețul Culculinei, care cotcodăcea ca o găină și tremura toată la contactul cel rece cu nasturii de la uniformă.

Neavând altă treabă, Alexine apucă pulanul cel alb ce se legăna fără noimă la șoldul sergentului de stradă. Și-l vârî în partea din față și-n scurt timp toate cele cinci personaje se porniră să juiseze de mama focului, în vreme ce sângele rănilor se scurgea pe covoare, pe

draperii și pe mobilă, în vreme ce pe stradă birja abandonată 3269 era remorcată, dimpreună cu calul ei, care se pârtâi pe tot parcursul, împruțind atmosfera.

III

La câteva zile după ședința pe care birjarul trăsurii 3269 și agentul de poliție o încheiaseră într-un mod atât de bizar, prințul Vibescu abia dacă-și mai revenise puțin de pe urma acelor emoții. Mărcile flagelării i se cicatrizaseră, iar el stătea acum tolănit pe o sofa, într-un salon de la Grand-Hotel. Ca să se mai excite, citea rubrica de fapte diverse din *Journal*. Era acolo o poveste care-l pasiona. Crima comisă era înspăimântătoare. Un chelner pusese la frigare partea cărnoasă a unui june, rânduș la bucătărie, apoi îl trăsese în țeapă, așa cald și însângerat cum se afla, ronțâind câteva bucățele astfel prăjite, ce se desprindeau din posteriorul efebului. La urletele acestui Vatel novice, vecinii dăduseră fuga și sadicul chelner fusese oprit din acțiune. Întâmplarea era povestită în toate amănuntele, descriere pe care prințul o savura frecându-și ușor țăpina pe care-o scosese la aer.

În acel moment, cineva bătu la ușă. O cameristă drăgălașă, plină de farmec și de prospețime, cu boneta și șorțulețul ei, intră la chemarea prințului. În mână avea o scrisoare, dar, când văzu ținuta dezordonată a lui Mony, se înroși, iar acesta trebui să-și tragă nădragii:

— Să nu pleci, preafrumoasă domnișoară blondă, am câteva cuvinte să-ți zic.

Și în aceeași clipă închise ușa și, apucând-o pe frumoasa Mariette de talie, o sărută cu lăcomie pe gură. Ea se zbătu mai întâi, ținându-și buzele foarte strânse, apoi, însă, în îmbrățișare, începu să se abandoneze și își lăsă gura moale. Limba prințului pătrunse, iar Mariette i-o mușcă de îndată, strecurându-și la rândul ei limba în gura lui Mony.

Cu o mână, tânărul îi încolăci talia, iar cu cealaltă îi

sălta fustele. Fata nu purta pantalonași pe dedesubt. Mâna sa se găsi într-o clipă între coapsele ei groase și rotunde, pe care nu i le-ar fi bănuț deloc așa, deoarece era înaltă și subțire. Avea pânțele acoperit de păr. Și era foarte caldă acolo, așa că mâna șase trezi în curând în interiorul unei fante umede, moment în care Mariette se abandonează de tot, scoțându-și burta înainte. Mâna ei băjbăia pe la prohabul lui Mony, pe care izbuti să-l descheie. Și scoase la iveală superba sculă pe care în momentul intrării de-abia apucase s-o zărească. Se frecau unul de celălalt încetșor; el, ciupindu-i clitorisul; ea, apăsându-și degețelul pe botul cleanului. Apoi, el o împinse pe sofa, iar ea căzu și rămase culcată; îi ridică picioarele și i le puse pe umerii săi, în vreme ce ea se descopciase, dând la iveală două țate mândre și tari, pe care el se apucă să le sugă pe rând, pătrunzându-o, totodată. Nu trecu mult și se porni:

— Așa, așa e bine... e bine... ce bine știi tu să faci... Și începu apoi să dea niște contre tot mai dezordonate, până când simți că se udase și-o auzi spunând:

— Gata... ce plăcere... e gata.

Și, imediat după aceea, îi înșfacă brusc unealta și

— E destul pentru aici.

O scoase din vagin și și-o potrivi într-o altă bortă, rotundă-rotundă, așezată ceva mai jos, ca un ochi de ciclop între doi globi cărnoși, albi și fragezi. Unsă bine, de-acum, scula pătrunse cu ușurință și-n celălalt locaș și, după ce-l scobi cu multă pasiune, își lăsă toată povara ei în poponețul frumoasei cameriste. Apoi, când ieși iar de-acolo, scula pocni, ca atunci când desfunzi o butelcă, iar pe vârful ei încă se mai afla un amestec de spermă și murdărie. În acel moment, cineva sună de pe coridor, drept care Mariette îi zise: „Trebuie să mă duc să văd ce vrea”. Și-o rupse la fugă, nu înainte de a-l săruta pe Mony, care-i puse în palmă doi ludovici. Imediat după ieșirea ei, prințul își spălă atârânătoarea și rupse peceteile scrisorii, care cuprindea următoarele:

„Frumosul meu roman,

Unde oare te-ai dat la fund? Trebuie că ți-ai revenit totuși după ultimele excese. Amintește-ți însă ceea ce mi-ai promis: Dacă nu voi face amor de douăzeci de ori la rând, unsprezece mii de nuiiele să fie pedeapsa mea. N-ai făcut de douăzeci de ori, ceea ce e cu atât mai rău pentru tine.

Deunăzi ai fost primit în hogeacul Alexinei, din strada Duphont. Dar acum, după ce ne-am cunoscut, poți veni la mine. La Alexine, treaba nu mai e cu puțință. Nici chiar pe mine nu mă poate primi. De asta și are ea un hogeac: fiindcă senatorul ei e foc de gelos. Dar mie puțin îmi pasă de el; amantul meu e explorator și-n momentul de față găurește mărgăritarele negreselor din Coasta de Fildeș. Așa că poți veni la mine, în str. Prony, la nr. 214. Te-așteptăm amândouă la ora patru.

Culculine d'Ancone"

De îndată ce termină de citit, prințul își privi cucul. Era ora unsprezece dimineața. Sună după maseur, care-l masă bine și-l regulă corect. Ședința aceea îl învioră. Făcu o baie și se simți curat și bine dispus, fapt pentru care sună după coafor, care-l coafa și-l regulă artistic.

Urcă apoi și cel care se ocupa cu pedichiură-manichiură. Acesta îi pili unghiile și-l regulă cu multă vigoare. De-abia atunci prințul se simți în largul său. Bătu bulevardele, dejuna copios, apoi luă o birjă care-l duse în strada Prony. Aici se găsea un mic hotel pe de-a-ntregul ocupat de Culculine. O bătrână doică îi îndrumă pașii. Interiorul era mobilat cu un deosebit bun-gust.

Fu condus de îndată într-un dormitor al cărui pat de bronz era foarte jos și foarte încăpător. Parchetul era acoperit cu blănuri care înăbușeau tot sunetul pașilor. Prințul se dezbracă grăbit și era chiar în pielea goală atunci când Alexine și Culculine, îmbrăcate în niște dezabieuri fermecătoare, își făcură apariția. Le pufni râsul și-l îmbrățișară. El începu prin a se așeza, apoi le luă pe amândouă pe genunchi, pe fiecare pe câte unul,

săltându-le juponul, în așa fel încât să rămână decent îmbrăcate și, totuși, să simtă poponețele lor goale pe coapsele sale. Apoi se apucă să le frece pe fiecare cu câte o mână, în timp ce ele îi mângâiau prețioasa-i sculă. Când simți că se excitaseră bine, le spuse:

— Acum o să facem puțină carte.

Le puse pe amândouă să se așeze pe un scaun dinaintea lui și, după ce se gândi o clipă, le zise:

— Am constatat adineauri, domnișoarelor, că nu purtați nimic pe dedesubt. Ar trebui să vă fie rușine pentru asta. Așa că dispăreți din ochii mei și puneți-vă pantalonașii!

După ce fetele se întoarseră, începu lecția.

— Cum se numește regele Italiei, domnișoară Alexine Mangetout?

— Dacă-ți închipui că asta mă preocupă pe mine, te anunț că habar n-am, spuse Alexine.

— Atunci du-te și așază-te pe pat, ți-pă profesorul.

O făcu să stea în genunchi pe pat, cu spatele întors, apoi îi ridică fustele și-i depărta fanta pantalonașilor, din care se iviră globii strălucind de albeață ai feselor. Și se apucă s. -o lovească peste ele cu latul palmei; curând, posteriorul acesteia începu să se roșească. Treaba asta o excita pe Alexine, al cărei fund se făcea tot mai frumos, dar nu peste multă vreme nici prințul nu se mai putu abține. Petrecându-și mâinile în jurul pieptului ei, îi cuprinse pe sub halat țâțele, apoi, coborându-și o mână, îi mângâie clitorisul și-o simți că se udase.

Nici mâinile ei nu rămaseră de lemn; palmele ei încercuiseră scula prințului și-o conduceau acum pe calea cea strâmtă a Sodomei. Alexine se aplecase în așa fel încât poponețul ei să se ridice și mai bine și să-i ușureze lui Mony intrarea.

În curând, glandul se pomeni înăuntru, apoi intră și restul, iar fuduliile se loviră de partea de jos a feselor ei. Întrucât se plictisise, Cuculine se întinse și ea pe pat și linse pisicuța Alexinei, care, sărbătorită astfel din ambele

părți, nu mai putea de plăcere. Corpul ei, tremurând de patimă, se răsucea în fel și chip, de parcă suferea de o mare durere. Din gâtul ei se înălțau niște gemete pline de voluptate. Scula cea mare, care-i umplea până la refuz poponețul, mergând înainte, venind înapoi, se lovea de membrana ce-o despărțea de limba Culculinei, care avea parte de licoarea iscată de acest joc atât de plăcut. Burta lui Mony se izbea de poponețul Alexinei. Nu trecu mult și prințul o înțepă și mai tare. Și începu chiar s-o muște de gât. Scula parcă luase foc. Alexine nu mai putu suporta atâta plăcere și se prăbuși peste fața Culculinei, care însă nu se opri din lins, iar prințul se trezi, la rândul său, peste ea, fără ca scula să-și părăsească locul. După alte câteva lovituri de baros, Mony își depuse ofranda seminală. Ea rămase întinsă pe pat, câtă vreme cei doi lipsiră din buduar, Mony plecat să se spele, iar Culculine să facă pipi. Aceasta luă o găleată, se așază deasupra ei cu picioarele depărtate, își săltă juponul și se pișă din belșug; apoi, pentru a face să se scuture și ultimele picături ce mai rămăseseră atârinate de blănița ei, lăsă să-i scape un mic vânt, tandru și discret, care-l excită foarte mult pe Mony.

— Fă în mâinile mele, fă în ele! exclamă el. Ea surâse; atunci el se așază în spatele ei, iar ea își cobori puțin fundul și începu să se screamă. Avea un mic pantalonaș de batist transparent, prin care se puteau zări frumoasele ei coapse neastâmpărate. Ciorapii ei negri, cu ajur, erau trași până deasupra de genunchi, mulându-se perfect pe cele două minunate pulpe, de o formă neasemuită, nici prea groase, nici prea subțiri. În poziția aceea, admirabil încadrat de fanta pantalonașului, poponețul ei arăta cum nu se poate mai bine. Mony privea cu atenție la cele două fese brune și trandafirii, grăsuțe, înviorate de un sânge abundent. Îi vedea și partea de jos a șirei spinării, ușor ieșită în afară, și, ceva mai jos, locul de unde se naștea dunga dintre buci. Mai largă la început, aceasta se strâmta și devenea

adâncă, pe măsură ce grosimea feselor se mărea și ea; în felul acesta, se ajungea până la cerculețul cel brun și rotund, complet încrețit. Sforțările tinerei femei avură ca un prim efect o dilatare a bortei și o ușoară desfacere a pieluței netede și trandafirii dinăuntru, ce semăna cu o buză răsfrântă.

— Fă o dată! striga Mony.

Curând se ivi un căpețel ascuțit și de nimic, care-și arătă puțin capul și se reîntoarce de îndată în caverna sa. Reapăru apoi încet și maiestuos, urmat și de restul carnalului, ce constituia unul dintre caltaboșii cei mai frumoși pe care i-a produs vreodată un intestin gros.

Merda ieșea onctuoasă și fără să se rupă, filată cu calm, ca un cablu de navă. Atârna cu multă grație între fesele acelea nostime, ce se depărtau în continuare. Peste puțin timp, balansul deveni și mai mare. Poponețul se dilată și mai mult, se mișcă un pic și merda căzu, caldă și aburindă, în palmele lui Mony, care se întinseră pentru a o primi. În acel moment, el strigă: „Rămâi așa”, și, aplecându-se ușor, îi linse bine cerculețul, după care își învălătuci mâinile în acel cârnat. Apoi îl zdrobi cu mare plăcere și se mânji peste tot cu el. Culciline se dezbracă și ea, la fel ca și Alexine, care se lăsase goală și-i arăta lui Mony fundul ei mare și alb, de blondă: „Fă pe mine!”, îi strigă Mony Alexinei și se întinse cât era de lung. Ea se așază pe vine deasupra lui, dar nu de tot. Din felul cum stătea, el avea posibilitatea să se bucure de priveliștea pe care i-o oferea cerculețul dintre buci. Primele sforțări avură ca rezultat doar puțină malahie, rămasă acolo tot de la el; apoi veni la rând și plăcinta, galbenă și moale, care ieși în mai multe etape; și cum Alexine se hlizea și-și mișca poponețul, plăcinta cădea când pe o latură, când pe alta a corpului lui Mony, care, nu peste multă vreme, se trezi împodobit cu mai mulți asemenea melci care miroseau.

Alexine făcuse în același timp și pipi, așa că jetul cel calduț, *căzând* peste mădularul lui Mony, îi

redeșteptase acestuia volnicia. Popicul începu să se ridice, puțin câte puțin, până când, ajuns la grosimea lui firească, umflându-se, glandul stătu drept și roșu, ca o prună babană, sub privirile tinerei, care se dădu mai aproape și se lăsă și mai mult pe vine, până când se pătrunse singură în acea țeapă. Pe Mony, tot acest spectacol îl copleșea de plăcere. Lăsându-se în jos, fundul Alexinei își etala și mai bine apetisanta lui rotundă. Rotunjimile-i excitante erau puse în valoare, iar depărtarea dintre buci se mărea. După ce fundul se coborî de tot și după ce popicul fu complet înghițit, fundul se ridică din nou și începu să execute o mișcare de du-te-vino care-i modifica volumul în proporții importante, ceea ce, pentru Mony, constituia un spectacol plin de farmec. Mânjit de rahat peste tot, acesta juisa până în străfunduri; și simți în curând că vaginul se strângea și-o auzi pe Alexine spunând gâtuit:

— Ticălosule, îmi vine... gata! Și secreția se produse.

Culculine, care la această operație se mulțumise doar să asiste și care părea a fi în călduri, o scoase brusc din țeapă și, aruncându-se peste Mony, fără să-i pese că se umple și ea de rahat, își vârî coada acestuia înăuntru, scoțând un suspin de satisfacție. Și începu să dea apoi niște contre teribile, icnind la fiecare lovitură. De ciudă că fusese deposedată de bunul ei, Alexine deschise atunci un dulap și scoase din el un bici împletit din mai multe curele. Și începu să lovească peste fundul Culculinei, ale cărei zvâcnete deveniră și mai pătimașe. Excitată de priveliște, Alexina lovea tare și cu forță. Loviturile cădeau ca ploaia peste poponețul cel mândru. Când se ridicau, fesele se depărtau ușor lăsând să se vadă pentru o clipă rozeta, care dispărea mai apoi, o dată cu coborârea lor, moment în care frumoasele buci se strângeau din nou. În josul lor, marginile blănite și destinse ale sexului ei înghițeau imensa sulă, care în timpul ridicării apărea aproape în toată mărimea ei,

complet udă. Curând, loviturile înroșiră de tot fundul cel sărman al Alexinei, ce tresaltă acum de plăcere. Una dintre lovituri o făcu apoi să sângereze. Amândouă, și cea care biciuia și cea biciuită, delirau ca niște bacante și jocul acesta părea să le facă o mare plăcere amândurora. Chiar și Mony începu să ia parte la turbarea lor și unghiile lui începură să brăzdeze șalele satinatate ale Culculinei. Pentru a putea lovi mai ușor, Culculine se așeză în genunchi lângă ei. Fundul ei mare și cărnos, ce se zdruncina la fiecare lovitură primită, se găsea la numai două degete de gura lui Mony.

Limba acestuia nimeri în curând unde trebuie, apoi, cuprins de o furie amoroasă, o mușcă pe buca dreaptă pe Alexine. Tânăra scoase un strigăt de durere. Dinții pătrunseră în carne și sângele ei, proaspăt și roșu, mai potoli puțin din setea lui Mony. Acesta lipăi picăturile de sânge, savurând din plin gustul lor ușor sărat. În acel moment, asalturile Culculinei își pierdură șirul. Din ochii ei dați peste cap nu se mai vedea decât albul lor. Din gura ce se mânjise de rahatul de pe trupul lui Mony ieși un geamăt de plăcere și ajunse la orgasm în aceeași clipă cu el. Alexine căzu grămadă peste amândoi, epuizată, horcăind și scrâșnind din dinți, iar Mony, care-și lipise buzele de jucărioara ei, n-avu nevoie decât de două-trei limbi pentru a o face și pe ea să varieze. Apoi, după alte câteva mici zvârcoliri, trupurile lor se destinsă și se întinsă tustrei în murdărie, în sânge și malahie. Somnul îi ajunse așa cum se găseau, iar când se deșteptară, pendula din cameră bătea cele douăsprezece lovituri ale miezului de noapte.

— Stați nemișcați, le spuse Culculine, am auzit un zgomot și nu poate fi doica mea, căci ea n-are obiceiul să se-ngrijească de mine. Iar la ora asta, mai mult ca sigur doarme.

O sudoare rece se scurgea pe fruntea lui Mony și-a celor două june femei. Li se ridicase părul măciucă, iar trupurile lor goale și mânjite dârdăiau.

— E cineva aici, adăugă Alexine.

— Da, e cineva aici, aprobă Mony.

În acel moment, ușa se deschise și picul de lumină ce venea dinspre strada cufundată în noapte le permise să întrezărească două umbre îmbrăcate în pardesie, cu gulerul ridicat și având pe cap niște meloane.

Deodată, cel care mergea înainte aprinse lampa electrică pe care-o avea în mână, lumina ei slabă se răspândi în încăpere, dar în primul moment hoții nu zăriră grupul întins pe dușumele.

— Nu-mi miroase a bine, spuse cel cu lumina.

— Eu zic totuși să intrăm, replică celălalt, trebuie să fie ei și niscaiva gologani prin dulapuri.

În clipa aceea, Culculine, care se târâse până la butonul electric, făcu de îndată lumină.

Dând cu ochii de-atâtea goliciuni, hoții rămaseră pentru o clipă uluiți.

— Căcat! spuse cel dintâi, pe cinstea lui Cornaboeux, nu s-ar zice că n-aveți gust.

Cel care vorbise astfel era un colos negricios, cu mâinile complet acoperite de păr. Barba lui țepoasă îi dădea un aspect și mai hidos.

— Asta da glumă, zise și cel de-al doilea, mie, unuia, căcatul îmi poartă noroc.

Acesta era un gălbejit de vagabond, chior de-un ochi, care molfăia dintr-un chiștoc stins.

— Dreptu-i, Chaloupe, zise Cornaboeux, mai adineauri chiar am călcat într-unul, așa că mă gândesc, ca un prim noroc, s-o iau... pe domnișoara. Dar să vedem mai întâi ce-i cu junele.

Și, aruncându-se asupra lui Mony cel înspăimântat, hoții îl legară de mâini și de picioare și-i puseră și-un căluș. Apoi, întorcându-se la cele două femei, care tremurau, puțin însă și de plăcere, Chaloupe le spuse:

— Iar voi, maimuțelor, cățați a vă purta frumos, că de nu, vă spun lui Prospero.

Ținea într-o mână o nuielușă, pe care i-o dădu

Culculinei, poruncindu-i să-l lovească pe Mony din toate puterile ei. Apoi, plasându-se dinapoia ei, își scoase scula lui subțire, ca un degețel, dar foarte lungă. Pe Culculine chestia asta începea s-o amuze. Chaloupe își începu numărul prin câteva palme la fund.

— Ei bine, bucălatule, tu o să cânți la flaut: căci, în ce mă privește, mie-mi place pământul mai galben.

Pipăia și palpa poponețul ei mare și durduliu, apoi, strecurându-și o mână pe dinainte, îi pipăi și clitorisul, după care, pe neașteptate, o pătrunse cu scula lui subțire și lungă. Culculine începu să-și miște fundul, continuând totodată să-l lovească pe Mony, care, neputând nici să se apere și nici să strige, se zbătea ca un vierme la fiecare lovitură de nuia, ce-i lăsa un semn roșu, care mai apoi se învinețea. Dar Culculine, pe măsură ce bătălia la poponețul ei se întetea, excitată, îl lovea și mai tare, strigând:

— Na, ticălosule, na și pentru hoitul tău împuțit... Chaloupe, bagă-ți tirbușonul în mine până la capăt.

În curând, trupul lui Mony se umplu de sânge.

Între timp, Cornaboeux pusese mâna pe Alexina și-o trântise pe pat. Începu prin a-i mozoli țâțele, care și ele începură a se întări. Apoi se coborî înspre pisicuță, pe care aproape că i-o înfulecă, în timp ce-i mângâia blănița ei blondă și cârlionțată. Se ridică, apoi, și își scoase o ghioagă enormă, dar scurtă, cu cap violet. O întoarse pe Alexine și se apucă s-o pălmuiască peste fundul ei mare și trandafiriu; din când în când, își trecea mâna prin șanțul dintre buci. Apoi o luă pe jună pe brațul stâng, în așa fel încât pisicuță acesteia să se afle la cheremul mâinii drepte. Cu stânga o apucase de codiță, lucru care ei nu părea să-i facă plăcere. Se pornise să plângă și gemetele ei se întetiră atunci când Cornaboeux începu s-o pălmuiască din nou peste fund de la înălțimea brațului. Fesele ei mari și trandafirii se suceau în fel și chip, iar poponețul se cutremura cu totul de fiecare dată când asupra lui se-abătea laba cea grea a hoțului. În cele din

urmă, încercă o formă de apărare. Cu mâinile ei mici, și pe care le avea libere, se apucă să zgârie fața lui bărbosă. Îi smulse până și câteva fire de păr din barbă, tot așa cum îi smulsese și el câteva din blăniță.

— Așa mai merge, zise Cornaboeux, și-o răsturnă din nou pe burtă.

În acel moment, zări și ea priveliștea oferită de Chaloupe bortelind-o pe Culculine și care, la rândul ei, îl bătea pe Mony, deja plin de sânge peste tot, fapt care o excita și mai mult.

Măciuca lui Cornaboeux începuse de-acum să se izbească de fundul ei, dar lovea cam aiurea, când prea la dreapta ori prea la stânga, când prea sus ori prea jos; când nimeri în sfârșit în locașul dorit, acesta își propti mâinile pe șoldurile plinuțe și netede ale Cuculinei și-o trase spre el din toate puterile. Dacă n-ar fi fost atât de excitată de tot ce i se întâmplase cu puțin timp în urmă, ar fi urlat din pricina durerii provocate de enorma sculă care-i străpunsese fundul. De îndată ce și-o simți înăuntru, Cornaboeux o și scoase din nou afară și, răsturnând-o încă o dată pe Alexine, i-o înfipse în pantece. Din cauza mărimii, unealta pătrunsese cu greu, dar, o dată intrată, Alexine își încolăci crăcii peste șalele hoțului și-l ținu atât de strâns încât acesta, și de-ar fi vrut, n-ar mai fi putut ieși din ea. Forajul fu de-a dreptul îndrăcit. Cornaboeux îi sugea țâțele și cu barba sa îi gâdila pielea, excitând-o; ea își strecură o mână în pantalonii lui și își vârî un deget în fundul hoțului.

Apoi începură amândoi să se muște ca niște fiare sălbatice, dându-și contre și contra-contre. Și ajunseră amândoi deodată la apogeul plăcerii. Strangulată de vaginul Alexinei, unealta lui Cornaboeux își redobândi însă imediat bărbăția. Alexine închise ochii pentru a putea savura și mai bine această a doua îmbrățișare. Se mai udă de vreo paisprezece ori la rând, în vreme ce Cornaboeux își lăsă sămânța de trei ori. Când își mai reveni în simțiri, Alexina își dădu seama că sângera și pe

dinainte și pe dinapoi. Cele două locașuri ale ei avuseseră de suferit din pricina mătărângii lui Cornaboeux. Iar pe Mony îl zări zvârcolindu-se convulsiv pe dușumea.

Trupul său nu mai era decât o rană vie.

Așezată în fața lui, în genunchi, așa cum îi poruncise chiorul de Chaloupe, Culculine îi sleia izvorul.

— Hai, târfo, copăcel, țipă Cornaboeux.

Alexine se supuse, iar el îi rezezi un picior în fund, care-o făcu să cadă peste Mony. Cornaboeux o legă și pe ea de mâini și de picioare și, fără să se sinchisească de rugămintele ei, îi puse un căluș și, apucând nuielușa, începu să zebreze frumosul ei trup numai în aparență slab. Fundul sălta la fiecare nouă lovitură de nuiă, apoi veni rândul șalelor, pântecelui, coapselor și sânilor să o ia pe coajă. Tot zvârcolindu-se și zbătându-se, Alexine întâlni scula lui Mony, care se întărise... Și care se agăța așa, ca din întâmplare, de pușculița junei, în care-și găsi chiar și un adăpost.

Cornaboeux își înmulți loviturile, izbind fără alegere, când în Mony, când în Alexine, care se simțeau năpădiți de o plăcere atroce. În scurtă vreme, frumoasa pieleță trandafirie a junei blonde nu se mai văzu de șergi și de sângele care-i curgea șiroaie. Mony își pierduse deja cunoștința, iar ea și-o pierdu la puțin timp după el. Cornaboeux, ale cărui brațe obosiseră, se întoarseră spre Culculine, care își dădea toată silința să-i ascută pana lui Chaloupe. Dar chiorul nu reușea nicidecum să ejaculeze.

Cornaboeux îi porunci atunci frumoasei brune să-și depărteze picioarele. Avu mult de lucru până reuși s-o ia pe la spate. Ea suferi totul cu stoicism, neslăbind o clipă condeiul lui Chaloupe, pe care-l mulgea de zor. Când Cornaboeux intră în posesia bijuteriei Cuculinei, o puse să-și ridice brațul drept și-i mozoli smocul de păr des ce-i creștea la subsuoară. Ajunși în punctul culminant al desfătării, paroxismul plăcerii se dovedi atât de puternic încât Culculine, pierzându-și cumpătul, îl mușcă violent

pe Chaloupe de condei. Acesta scoase un teribil strigăt de durere, dar glandul îi era de-acum retezat. Cornaboeux, care tocmai atunci slobozise, își trase pe neașteptate măciuca din străfundurile Culculinei, care căzu leșinată. Iar Chaloupe pierdea tot mai mult sânge.

— Sărmanul meu Chaloupe, zise Cornaboeux, te-ai dus p... de suflet, așa că, ce s-o mai lungim, și, scoțându-și cuțitul, îl înjunghie mortal pe Chaloupe, care-și dădu duhul fără să zică nici „pâs”.

Cornaboeux își trase apoi nădragii cu mare grijă, goli dulapurile de bani și de țoale, luă chiar și niște bijuterii și câteva ceasuri. Apoi o privi pe Culculine, care zăcea în nesimțire pe jos.

— Trebuie să-l răzbun pe Chaloupe, își zicea în gând, și apucând din nou cuțitul îl înfipse dintr-o singură lovitură între buclele Culculinei, care tot nu-și revenise din leșin. Și lăsă cuțitul acolo unde se înfipse. În acel moment, orologiile bătură trei dimineața. Ieși apoi din încăpere la fel cum intrase, lăsând în urma lui patru trupuri întinse pe podeaua plină de sânge, de scârne și malahie, totul într-o dezordine de nedescris.

O dată ajuns în stradă, se îndreptă cu un pas vioi spre Menilmontant, cântând:

Un fund trebuie să miroasă a fund

Nu să pută a parfum și chiar:

Be... cule cu gaz,

Be... cule cu gaz,

Aprinde-mi tu mie micuțul meu praz.

IV

Scandalul fu dintre cele mai mari. Timp de opt zile, ziarele nu se ocupară decât de această afacere. Culculine, Alexine și prințul Vibescu fură nevoiți să nu părăsească patul timp de două luni. Pe când se afla în convalescență, Mony intră într-o seară într-un bar din apropierea gării Montpamasse. Aici se consuma

basamac, care e o băutură plăcută pentru cerul gurilor blazate de alte licori.

Sorbindu-și basamacul cel scârbos, prințul se uita cu atenție la ceilalți consumatori. Unul dintre ei, un colos cu barbă, era îmbrăcat ca un hamal de prin Hale, iar pălăria lui imensă, de un alb făinos, îi dădea un aer de semizeu din poveste, numai bun să săvârșească o acțiune eroică.

Prințului i se păru a recunoaște mutra simpatică a hoțului **Cornaboeux**. Îl auzi deodată cerând, cu voce tunătoare, un basamac. Era chiar vocea lui Cornaboeux. Mony se ridică și se îndreptă spre el cu mâna întinsă.

— Bonjour, Cornaboeux! Acum lucrezi în Hale?

— Eu, zise hamalul surprins, dar de unde mă cunoașteți dumneavoastră pe mine?

— Te-am văzut la nr. 214, de pe strada Prony, spuse Mony cu un ton degajat.

— Nu eram eu, răspunse Cornaboeux, vădit înspăimântat, eu nu vă cunosc, eu sunt de trei ani hamal în Hale și-s destul de cunoscut. Așa că ce-ar fi să mă lăsați în pace!

— Termină cu prostiile, îi replică Mony. Tu ești omul meu, Cornaboeux. Aș putea să te dau pe mâna poliției. Dar fiindcă mi-ai căzut cu tronc și dacă vrei să mă urmezi, vei fi valetul meu și vei merge acolo unde voi merge și eu. Te voi face partaș plăcerilor mele. Iar tu mă vei ajuta și mă vei apăra la nevoie. Și-apoi, dacă-mi vei fi credincios, voi face din tine un om bogat. Ce zici?

— Sunteți un haios, asta zic, și știți să vorbiți. Batem palma și târgul e ca și făcut.

Câteva zile mai târziu, promovat la rangul de valet de cameră, Cornaboeux pregătea valizele pentru plecare. Prințul Mony era chemat de urgență la București. Amicul său intim, viceconsulul Serbiei, murise de curând, lăsându-i moștenire bunurile sale cele mai importante. Era vorba despre niște mine de staniu, foarte productive de vreo câțiva ani, dar care trebuia să fie supravegheate

îndeaproape, căci altfel exista riscul scăderii valorii lor. Așa cum am văzut, prințul Mony nu iubea banul în sine; își dorea cât mai multe averi cu putință, dar numai pentru plăcerile pe care doar aurul ți le poate oferi. Îi stătea mereu pe limbă acea maximă pronunțată de unul dintre străbunii săi: „Totul se vinde; totul se cumpără; nu trebuie decât să spui care-i prețul”.

Prințul Mony și Cornaboeux își ocupaseră locurile în Orient-Expres; legănarea trenului nu întârzie să-și facă efectul. Mony se excitase ca un cazac și-i arunca lui Cornaboeux niște priviri înflăcărâte. Afară, admirabilul peisaj al estului Franței își dezvelea frumusețile sale limpezi și liniștite. Salonul era aproape gol; un bătrân bolnav de podagră, îmbrăcat în haine scumpe, se scâncea umplând de bale *Figaro-ul* pe care încerca să-l citească.

Mony, care purta un raglan larg, apucă mâna lui Cornaboeux și, trecându-i-o prin deschizătura ce se află lângă buzunarul acestui comod veșmânt, i-o duse în dreptul prohabului. Uriașul valet pricepu care era dorința stăpânului. Mâna lui era groasă și păroasă, dar grăsulie și cu mult mai moale decât a-i fi crezut. Degetele lui Cornaboeux descheiară cu multă delicatețe pantalonul prințului. Și-i apucară scula cuprinsă de turbare și care justifica întru totul faimosul distih al lui Alphonse Allais:

Excitanta legănare a trenului

Ne umple de fiori șira spinării.

În salon intră un funcționar al Companiei Wagon-Lits, care-i anunță că era ora mesei și că o mulțime de călători se afla deja la vagonul-restaurant.

— Excelentă idee, spuse Mony. Hai mai întâi să cinăm, Cornaboeux!

Mâna fostului hamal se retrase din despicătura raglanului. Se îndreptară amândoi spre sala de mese. Chestia prințului stătea tot băț și, cum nu-și săltase nădragii, la suprafața veșmântului se conturase o

ridicătură destul de mare. Masa de seară începu fără piedici, legănată de glasul roților de tren și al diverselor clinchete de veselă, argintărie și cristalerie, tulburată de câteva ori de săritura neașteptată a vreunui dop de *Apollinaris*.

La o masă din capătul opus celui în care cina Mony se aflau două femei blonde și drăguțe. Cornaboeux, care le avea drept în fața ochilor, i le arătă lui Mony. Prințul se întoarse și o recunoscuse, într-una dintre ele, în cea îmbrăcată mai modest, pe Mariette, camerista atât de rafinată de la Grand-Hotel. Se ridică de îndată și se îndreptă către cele două dame. O salută pe Mariette, iar după aceea i se adresează celeilalte: o tânără frumoasă și fardată și căreia pletele decolorate cu apă oxigenată îi dădeau un aer foarte modern, care-l încântă pe Mony.

— Madam, iertată să-mi fie îndrăzneala, îi spuse el. Dar având în vedere greutatea de a găsi în acest tren cunoștințe comune, o să mă prezint singur. Sunt prințul Mony Vibescu, gospodar ereditar. Domnișoara aici de față, adică Mariette, care și-a părăsit, desigur, serviciul de la Grand-Hotel pentru a vă sluji, m-a îndatorat într-o anume ocazie, lucru de care aș dori să mă plătesc chiar azi. Aș vrea s-o căsătoresc cu cameristul meu și să le constitui fiecăruia o zestre de cincizeci de mii de franci.

— Nu văd nicio piedică în privința asta, spuse dama, văd însă altceva ce nu pare deloc rău constituit. Cui anume o destinați?

Unealta lui Mony descoperise o ieșire și își arăta, acum, printre doi nasturi, vârful ei rubicond; prințul se înroși și o făcu să dispară. Dama nu-și putu stăpâni râsul.

— Din fericire, ați fost în așa fel plasat încât nimeni nu v-ar fi văzut... ar fi fost tare nostim... Dar tot nu mi-ați răspuns cui îi e destinată această reductibilă mașinărie.

— Dacă-mi permiteți, zise Mony galant, va face omagiul suveranei dumneavoastră frumuseți.

— Asta rămâne să mai vedem, spuse dama, dar, până atunci, și pentru că v-ați prezentat deja, o să mă

prezint și eu tot așa... Estelle Ronange...

— Celebra actriță de la *Francais*? întrebă Mony. Dama dădu din cap afirmativ.

Beat de fericire, Mony exclamă:

— Ar fi fost de datoria mea să te recunosc, Estelle. Sunt mai de mult un pățimaș admirator al tău. Nu mi-am petrecut eu serile la Teatrul Francez privindu-te în rolurile de *amorează*? Și pentru a-mi potoli excitația, neputând să mă frec în public, nu mi-am vârât eu oare degetele în nas, scobindu-mă, și consumând apoi totul? Era ceva delicios! Da, delicios!

— Mariette, spuse Estelle, tu o să iei masa cu logodnicul tău, iar tu, Prințe, o vei lua cu mine.

De cum se găsiră față în față, prințul și actrița se priviră cu amor.

— Încotro? întrebă Mony.

— La Viena, să joc în fața împăratului.

— Și cu decretul de la Moscova ce faci?

— Mi se rupe mie de decretul de la Moscova; mâine îi voi trimite lui Claretie demisia mea... N-au decât să mă dea afară... După ce că m-au pus să joc niște roluri păcătoase... și mi-au refuzat rolul lui Eorokă din ultima piesă a lui Mounet-Sully al nostru... Așa că-mi iau valea... N-o să-mi înăbușe ei talentul.

— Recită-mi și mie ceva... niște versuri, o rugă Mony.

Și-n vreme ce li se schimbau farfuriile, ea îi recită *Invitation au voyage*. Și, pe când se derula acel admirabil poem, în care Baudelaire și-a pus un pic și din tristețea lui amoroasă, din nostalgia lui pățimașă, Mony simți cum piciorușele actriței se urcau în lungul picioarelor lui: pe sub raglan, ele îi atinseră mădularul, care spânzura trist în afara prohabului. Aici picioarele se opriră și, luând cu multă delicatețe membrul în primire, începură un fel de mișcare de du-te-vino destul de curioasă. Întărit brusc, cocoșul junelui se lăsa mângâiat de ciorapii cei fini ai Estellei Ronange. Curând, el începu să simtă o plăcere

atât de mare, încât improviza un sonet, pe care i-l recită actriței, ce nu-și conținea jocul ei pedestru decât o dată cu ultimul vers:

Epitalam

*Mâinile tale îmi vor conduce frumosul meu membru
asinin în taverna cea sfântă deschisă între coapsele tale*

Și-ți voi spune pe față, în ciuda lui Avinain.

Că de nimica nu-mi pasă dacă ție îți face plăcere!

*Gura mea între săniile tăi albi, ca niște micuțe
elvețience, îți va face mârșava cinste a mușcăturilor fără
de otravă, Din mentula mea masculă într-a ta de femeie
grotă jilavă Sperma va cădea precum aurul în tipare.*

*O, târfa mea tandră! Bucile tale m-au învins, Dintre
toate fructele cărnose, savurosul mister, Umila
rotunjime fără de sex a Terrei,*

*Luna din cer, în fiecă lună din an, atât de mândră
de dosul ei, Iar din ochii tăi izvorăște, chiar și când îi
închizi, Acea obscură claritate ce cade din stele.*

Și cum scula ajunsese în culmea excitației, Estelle își coborî picioarele și-i spuse:

— Prințe al meu, să n-o facem să scuipe în vagonul-restaurant; ce-ar zice lumea despre noi?... Dă-mi voie să-ți aduc mulțumirile mele pentru omagiul făcut lui Corneille prin poanta finală a poemului tău. Deși sunt pe punctul de a părăsi *Comedia Franceză*, tot ce interesează firma constituie obiectul preocupărilor mele constante.

— Și după ce-ai să joci și-n fața lui Franz Iosif, ce-ai de gând să faci? întrebă Mony.

— Visul meu ar fi, spuse Estelle, să devin o stea de varieteu.

— Ia seama! reluă Mony. *Obscurul Domn Claretie care pică din stele o să-ți facă procese peste procese.*

— Nu te preocupa tu de asta, Mony; mai bine fă-mi niște versuri înainte de-a merge la culcare.

— Cum dorești, zise Mony, și-i improviza aceste delicate sonete mitologice:

Hercule și Omphale
Fundul „Ce iubit!
Omphalei Câinele
Învins Rupe din mine!
Se prăvale E-un vis?...
„Simți —... Ei, bine?”
Boldul meu În dos, Hercule
Ascuțit?! O are în fine.
Pyrame și Thisbe

Madam „Hebe!”
Thisbe Frumoasa
Leșină: Zice: „Da!”
„Bebe!” Și ea
Pyram Și el
Plecat Plăcere simt
O atinge Astfel.

— Grozav, delicios, admirabil! Mony, dar tu ești un poet aproape divin, așa că vino să mă săruți în vagonul de dormit, căci sufletul meu tânjește de amor.

Mony achită nota de plată. Mariette și Cornaboeux se priveau languros. Pe culoar, Mony îi strecură funcționarului Companiei Wagon-Lits cincizeci de franci și acesta lăsa cele două cupluri să între în aceeași cabină.

— Aranjează cum știi cu vama, îi spuse prințul omului cu caschetă, fiindcă noi n-avem nimic de declarat. Și cu două minute înainte de trecerea frontierei, să ne bați la ușă.

În cabină, se lăsară toți patru în pielea goală. Mariette rămase cea dintâi. Mony n-o văzuse niciodată astfel, dar îi recunoscuse coapsele groase și rotunde și pădurea de păr care-i umbrea pubisul rotunjit. Țâțele ei erau la fel de tari ca și sculele lui Mony și Cornaboeux.

— Cornaboeux, îi spuse Mony, cât timp eu o voi lustrui puțin pe această frumoasă față, tu mă vei avea în dos.

Dezbrăcarea Estellei fu ceva mai lungă și, când rămase și ea în pielea goală, Mony o luase deja pe la spate pe Mariette, care, începând să juisseze, își mișca posteriorul ei zdravăn și-l făcea să se izbească de pânțele lui Mony. Cornaboeux își petrecuse nodul său scurt și gros în anusul dilatat al lui Mony, care vocifera:

— Porc de cale ferată! Așa n-o să ne putem păstra echilibrul.

Mariette cotcodăcea ca o găină și se clătina pe picioare ca un sturz într-o vie. Mony o ținea în brațe și-i frământa țâțele. Și admira totodată frumusețea Estellei, a cărei coafură, ce stătea neclintită, era desigur opera unui priceput coafor. Era femeia modernă în toată accepția cuvântului: plete ondulate, menținute de niște piepteni din solzi, a căror culoare se potrivea de minune cu savanta decolorare a podoabei capilare. Corpul îi era de o drăgălășenie fermecătoare. Fundul îi era nervos și sălta într-un mod provocator. Fața fardată cu mare artă îi dădea aspectul picant al unei târfe de înaltă clasă. Sâni îi avea puțin căzuți, dar îi stăteau foarte bine așa, căci erau mici, subțiri și în formă de pară. La pipăit, erau moi și catifelati, precum țâțele unei capre de lapte, iar atunci când se întorcea, aceștia săltau ca o batistă pe care ai rula-o pe mână, făcând-o să joace.

Pe bazin n-avea decât o mică tufă de peri mătăsoși. Se întinse în cușetă și, făcând o mișcare ca de capră, își aruncă lungile ei coapse nervoase în jurul gâtului Mariettei, care, având astfel pisicuța stăpânei sale în dreptul gurii, începu s-o mozolească mult, lacomă, înfigându-și nasul între fesele ei și așa mai departe. Estelle își vârâse deja limba în bușica subretei sale și sugea, în același timp, și interiorul unui vagin inflammat, și scula cea groasă a lui Mony, care se mișca cu multă aprindere. Beat de plăcere, Cornaboeux juisa, stârnit de această priveliște. Membrul lui gros, înfipt până-n plasele în fundul cel păros al prințului, intra și ieșea cu lentoare.

Lăsă să-i scape două-trei vânturi, care înviorară atmosfera și făcură să crească plăcerea prințului și-a celor două femei. Deodată, Estelle se porni să azvârle groaznic din picioare, fundul ei începu să danseze pe dinaintea nasului Mariettei, ale cărei cloncănituri și contre deveniseră tot mai puternice. Estelle își vântura când la stânga, când la dreapta picioarele ei acoperite cu niște ciorapi de mătase neagră și încălțate cu pantofi cu toc, gen Louis XV. Tot mișcându-se astfel, îi dădu o teribilă lovitură de picior lui Cornaboeux, care rămase o clipă zăpăcit, apoi îl podidi sângele. „Târfă”, răcni Cornaboeux, și, ca să se răzbune, îl ciupi pe Mony cu putere de fund. Înfurat, el o mușcă la rândul său, zdravăn, de umăr, pe Mariette, ce se spârcea, behăind de durere, și care își înfipse dinții în carnea stăpânei sale, iar aceasta, isterică, își strânse coapsele în jurul gâtului ei.

— Mă înăbuș! articula Mariette cu greu, dar nimeni nu stătu s-o asculte.

Strânsoarea coapselor deveni și mai tare. Fața Mariettei se învineți, iar gura plină de spumă rămase înțepenită în carnea actriței.

Urlând de plăcere, Mony se deșerta acum într-un organ devenit inert. Cornaboeux, cu ochii cât cepele, își slobozea și el încărcătura în fundul lui Mony, declarând cu o voce slabă:

— Dacă nici acum nu rămâi gravidă, atunci înseamnă că nu ești bărbat!

Toate cele patru personaje se prăbușiră. Întinsă pe cușetă, Estelle scrâșnea din dinți și împărțea pumni pretutindeni, agitându-și picioarele. Cornaboeux făcea pipi pe ușă. Mony încerca să-și recupereze scula din străfundurile Mariettei, dar nu reușea în niciun chip. Trupul subreței nu mai mișca defel.

— Lasă-mă să ies, îi spunea Mony, mângâind-o, după care o ciupea de fese și o mușca, fără să ajungă la vreun rezultat.

— Ajută-mă să-i depărtăm coapsele, fiindcă a leșinat! îi spuse Mony lui Cornaboeux.

Cu foarte mare greutate, Mony reuși în sfârșit să-și scoată mădularul din acel orificiu care se strânsese ceva de speriat. Apoi încercară împreună s-o readucă pe Mariette în simțiri, dar nici pomeneală de asta.

— Căcat! declară Cornaboeux, a mierlit-o și gata. Și lucrul acesta era purul adevăr, Mariette murise strangulată de picioarele stăpânei sale, era moartă, moartă de-a binelea.

— Ne-am găsit beleaua! zise Mony.

— Numai târfa asta-i de vină pentru tot ce s-a ntâmplat, declară Cornaboeux, arătând-o pe Estelle, care se mai potolise un pic. Și, apucând o perie de păr din cufărul de călătorie al Estellei, începu s-o lovească zdravăn cu ea. Părul cel aspru al periei o înțepa, dar pe ea pedeapsa asta părea s-o excite peste poate.

În acel moment, se auzi o bătaie în ușă.

— Țsta-i semnalul convenit, zise Mony; peste câteva minute vom trece granița. Trebuie să mai dau o lovitură, mi-am jurat lucrul ăsta, jumătate în Franța, jumătate în Germania. Ia-o și tu pe moartă.

Cu arma pregătită pentru onor, Mony se năpusti asupra Estellei, care-l primi, depărtându-și coapsele și strigând:

— Înfige-o până la fund, așa!... așa!

Mișcările sacadate ale poponețului ei aveau ceva îndrăcit, iar din gură îi curgea un fel de salivă care, amestecându-se cu fardul, i se prelingea dizgrațios pe bărbie și piept. Mony își vârî limba în gura ei și-i înfipse totodată mânerul periei în fund. Sub efectul acestei noi voluptăți, ea îl mușcă atât de tare pe Mony de limbă încât acesta trebui s-o ciupească până la sânge ca să-și elibereze organul.

Între timp, Cornaboeux întorsese cadavrul Mariettei pe burtă: fața violetă a acesteia era înspăimântătoare. Îi depărta bucle și reuși să-și vâre, cu

greu, unealta-i enormă în deschizătura sodomică. Și atunci se lăsă în voia ferocității sale naturale. Mâinile lui smulseseră smoc cu smoc pletele blonde ale moartei. Dinții îi sfâșiară spinarea de un alb polar, iar sângele care țâșni, de-o culoare roșiatică, se coagulă imediat, pârând a fi răspândit pe zăpadă.

Cu puțin timp înaintea plăcerii supreme, își vârî și mâna în vulva ce încă mai era caldută și, apoi, întregul braț și începu să scoată din pântec viscerele nefericitei cameriste. În clipa juisării, scosese deja doi metri de mațe, cu care-și înconjurase mijlocul în felul unui colac de salvare.

Ejacula, și, în același timp, voma tot ce mâncase la masă, atât din cauza legănăturilor trenului, cât și din pricina emoțiilor resimțite. Mony se descărcase și el tot atunci și se uita cu stupoare la valetul lui care sughița îngrozitor, borând peste cadavrul cel lamentabil. Pletele năclăite, mațele și sângele se amestecau cu borătura.

— Porc infam, exclamă prințul, violarea acestei fete moarte, cu care trebuia să te însoțești, va cumpăni greu pentru tine în valea lui Iosafat. Dacă n-aș ține atât de mult la tine, te-aș omorî ca pe un câine.

Cornaboeux se ridică șiroind de sânge și, refulându-și ultimele sughițuri ale stomacului său răzvrătit, arată spre Estelle, ai cărei ochi dilatați contemplau cu spaimă dezgustătoarea priveliște:

— Numai ea e de vină pentru toate, declară el.

— De ce ești crud? spuse Mony; fără ea n-ai fi avut niciodată prilejul să-ți satisfaci gusturile tale de necrofil.

Și cum tocmai atunci treceau peste un pod, prințul se duse la portieră pentru a putea contempla panorama romantică a Rinului, care-și desfășura splendorile sale de verdeață și se derula în largi ocoluri cât vedeai cu ochii. Era ora patru dimineața, vacile pășteau pe câmpie, iar copiii se zbenguiau deja pe sub teii germanici. O muzică de tilinci, monotonă și mortuară, vestea prezența unui regiment prusac și melopeea se amesteca trist cu

zgomotul de fiare al podului și cu acompaniamentul surd al trenului aflat în mers. Sate binecuvântate umpleau de viață malurile dominate de burguri centenare, iar vile renane își întindeau la nesfârșit regulatul și prețiosul lor mozaic.

Când Mony se întoarse, îl văzu pe înflorătorul Cornaboeux așezat peste fața Estellei. Fundul lui de namilă acoperea complet fațada actriței. Se ușurase pe ea, iar plăcinta infectă și moale curgea în toate direcțiile.

În mână avea un cuțit enorm cu care își făcea de lucru în pânțele încă viu al acesteia. Trupul actriței era străbătut când și când de niște convulsii scurte.

— Așteaptă, zise Mony, rămâi așa.

Și culcându-se peste muribundă, își vârî mădularul în trupul care se stingea. Se putu bucura astfel de ultimele spasme ale femeii asasinate, ale cărei dureri finale trebuie că fuseseră groaznice, și își scaldă brațele în sângele cald ce-i țâșnea din pânțe. Când termină de descărcat, actrița nu mai mișca deloc. Era țeapănă și ochii ei dați peste cap se umpluseră de rahat.

— Acum, zise Cornaboeux, trebuie să ne cărăbănim. Se spălară și se îmbrăcară. Era ora șase dimineața.

Săriră peste portieră și se culcară, deși era riscant, pe treptele scării trenului, ce alerga cu toată viteza. Apoi, la un semnal al lui Cornaboeux, se lăsară să cadă ușor pe balastul căii ferate. Se ridicară puțin zăpăciți, dar fără a fi pățit ceva, și salutară cu un gest deliberat trenul care se pierduse deja în depărtare.

— Era și cazul! zise Mony.

Ajunseră în primul oraș, se odihniră vreo două zile, după care luară din nou trenul spre București.

Dubla crimă din Orient-Expres alimentă ziarele vreme de șase luni. Nu se descoperiră asasinii, iar crima fu pusă pe seama lui Jack Spintecătorul," care ține la tăvăleală.

La București, Mony intră în posesia moștenirii

viceconsulului Serbiei. Legăturile sale cu colonia sârbă îi aduseseră într-o seară invitația de a-și petrece soareaua la Natașa Kolovici, soția colonelului vârat la răcoare din cauza ostilității sale față de dinastia Obrenovicilor.

Mony și Cornaboeux ajunseră acolo în jurul orei opt. Frumoasa Natașa se găsea într-un salon tapetat în negru, luminat de niște lumânări galbene și decorat cu tibii și capete de mort:

— Prințe Vibescu, spuse dama, veți asista la o ședință secretă a comitetului antidinastic din Serbia. Mai mult ca sigur că-n seara asta se va vota moartea infamului Alexandru și-a curvei de nevastă-sa, Draga Mașin; e vorba de a-l repune pe tronul strămoșilor săi pe regele Petru Karageorgevici. Dacă vei dezvălui cuiva ceea ce-o să vezi și-o să auzi aici, o mână nevăzută te va ucide, oriunde te vei afla.

Mony și Cornaboeux se înclinară. Conjurații veneau unul câte unul. Jurnalistul parizian Andre Bar era sufletul complotului. Acesta sosi, învăluit într-o capă neagră, după moda spaniolă.

Conjurații își lepădară hainele și frumoasa Natașa își dezvălui și ea minunata ei goliciune. Poponețul îi strălucea, iar pânțelele îi era năpădit de-o lână neagră și ondulată, ce-i ajungea până la buric.

Ea se culcă pe-o masă acoperită cu postav negru. Intră și un popă, îmbrăcat în haine preoțești, care își înșiră sfintele vase și începu să officieze mesa pe burta Natașei. Și întrucât Mony se afla foarte aproape de ea, Natașa îi înhață barosul și începu să-l golească, în timp ce mesa își urma cursul. Cornaboeux se dăduse la Andre Bar, pe care-l trăgea în țepă, în vreme ce acesta declara cu lirism:

— Jur pe această enormă sculă, care mă satisface până-n străfunduri, că dinastia Obrenovicilor va pieri cât de curând. Împinge, Cornaboeux! Poponada asta a ta mă îmbărbătează și pe mine.

Plasându-se îndărătul lui Mony, acesta îi înfipse

țeară chiar în clipa în care prințul slobozea în gura frumoasei Natașa. În acest chip, toți conjurații se înțepară cu frenezie. Acum, în încăpere nu mai erau decât dosuri nervoase de bărbați, înzestrate cu niște scule formidabile.

Popa se lăsă masturbat de două ori de către Natașa, iar sămânța sa ecleziastică se așternu pe chipul frumoasei colonelese.

— Să fie aduși mirii, exclamă popa.

Fu introdusă o pereche ciudată: un băiețel de vreo zece ani, îmbrăcat la costum, cu o pălărie-clac sub braț, acompaniat de o fetiță încântătoare ce n-avea mai mult de opt ani; aceasta era îmbrăcată în rochie de mireasă, iar veșmântul ei de satin alb era împodobit cu buchete de flori de portocal.

Popa le ținu o predică și-i căsători prin schimbarea inelelor. Apoi, fură puși să facă amor. Băiețelul își scoase o puțulică nu mai mare decât degetul mic, iar proaspăta lui soție, ridicându-și jupoanele ei cu volănașe, își dezveli coapsele-i albe între care se zărea, ceva mai sus, o mică fantă imberbă și roșie, ce aducea cu interiorul unui cioc de geai de curând ieșit din ou. O tăcere pioasă plana deasupra adunării. Băiețelul își dădu toată silința s-o aibă pe fetiță și, întrucât acest lucru nu-i reușea nicicum, cei din jur îi scoaseră chilotul, iar Mony, ca să-l excite, îl bătu ușor cu palma la fund, în vreme ce Natașa îi atingeau cu vârful limbii micul lui gland dimpreună cu ouțele. Băiețelului începu atunci să i se întărească, încet-încet puțulică, și izbuti, în cele din urmă, să-i ia micuței prețioasa fetie. După ce se opintiseră așa cam vreo zece minute, copiii fură despărțiți, iar Cornaboeux, punând mâna pe băiețel, îi desfundă fundamentul cu blestemata sa măgăoaie. Mony nu-și putu nici el înfrâna dorința de a o avea pe fetiță. O luă în brațe, o așază călare pe coapsele sale și-și înfipse, în vaginul ei mititel, făcălețul cel plin de viață. Cei doi copii scoteau niște țipete înspăimântătoare, iar sângele lor curgea, nevinovat, în

jurul sculelor păgâne ale lui Mony și Cornaboeux.

Apoi, fetița fu așezată pe Natașa, iar popa, care tocmai își terminase mesa, îi ridică fustele și începu s-o palmuiască peste fundulețul ei alb și încântător. Atunci se ridică și Natașa și, încălecându-l pe Andre Bar, care stătea așezat în fotoliu, se bucură de virtuțile penetrante ale instrumentul cel groaznic al conjuratului. Și se porniră pe-o vârtoasă Saint-George, cum zic englezii.

Îngenuncheat dinaintea lui Cornaboeux, băiețelul îi lustruia, plângând cu lacrimi fierbinți, scârbavnica belitură. Mony o sodomiza pe fetiță, iar ea se zbătea ca un iepure ce urmează a fi strâns de gât. În același timp, ceilalți conjurați se sodomizau și ei având niște moace de groază. După aceea, Natașa se ridică și, așezându-se pe burtă, își oferă fundul tuturor conjuraților, care veniră și-o pupară pe rând. În acel moment, fu adusă o doică, ce avea o față de madonă și niște țâțe imense, mustind de lapte. Fu așezată în patru labe, iar popa începu s-o mulgă, ca pe-o vacă, în sfintele vase. Mony își făcea de lucru la fundul ei de un alb strălucitor și a cărui piele stătea să crape. Fetița fu pusă să facă pipi, în așa fel încât să se umple caliciile. Conjurații se împărtășiră apoi sub semnul laptelui și al pipiului.

După aceea, punând mâna pe tibii, îi jurară moartea lui Alexandru Obrenovici și soției sale, Draga Mașin.

Soareaua se sfârși groaznic. Fură aduse mai multe bătrâne, dintre care cea mai tânără avea șaptezeci și patru de ani, iar conjurații le posedară în fel și chip. Către orele trei dimineața, Mony și Cornaboeux se retraseră dezgustați. Ajuns acasă, prințul se lăsă în pielea goală și își oferă frumosul și neprețuitul fund crudului Cornaboeux, care-l avu de opt ori la rând, fără să-l părăsească nici măcar o singură dată. Ei numeau aceste ședințe cotidiene ale lor: juiseta penetrantă.

După această ritualică și istorică noapte, prințul Mony fu nevoit să suporte, o vreme, în București, orașul

său natal, o viață, pur și simplu, monotonă. Regele Serbiei și soția sa ieșiră dintre copertele propriilor vieții, asasinați la Belgrad. Moartea lor, care a fost judecată în toate felurile este, deja, de domeniul trecutului. Imediat după aceea, a izbucnit și războiul dintre Rusia și Japonia.

Într-o dimineață, prințul Mony Vibescu, la fel de gol și de frumos ca și Apollo din Belvedere, făcea 69 cu Cornaboeux. Amândoi își sugeau cu lăcomie unul altuia acadelele și cântăreau în palmă, cu multă plăcere, niște rulouri care n-aveau nimic de-a face cu cele ale fonografelor. Se sloboziră, odată, și prințul avea gura încă plină de malahie, când intră un valet englez care-i aduse, foarte politicos, pe un platou de argint aurit, o scrisoare oficială și care avea să-i schimbe destinul.

Scrisoarea îl încunoștința pe prințul Vibescu că era numit locotenent în Rusia, în calitate de străin, în armata generalului Kuropatkin.

Prințul și Cornaboeux își manifestară entuziasmul prin nenumărate poponade reciproce. Într-una din zilele următoare, se echipară și plecară la Sankt-Petersburg.

— Războiul e pe gustul meu, declară Cornaboeux, iar cururile japonezilor trebuie să fie un deliciu.

— Fofoloancele japonezelor sunt mai mult ca sigur o plăcere, adăugă prințul, răsucindu-și mustața.

V

— Excelența sa, generalul Kokodryoff, nu vă poate primi, acum. Își călește scula în oul său la capac.

— Bine, dar eu sunt aghiotantul lui, îi răspunse Mony. Voi, ăștia, petropolitanii, sunteți ridicoli cu bănuielele voastre permanente... Uită-te la uniforma mea! Presupun că n-am fost chemat la Sankt-Petersburg numai ca să sufăr afrontul portarilor.

— Arătați-mi actele, îi răspunse cerberul, un colos de tătar.

— Poftim! pronunță sec prințul, vârandu-și

revolverul sub nasul portarului, care se înclină înspăimântat, lăsându-l pe ofițer să treacă.

Sunându-și pintenii Mony ajunse, grăbit, la primul etaj al palatului în care se lăfăia generalul, prințul Kokodryoff, cu care trebuia să plece în Extremul Orient. Pretutindeni însă era pustiu, așa că Mony, care nu-l văzuse pe general decât în ajun, la Țar, se miră de această primire. Generalul îi dăduse totuși întâlnire și chiar asta era ora pe care i-o fixase.

Mony deschise o ușă și pătrunse într-un salon mare, gol și întunecos, pe care-l traversă murmurând:

— Pe cinstea mea! Dacă am intrat în horă, se cuvine să jucăm. Să ne continuăm, așadar, cercetările.

Mai deschise o ușă, care se închise singură în urma sa. Se afla acum într-o încăpere și mai întunecoasă decât cea dinainte. O voce blândă, de femeie, spuse în franceză:

— Tu ești, Fiodor?

— Da, eu, dragostea mea! răspunse, cu o voce joasă, dar hotărâtă, Mony, căruia inima îi bătea cu putere.

Înainta grăbit către locul de unde venise vocea și dădu peste un pat în care stătea, lungită, o femeie îmbrăcată. Femeia îl îmbrățișa pe Mony cu patimă și își strecură limba în gura lui. Acesta îi răspunse la mângâieri și îi ridică fustele, iar ea își depărta, lascivă, picioarele. Avea pulpele goale și pielea ei satinată emana un delicios parfum de verbină, ce se amesteca cu efluviile de odor di femina Pisicuța ei, spre care Mony își întinsese mâna, era umedă. Femeia murmură:

— Hai să ne iubim... Nu mai pot fără tine... Răule, sunt opt zile de când n-ai mai venit.

Dar, în loc să-i răspundă, Mony își scosese amenințătoarea-i unealtă și, așa înarmat cum se găsea, se urcă pe pat și asalta intrarea cea îmblănită a necunoscutei, care începu imediat să-și miște fundul,

strigând:

— Intră mai bine...

În același timp, ea își duse o mână la baza membrului care o sărbătorea și începu să pipăie cele două mici ghiulele care servesc ca apendaje și cărora li se zice testicule, dar nu pentru că, așa cum se spune de obicei, ar servi ca martori la consumarea actului amoros, ci mai degrabă pentru că ele sunt micile capete care găzduiesc materia cervicală, ce țâșnește din mentulă, sau mica inteligență, la fel cum capul e gazda creierului, care-i sediul tuturor funcțiilor mentale.

Mâna femeii necunoscute pipăia cu grijă fuduliile lui Mony. Deodată, aceasta scoase un strigăt și-l răsturnă de pe ea dintr-o singură mișcare:

— M-ați indus în eroare, domnule, exclamă ea; amantul meu are trei.

Se dădu jos din pat, întoarse butonul și se făcu dintr-odată lumină.

Încăperea era mobilată simplu: un pat, câteva scaune, o masă, o măsuță de toaletă și o sobă. Pe masă erau câteva fotografii, iar una dintre ele îl înfățișa pe un ofițer brutal, îmbrăcat în uniforma regimentului Preobrajenski.

Necunoscuta era o femeie înaltă. Frumoasele-i plete castanii erau puțin răvășite. Corsajul desfăcut dezvelea un piept bine făcut, niște sâni albi cu vinișoare bleu, care se odihneau molatici într-un cuib de dantelă. Jupoelele îi erau trase în jos cu castitate. Fața ei, stând dreaptă înaintea lui Mony, care rămăsese culcat pe pat, cu scula în vânt și cu mâinile încrucișate pe mânerul săbiei, exprima, în același timp, și stupefacție, și mânie.

— Domnule, îi spuse tânăra, obrăznicia dumneavoastră e pe măsura țării pe care o serviți. Niciodată un francez n-ar fi avut neobrăzarea să profite, așa ca dumneavoastră, de-o împrejurare atât de neobișnuită. Așa că vă ordon să ieșiți.

— Doamnă sau Domnișoară, răspunse Mony, eu

sunt un prinț român și noul ofițer de stat-major al prințului Kokodryoff. Sosit de curând la Sankt-Petersburg, nu cunosc obiceiurile acestui oraș și, deși aveam întâlnire cu comandantul meu, neputând pătrunde aici decât amenințându-l pe portar cu revolverul, am crezut că ar fi o prostie din partea mea să nu-i dau satisfacție unei femei, care mi se părea a avea mare nevoie să simtă un membru în vaginul ei.

— Ar fi trebuit cel puțin, spuse necunoscuta, privind spre mădularul ce bătea măsura, să mă avertizați că nu sunteți Fiodor; și-acum plecați!

— Vai! exclamă Mony, sunteți totuși pariziancă, n-ar trebui s-o faceți așa pe mironosița... Ah, cine mi le va putea da oare înapoi pe Alexine Mangetout și pe Culculine d'Ancone?!

— Culculine d'Ancone, exclamă tânăra, o cunoașteți pe Culculine? Eu sunt sora ei, Helene Verdier; tot Verdier e și numele ei adevărat, iar eu sunt profesoara ficei generalului. Am un amant pe care-l cheamă Fiodor. E ofițer. Și are trei ouă.

În acel moment, dinspre stradă, se auzi un vuiet infernal. Helene se duse să privească de la fereastră. Mony se uită și el, din spatele ei. Trecea regimentul Preobrajenski. Muzica intona o arie veche, pe care soldații o cântau cu foc:

Ah!... 'tu-ți mama ta să-ți f...!

Sărmane țărănoi, du-te la război,

Căci muierea ta se va împreuna

Cu taurii din oborul tău.

Pe când ție, mădularul ți-l vor gădila

Muștele siberiene.

Dar tu, membrul tău nu li-l da într-o vineri, că e zi de post

Și nu le da în acea zi nici zahăr,

Că-i făcut cu oase de mort.

Să-ncălecăm-încălecăm, frații mei, țărani,

Iapa ofițerului,

Căci ea are găvanul mai strâmt

Decât al fetelor de tătari.

Ah!... 'tu-ți mama ta să-ți f...!

Și, deodată, muzica încetă. Helene scoase un țipăt. Un ofițer întoarse capul. Mony, care-i văzuse mai înainte fotografia, îl recunoscuse. Era Fiodor. Tânărul ofițer salută, ridicându-și sabia, și strigă:

— Adio, Helene, mă duc la război... Nu ne vom mai vedea niciodată.

Helene se albi toată, ca o moartă, și căzu leșinată în brațele lui Mony, care o duse și-o așeză pe pat.

Îi scoase mai întâi corsetul, dezvelindu-i sânii: două superbe țâțe cu cornițe roz. Îi mozoli puțin, apoi îi descheie jupa, pe care i-o scoase, la fel cum făcuse cu jupoanele și corsajul. Helene rămase numai în cămașă. Foarte înfierbântat, Mony îi ridică *pânza*, albă care ascundea comorile neasemuite ale celor două picioare fără de cusur. Ciorapii erau trași până la jumătatea coapselor, iar coapsele rotunde păreau niște coloane de marmură. La baza pântecelui, ca într-o pădure fermecată, ruginie ca toamnele, se ascundea grota cea misterioasă. Lâna îi era deasă, iar buzele strânse ale sexului ei de femeie nu lăsau să se zărească decât o dungă subțire, asemănătoare cu o creștătură de aducere-aminte de pe stâlpii ce serveau drept calendare incașilor.

Mony avu tot respectul pentru leșinul lui Helene. Îi scoase ciorapii și începu să-i facă toaleta ca unui nou-născut. Avea niște picioare nostime, durdulii, ca de bebeluș. Limba prințului își începu operațiunile cu degetele de la piciorul drept. Îi curăță cu grijă unghia de la degetul mare, apoi trecu și la spațiul dintre degete. Se opri mai mult timp la degetul mic, care era tare mic. Recunoscuse că piciorul ei drept avea gust de fragi. Limba lui neobosită se ocupă apoi de pliurile de la piciorul stâng, care pentru Mony avea un gust ce-i amintea de jambonul de Maienza.

În acea clipă, Helene deschise ochii mari,

revenindu-și în simțiri. Mony își întrerupse operațiunile de curățare și o privi pe fata cea drăguță, înaltă și durdulie, care se întinse ca o pisică. Gura ei deschisă, în timp ce căska, lăsa să se vadă o limbă trandafirie, între niște dinți scurți, de culoarea fildeşului. Și imediat după aceea surâse:

HELENE: De ce m-ai lăsat așa, Prințe?

MONY: Pentru binele tău am făcut-o, Helene. Eu am fost pentru tine precum bunul samaritean. Facerea de bine nu e niciodată lăsată fără de răsplată, iar eu mi-am aflat o aleasă recompensă în contemplarea comorilor tale. Tu ești o minune, iar Fiodor e un flăcău fericit.

HELENE: Pe care, însă, vai, nu-l voi mai vedea niciodată. Japonezii o să mi-l omoare.

MONY: Mi-aș dori tare mult să-i pot lua locul în inima ta, dar, din păcate, eu, unul, nu am trei...

HELENE: De ce vorbești așa, Mony? E-adevărat că tu n-ai trei, dar și ceea ce ai tu e la fel de bine făcut ca și la el.

MONY: E-adevărat, scroafă mică? Așteaptă atunci să-mi desfac centironul... Așa. Și-acum arată-mi poponețul... ce mare, ce rotund și ce bucălat e... Ai zice că seamănă cu un înger ce stă să sufle... Na! Trebuie să-i dau câteva palme în cinstea surorii tale, Culculine... clic, clac, trosc, pleosc...

HELENE: Au, au, au! M-ai încălzit atât de tare încât m-am udat toată.

MONY: Ce deși sunt pufii tăi... clic, clac; este absolut necesar să te fac să roșești și pe marea ta față din dos. Uite, el nu-i deloc supărat, iar când se mișcă puțin, ai zice că râde.

HELENE: Vino mai aproape, să te deschei la nasturi și să mi-l arăți de îndată pe băiețelul cel dolofan care vrea să se încălzească la sânul maicii sale. Ce frumos e! Și-are capul mic și roșu și n-are pic de păr pe cap. Ia te uită, are părul jos, la rădăcină, un păr tare aspru și negru. Vai, ce frumos e orfănelul de el!... Hai,

Mony, dă-mi-l mie, mi-l dai!? Vreau să-l tâțâlesc puțin și să-l fac să se slobodă în mine...

MONY: Mai așteaptă un pic să-ți aranjez și petala de trandafir...

HELENE: Ah, ce bine e să simt limba ta pe șanțul poponețului meu... Cum intră și-mi desface crețurile rozetei. Vezi să nu mi-l desfaci de tot, Mony.

— Acum vezi ce frumos mă desfac? Ah! Dar te-ai vârât de tot între buclele mele... Oh, îmi vine să scap un vânt... Te rog să mă ierți, dar nu m-am putut stăpâni... Mustățile tale mă înțeapă, iar balele tale... porcule... balele tale... Dă-mi puțin scula ta cea groasă... să-mi astâmpăr setea...

MONY: O, Helene, ce meșteră-i limba ta! Dacă predai tot atât de bine ortografia, pe cât de bine ascuți penele, înseamnă că ești o profesoară desăvârșită... O, dar îmi înțepi și glandul cu vârful limbii... acum ai ajuns la baza glandului, căruia îi netezești pliurile cu limba ta de foc. Ah, ciochistă fără de seamăn, limbută fără de pereche!... Nu mă sleii prea tare! Mi-l iei tot în gura ta cea mică. Mă doare! Ah, ah, ah, ah! Mă gâdili... Ah, ah! O să-mi nenorocеști fuduliile... cu dinții tăi ascuțiți... Așa e mai bine, ia-mi numai măciulia... îți place glandul meu?... scroafă mică... Ah, ah! Ah, ah!... Nu mai pot, dau pe de lături... scroafa... a înghițit tot... Hai, acum dă-mi și tu păpușica ta să ți-o sărut, până voi fi în stare să te am...

HELENE: Hai mai repede... Freacă-ți limba de năsturelul meu... Nu-i așa că simți cum crește... hai, fă-mi acum și foarfecele... Așa... Bagă-ți degetul mic în vagin și arătătorul în fund. Ah, ce bine! Ce bine e!... Ascultă! Nu-i așa că auzi cum bolborosește de-atâta plăcere burta mea?... Așa, pune mâna ta stângă peste țâța mea stângă. Zdrobește-i fraga... Ce plăcere... Uite!... nu simți acum contrele și mișcările mele din șale... ticălosule! Acum e bine... regulează-mă. Dă-mi puțin scula să ți-o ung, ca să se întărească din nou și să ne plasăm în 69, tu peste mine. Ai văzut că n-a durat mult și

ți s-a întărit, porcule! Ia-mă acum... Stai, mi s-au agățat niște fire... Suge-mi țâțele... așa, e bine așa! Intră până-n străfunduri... și rămâi acolo, fără să te miști... strâng... și strâng și din fund... Mă simt atât de bine... îmi vine să mor... Mony... o, sora mea, i-ai dat și tu oare tot atâta plăcere?... împinge bine... mă unge la suflet... mă face să urlu de plăcere, ca și când mi-aș da duhul... nu mai pot... iubitul meu Mony... să murim amândoi o dată. Ah! nu mai pot de plăcere, mă scap... variez...

Mony și Helene cunoscuseră voluptatea în același moment. El îi linse apoi pisicuța și ea făcu la fel cu motănelul lui.

În timp ce el își ajusta ținuta, iar Helene se îmbrăca, se auziră niște strigăte de durere ale unei femei.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Helene, îi trage câteva la fund Nadejdei: ea e camerista Wande, care-i fiica generalului și eleva mea.

— Pot să văd și eu scena? întrebă Mony.

Helene, numai pe jumătate îmbrăcată, îl conduse într-o încăpere întunecoasă, în care nu se afla nicio mobilă și a cărei falsă fereastră interioară, acoperită cu geam, dădea înspre camera unei fete. Wanda, fiica generalului, era o drăguță creatură de vreo șaptesprezece ani. Ea vântura, de la înălțimea brațului, o nagaică, cu care o biciuia pe-o preafrumoasă fată blondă, așezată în patru labe dinaintea ei și având fustele ridicate. Aceasta era Nadejda. Poponețul ei mare și bine făcut era o minune. Se legăna sub o talie neverosimil de subțire. Fiece lovitură de nagaică o făcea să tresalte, iar fundul părea să se umfle și mai mult. Era însemnat cu crucea Sfântului Andrei, făcută din mărcile pe care i le lăsa pe suprafața lui teribila nagaică.

— N-o să mai fac, stăpână, striga biciuita, și fundul ei, ridicându-se, oferea vederii deschiderea ei femeiască, umbrită de-o pădure de păr galben și încâlcit.

— Și-acum, dispari, țipă Wanda, trăgându-i

Nadejdei un picior exact în locul pomenit, și aceasta o rupse la fugă urlând.

Apoi fata se duse și deschise un mic cabinet, din care ieși o fetiță cam de vreo treisprezece-paisprezece ani, subțire și negricioasă și cu o înfățișare vicioasă.

Și, într-adevăr, fetița o aruncă pe Wanda pe pat, îi ridică fustele și-i dezveli o pădure de peri, o pădure încă virgină, din care se ivea un clitoris lung cât degetul mic, pe care ea se-apucă să-l sugă cu frenezie.

— Suge-mă bine, Ida, zise Wanda cu amor, fiindcă sunt tare excitată, iar tu trebuie că ești la fel. Nimic nu te excită mai mult ca biciuirea unui fund precum al Nadejdei. Și-acum, ajunge... vreau să te am.

Cu fustele ridicate, fetița se așeză lângă fata cea mare. Picioarele groase ale acesteia contrastau cu coapsele subțiri, brune și nervoase ale celeilalte.

— E cât se poate de curios, spuse Wanda, că, deși eu te-am deflorat pe tine, eu însămi încă mai sunt fecioară.

Actul deja începuse, iar Wanda o strângea cu patimă în brațe pe micuța ei prietenă. Îi mângâie puțin și mica ei jucărie încă aproape imberbă. În vreme ce Ida spunea:

— Mica mea Wanda, micul meu soț, dar ce păr ai tu! Ia-mă o dată.

Și nu trecu mult și clitorisul pătrunse în strâmtoarea Idei, iar frumosul fund dolofan al Wandei începu să se miște cu multă pasiune.

Mony, pe care tot acest spectacol îl cam tulbura, își petrecu o mână pe sub fustele Helenei și o masturba cu o pricepere, într-adevăr, deosebită. Ea îi răspunse în același fel și, apucând cu toată mâna scula lui cea groasă, timp în care cele două lesbiene se strângeau la nebunie, o mânuie încetișor. Ieșită din teacă, sabia lui scotea fum. Mony își îndoaia genunchii și ciupea nervos năsturelul Helenei. Roșie la față și cu părul vâlvoi, Wanda se ridică brusc de pe trupul micuței, care,

apucând o lumânare din sfeșnic, încorona opera începută de clitorisul cel bine dezvoltat al fiicei generalului. Wanda se duse până la ușă și-o strigă pe Nadejda, care se ivi speriată. La ordinul stăpânei, frumoasa blondă se desfăcu la piept, își scoase sânii ei mari afară, apoi își săltă fustele și își oferă fundul. Clitorisul în erecție al Wande pătrunse cu ușurință între buclele ei satinat, unde intra și ieșea mai ceva decât scula unui bărbat. Iar Ida cea mică, al cărei piept, acum dezgolit, era încântător, deși neîmplinit, veni să-și continue jocul cu lumânarea, așezându-se între picioarele Nadejdei, căreia îi linse cu multă artă pisicuța. În acel moment, datorită apăsării exercitate de degetele Helenei, Mony ejacula, iar sperma se etala pe geamul care-i separa de lesbiene. Se temură să nu le fie observată prezența, așa că plecară repede de-acolo.

Se strecurară îmbrățișați printr-un coridor:

— Ce vrea să zică, întrebă Mony, fraza aceea pe care mi-a spus-o portarul: „Generalul își călește scula în oul său la capac”?

— Privește, îi răspunse Helene, și - printr-o ușă întredeschisă, ce lăsa să se vadă cabinetul generalului - Mony își zări șeful stând în picioare, gata să asalteze popoul unui băiețel încântător. Pletele castanii ale acestuia, căzându-i pe umeri, făceau bucle-bucle. Ochii lui albaștri și îngerești închideau în ei nevinovăția efebilor pe care zeii, din dragoste pentru ei, îi fac să moară de tineri. Frumosul lui popou, alb și tare, părea să nu primească decât cu pudoare acel cadou viril pe care îl făcea generalul, care aducea foarte mult cu Socrate.

— Generalul, mai adăugă Helene, își crește singur copilul, care este, acum, în vârstă de doisprezece ani. Metafora portarului nu era prea explicită, deoarece generalul, în loc să se hrănească pe sine, a găsit această nimerită metodă masculină de-a nutri și de-a împodobi sufletul vlăstarului său. O metodă fundamentală pe care o aplica în temeiul unei științe care mie mi se pare a fi

destul de solidă, așa că, mai târziu, tânărul prinț va putea să se prezinte, fără rușine, în bravele adunări ale celor ce conduc Imperiul.

— Incestul, spuse Mony, face miracole. Generalul părea să fi ajuns în culmea plăcerii, dându-și peste cap ochii săi albi cu vinișoare roșii.

— Serghei, exclama el cu vocea gătită de emoție, știi tu oare că, nesatisfăcut numai cu faptul de a-ți fi dat viață, instrumentul acesta și-a asumat totodată și sarcina de-a face din tine un tânăr perfect? Reamintește-ți că Sodoma este un simbol al civilizației. Homosexualitatea i-ar fi făcut pe oameni asemenea zeilor și toate nenorocirile noastre decurg din această dorință pe care sexele opuse pretind că o au unul pentru celălalt. Nu există azi decât un singur mijloc de salvare a nenorocitei și prea-sfintei Rusii, și anume acela ca filopezii, ca toți cei ce sunt bărbați, să profeseze categoric amorul socratic pentru toți călăriții, în timp ce femeile n-au decât să se ducă pe stânca Leucadelor pentru a lua lecții de safism.

Și scoțând un horcăit de plăcere, tatăl își slobozi tunul în popoul cel încântător al fiului.

VI

Asedierea Port-Arthur-ului începuse. Mony și ordonanța sa Cornaboeux se aflau aici, împresurați, dimpreună cu trupele viteazului Stoessel.

Și-n vreme ce japonezii încercau să forțeze incinta înconjurată cu sârmă ghimpată, apărătorii orașului se consolau de canonadele ce amenințau să-i omoare în orice clipă, frecventând cu asiduitate cafe-șantanurile și bordelurile rămase totuși deschise.

În acea seară, în tovărășia lui Cornaboeux și-a câtorva ziariști, Mony luase o cină îmbelșugată. La masă se servise un excelent file de cal, niște pește pescuit în port și niște conserve de ananas, totul stropit cu un

excelent vin de Champagne.

La drept vorbind, desertul le fusese întrerupt prin căderea neașteptată a unui obuz, care explodase, distrugând o parte din restaurant și omorând și câțiva convivi. Pe Mony toată această aventură îl dispuse de-a binelea; cu sânge rece, el își aprinse o țigară chiar de la fața de masă ce luase foc și apoi se îndreptă, împreună cu Cornaboeux, spre un varieteu.

— Afurisitul ăsta de general Kokodryoff, spuse el în timp ce mergeau, e fără doar și poate un remarcabil strateg, căci nu degeaba, anticipând că Port-Arthur-ul va fi asediat, a ordonat să fiu trimis aici. Este clar că vrea să se răzbune pentru că i-am surprins relațiile incestuoase pe care le are cu fiul său. La fel ca Ovidiu, și eu ispășesc, la rândul meu, crima ochilor mei, atâta doar că eu nu voi scrie nici *Tristele*, nici *Ponticele*. Eu prefer să mă bucur de timpul ce-mi mai rămâne de trăit.

Câteva ghiulele de tun trecură şuierând pe deasupra capetelor lor, dar ei pășiră mai departe peste o femeie, pe care o ghiulea o retezase în două, și ajunseră astfel dinaintea localului *Les Delices du Petit Pere*.

Acesta era șantanul cel mai șic din Port-Arthur. Sala era împâclită de fum. O nemțoaică germană, o roșcată, cu cărnurile revărsate, cânta cu un puternic accent berlinez și era aplaudată cu frenezie de cei ce știau germana. După ea, veniră la rând patru *girls* englezoaice, niște *sisters* oarecare, iar acestea dansară un pas de giga, complicat și cu cake-walk și macici. Erau niște fete tare frumoșele. Își ridicau jupele lor din mătase foșnitoare și își arătau un pantalonaș împodobit cu tot felul de zorzoane; din fericire însă, pantalonașul era despicat și se puteau zări bucle lor mari, încadrate de pânza cea fină, sau perii care le estompau puțin albul pântecelui. Când își ridicau piciorul, pisicuțele lor mustăcioase își deschideau boticurile. Iar ele cântau:

*My cosey corner girls*¹

---

1 Fata mea din dulce cuib (în engl.).

și aveau să fie mult mai aplaudate decât ridicola **fräulein** care le precedase.

Niște ofițeri ruși, desigur prea săraci ca să-și poată plăti o femeie, se masturbau cu multă conștiinciozitate, holbându-și ochii la acest spectacol cu adevărat paradiziac, în sensul mahomedan al cuvântului paradis.

Din când în când, un jet puternic de spermă tâșnea din câte una dintre acele scule, turtindu-se de îndată de vreo uniformă vecină sau chiar de-o barbă.

După cele patru *girls*, orchestra atacă un marș zgomotos, iar pe scenă începu să se producă și numărul de senzație. Era interpretat de o spaniolă și-un spaniol. Costumele lor de toreadori făcură o adevărată impresie asupra spectatorilor, care intonară un *Boje tsaria Krany* de circumstanță.

Spaniola era o superbă fată bine alcătuită. Niște ochi negri ca tăciunele străluceau pe chipul ei palid de-un oval perfect. Șoldurile ei erau foarte frumos rotunjite și paietele veșmântului îi luau ochii.

Toreadorul, zvelt și robust, își bâțâia așijderi o crupă a cărei masculinitate trebuia să aibă desigur și unele avantaje.

Această interesantă pereche trimise mai întâi spre sală, cu mâna dreaptă, în vreme ce stânga stătea sprijinită pe șoldul cambrat, o pereche de bezele care făcură furori. Apoi, dansară lasciv, după moda din țara lor. După aceea, spaniola își săltă fustele până la buric și le prinse în așa fel încât să se lase descoperită până la fâgașul ombilical. Picioarele ei lungi erau acoperite de niște ciorapi de mătase roșie care urcau până la treisfertul coapselor. Aici se prindeau de corset prin niște jartele aurii, de care veneau să se lege mătăsurile, care susțineau un lup de velur negru placat peste fese, astfel încât să-i mascheze borta din dos. Pisicuța îi era și ea mascată de-o lână de-un negru albastrui, care făcea cârlionți.

Și, în timp ce cânta, toreadorul își scoase la vedere

organul, care era foarte lung și foarte tare. Dansară așa, cu pânțele înainte, părând că se caută și se fugăresc. Burta tinerei se ondula ca o mare întărită brusc, tot așa cum, odinioară, spuma mediteraneană se condensase pentru a zămisli neprihănitul pânțele al Afroditei.

Deodată, ca prin farmec, sexele celor doi histrioni se alăturară și toată lumea crezu că aveau să facă pur și simplu amor pe scenă.

Dar nici pomeneală de asta.

În scula sa bine prinsă în plasele, toreadorul o ridică pe tânără, care își îndoi picioarele și nu mai atinse deloc pământul cu ele. Și o plimbă puțin așa. Apoi, servitorii din teatru întinseră, cam la vreo trei metri deasupra capetelor spectatorilor, o sârmă pe care el se urcă și, asemenea unui funambul obscen, își plimbă metresa pe deasupra celor ce priveau congestionați. Mergând de-a-ndăratelea, reveni apoi pe scenă. Spectatorii aplaudară zgomotos și putură admira îndelung nurii spaniolei, al cărei fund mascat părea că surâde, atât de multe gropițe făcea.

Veni apoi rândul femeii. Toreadorul îndoi genunchii și, bine înfipt în burta partenerei, fu plimbat, la rându-i, pe coarda cea întinsă.

Pe Mony, această fantezie funambulescă îl excitase.

— Hai la bordel, îi spuse el lui Cornaboeux. *Samurarii veseli* - acesta era plăcutul nume al lupanarului la modă din timpul asediului de la Port-Arthur.

Era ținut de doi bărbați, doi foști poeți simbolști, care, după ce se luaseră din dragoste, la Paris, veniseră să-și ascundă fericirea în Extremul Orient. Ei practicau lucrativa meserie de patron de bordel și nu le mergea deloc rău. Se îmbrăcau în haine muieresti și pretindeau că sunt lesbiene, dar fără să fi renunțat la mustățile și la numele lor de bărbați.

Unul se numea Adolphe Terre. El era și cel mai în vârstă. Cel mai tânăr își avusese momentul lui de glorie la Paris. Cine nu-și mai amintește oare de mantaua *gris*

perle și de gulerul de hermină ale lui Tristan de Vinaigre?

— Am vrea niște femei, îi spuse Mony în franceză casierei, care nu era altul decât Adolphe Terre. Acesta începu să recite unul dintre poemele sale:

Într-o seară, pe când urmăream o nimfă, între Versailles și Fontainbleau, prin pădurile pline de șoapte, Scula mi se-ntări și deodată, cu ocazia ce i se ivise,

Trecând subțire și dreaptă, diabolic de idilică, O avui de trei ori, apoi mă-mbătai douăzeci de zile, Mă alesei cu un sculament, dar zeii avură grijă De poet. Glicinele au luat locul părului meu de bărbat, Iar Vergiliu și-a slobozit asupra-mi acest distih versaillez...

— Ajunge, ajunge, zise Cornaboeux, noi vrem femei, pentru numele lui Dumnezeu!

— Submetresa e aici de față! zise cu respect Adolphe. Submetresa, adică blondul Tristan de Vinaigre, păși cu grație și, ațintindu-și ochii săi albaștri asupra lui, pronunță cu o voce cântată acest poem istoric:

Scula mea s-a rumenit ca de-o mare fericire în primăvara vieții mele,

Iar fuduliile mi s-au legănat ca niște fructe părguite ce-și caută coșul. Somptuoasa lână în care-și are sălașul în straturi dese se-așterne Din dos și până la vintre, și de la vintre până la buric (mă rog, peste tot!), Respectându-mi totuși plăpândeale fese, Nemișcate și strânse, când trebuie să mă ușurez,

La masa prea înaltă și pe hârtia prea rece. De caldele-mi fecale din cugetul meu.

— În fine, zise Mony, aici e-un bordel sau e-o latrină publică?

— Toate damele sunt în salon! strigă Tristan, și-i întinse lui Cornaboeux un prosop, adăugând totodată:

— Un prosop la doi, domnilor... înțelegeți... e stare de asediu.

Adolphe încasă cele 360 de ruble, atât cât costau raporturile cu târfele la Port-Arthur. Cei doi amici intrară

în salon. Aici îi aştepta un spectacol care n-avea asemuire.

Târfele, îmbrăcate în halate de baie de culoarea coacăzei, cârmezii, bleu guimet sau roşu închis, jucau bridge, fumând nişte ȱigaretete aurii.

În acel moment, se produse o bubuitură teribilă: găurind tavanul, un obuz se izbi cu putere de sol şi se înfipse exact în mijlocul cercului format de jucătoarele de bridge. Din fericire, obuzul nu făcu explozie, însă femeile căzuseră pe spate, ȱipând. Picioarele li se ridicară în aer şi toate îşi arătară asul de pică privirilor pofticioase ale celor doi militari. Se produse o adevărată expoziȱie de funduri de toate naȱionalităȱile, căci acest bordel dispunea de târfe de toate neamurile. Poponeȱul în formă de pară al frisoniei contrasta cu poponeȱele durdulii ale parizienelor, cu minunatele buci ale englezoaicelor, cu posterioarele pătrate ale scandinavelor şi cu fundurile lăstate ale catalanelor. O negresă îşi etala o masă frământată, care aducea mai degrabă cu un crater vulcanic decât cu o crupă de femeie. De îndată ce aceasta se ridică în picioare, ea proclamă că tabăra adversă era făcută marȱ, atât de repede se obişnuiseră aici cu ororile războiului.

— Eu o iau pe negresă, declară Cornaboeux, timp în care această regină din Saba, ce se ridicase în picioare auzindu-se numită, îl salută pe acel Solomon al ei cu următoarele cuvinte plăcute:

— Tiu vine să împreuni cu ma'ea mea pătată, m'siu gene'al?

Cornaboeux o îmbrăȱişa cu multă gentileȱe. Mony însă nu era mulȱumit de toată această expoziȱie universală.

— Unde-s japonezele? întrebă el.

— Costă cu cincizeci de ruble mai mult declară submetresa, răsucindu-şi mustăȱile zdravene, înȱelegeȱi, ele reprezintă inamicul.

Mony plăti şi înăuntru fură aduse vreo douăzeci de

gheişe în costum național.

Prințul își alege una, care era încântătoare, iar submetresa lăsa cele două cupluri să pătrundă într-un retiro amenajat într-un anume scop.

Negresa, care se numea Corneliu, și gheişa, care răspundea la delicatul nume de Kilyemu, adică mugur de floare de moșmol de Japonia, se dezbrăcără cântând, una în sabira tripolitană, cealaltă în bicilamară.

Mony și Cornaboeux se dezbrăcără la rândul lor.

Prințul îi lăsa pe valet și pe negresă într-un colț și nu se mai ocupă decât de Kilyemu a cărei frumusețe copilărească și gravă totodată îl încânta.

O îmbrățișa cu multă tandrețe și doar când și când, în timpul acestei frumoase nopți de amor, se mai auzi bubuitul tunurilor. Obuzele explodau cu blândețe. Ai fi zis că un prinț oriental oferea un foc de artificii în cinstea vreunei prințese georgiene care mai era pe deasupra și fecioară.

Kilyemu era micuță, dar foarte bine alcătuită, avea corpul galben ca piersica, iar sânii micuți și ascuțiți și la fel de tari ca niște mingi de tenis. Pe pubis nu avea decât o vagă tufă, aspră și neagră, de păr, ca o pensulă muiață în vopsea.

Se așază pe spate și, aducându-și coapsele pe bazin, cu genunchii îndoiți, își desfăcu, la maxim, picioarele, ca pe o carte.

Această postură imposibilă pentru o europeană stârni uimirea lui Mony.

Și nu peste mult timp gustă și din plăcerile pe care le oferea. Scula sa se înfipse de tot, până-n plasele, într-un locaș feminin foarte elastic și care, mai întâi larg, se strânse mai apoi de-a dreptul uimitor.

Iar această fetiță, care părea abia nubilă, avea și cleștișor. Mony își dădu bine seama de asta atunci când, după ultimele tresăriri de plăcere, se descarcă într-un vagin care se strânse teribil și-l supse până la ultima picătură...

— Istorisește-mi povestea vieții tale, îi spuse Mony lui Kilyemu, pe când din colț continuau să se audă găfâielile animalice ale lui Cornaboeux și ale negresei.

Kilyemu se așeză.

— Eu sunt, zise ea, fata unui cântăreț din *sammisen*, adică un fel de chitară cu care se cântă la teatru. Tatăl meu întruchipa corul și, în timp ce cânta niște arii triste, recita niște povestiri lirice și cadențate, dintr-o lojă cu zăbrele, ce se afla în partea din față a scenei.

Mama mea, frumoasa Piersică de Iulie, interpreta rolurile principale din acele lungi piese atât de iubite de dramaturgia niponă.

Îmi aduc aminte că aici se jucau *Cei patruzeci și șapte de Roonini*, *Frumoasa Siguenai* și chiar *Taâko*.

Trupa noastră mergea din oraș în oraș și această minunată natură în care-am crescut mi se înfățișează întotdeauna în minte în momentele de abandon amoros.

Mă cățăram prin *matsui*, acele uriașe conifere; aveam să-i văd cum se scaldă la râu pe acei frumoși samurai goi, a căror mentulă enormă nu avea pentru mine, la acea dată, nicio semnificație, și râdeam împreună cu servitoarele drăguțe și vesele, care-i ștergeau, după ce ieșeau din apă.

O! să faci dragoste în țara mea pururea în floare! Să iubești un luptător îndesat, sub cireșii înfloriți, și să cobori dealurile sărutându-te cu el!

Un matelot de la Compania *Nipon Josen Kaâsha*, aflat în permisie și care-mi mai era și verișor, îmi luă într-o bună zi floarea.

Tatăl meu și mama mea interpretau *Hoțul cel mare* și sala era plină până la refuz. Verișorul mă luă cu el la plimbare. Aveam atunci treisprezece ani. El călătorise prin Europa și-mi povestea despre minunățiile unei lumi de care eu habar n-aveam. Mă aduse într-o grădină plină de stânjenei, de camelii de-un roșu închis, de crini galbeni și de lotuși asemănători cu limba mea, atât erau

de roz și de frumoși, și unde nu mai era nimeni în afară de noi. Aici mă îmbrățișa și mă întrebă dacă mai făcusem dragoste, la care eu răspunsei că nu. Atunci el îmi desfăcu chimonoul și-mi pipăi sânii, lucru care mă făcu să râd, însă devenii foarte serioasă în momentul în care îmi puse în mână un membru tare, lung și gros.

— Ce vrei să faci cu el? îl întrebai eu.

Fără să-mi răspundă, mă culcă pe spate, îmi dezgoli picioarele și vârându-și limba în gura mea, îmi răpi fecioria. Mai avui puterea să scot un strigăt, care mai mult ca sigur tulbură gramineele și frumoasele crizanteme din grădina aceea goală, și, imediat după asta, în mine se deșteptă voluptatea.

Mai apoi, mă răpi un armurier; era la fel de frumos ca un Daiboux din Kamakura și trebuie să vorbesc cu evlavie despre vergeaua lui ce părea de bronz aurit și era inepuizabilă. În toate serile, înainte de-a face amor, credeam că nu-mi voi afla sațul, dar, după ce simțeam de vreo cincisprezece ori la rând cum se împrăștie în vulva mea sămânța lui caldă, trebuia să-i ofer crupa mea obosită ca să se poată satisface sau, atunci când eram mult prea istovită, îi luam membrul în gură și i-l sugeam până când el îmi poruncea să mă opresc! Și avea să se sinucidă în semn de supunere la prescripțiile codului Bushido și, săvârșind acest act cavaleresc, pe mine avea să mă lase singură și neconsolată.

Un englez din Yokohama mă adună de pe drumuri. Mirosea a cadavru, ca toți europenii, și multă vreme nu mă putui obișnui cu acel miros. Așa că îl rugai să mă facă în fund, ca să nu-i mai văd înaintea ochilor fața bestială cu favoriți roșcovani. Totuși, până la urmă, mă obișnuii cu el, și, cum se afla sub înrâurirea mea, îl obligai să mă lângă până când limba lui, apucată de crampe, nu se mai putu mișca defel în vulva mea.

O prietenă pe care mi-o făcusem la Tokyo și care mă iubea la nebunie veni într-o consolarea mea.

Aceasta era frumoasă ca primăvara, iar pe

sfârcurile sânilor ei păreau că se odihnesc totdeauna două albine. Ne satisfăceam dorințele cu o bucățică de marmură galbenă, tăiată la ambele capete în formă de penis. Eram nesățioase și înnebunite de patimă, una în brațele celeilalte, și, făcând spume și urlând, ne agitam furioase, ca doi câini care vor să roadă același os.

Într-o zi oarecare, englezul își pierdu mințile; se credea Șogun și voia să-l tragă în țeapă pe Mikado.

Îl duseră legat, iar eu o făcui pe prostituata, în tovărășia prietenei mele, până-n ziua în care mă îndrăgostii de un neamț, solid, puternic și foarte tânăr, care avea o sculă mare și inepuizabilă. Acesta mă bătea, iar eu îl îmbrățișam, plângând. În cele din urmă, stâlcită în bătaie, își făcea pomană cu mine, iar eu nu mai puteam de plăcere după unealta lui, strângându-i-o ca o posedată, din toate puterile.

Luarăm într-o zi vaporul și el mă duse la Șânhai unde mă vându unei codoașe. Apoi, frumosul meu Egon o întinse fără să se mai uite înapoi, iar eu rămăsei disperată în mijlocul femeilor din bordel, ce-și râdeau de mine. Ele mă învățară meseria cum trebuie și, după ce câștigai mulți bani, plecai și eu prin lume, ca o femeie cinstită, în căutarea lui Egon al meu și ca să-i mai simt o dată membrul în mine și să mor cu gândul la rozul pomilor în floare din Japonia.

Micuța japoneză, dreaptă și serioasă, dispăru apoi ca o umbră, lăsându-l pe Mony să mediteze cu ochii înlăcrimați la fragilitatea pasiunilor omenești.

Se auzi un sforăit puternic și, întorcând capul, Mony îi văzu pe negresă și pe Cornaboeux adormiți cast, unul în brațele celuilalt, și amândoi monstruoși la vedere. Fundul cel mare al Corneliei ieșea în relief, reflectând lumina de lună ce pătrundea prin fereastra deschisă. Mony își trase sabia din teacă și înțepă cu ea în acea grasă halcă de carne.

Și în salon se auzeau de asemenea strigăte. Cornaboeux și Mony ieșiră împreună cu negresa. Sala

era îmbâcsită de fum. Câțiva ofițeri ruși, beți și neciopliți, dăduseră năvală înăuntru și, înjurând de mama focului, se repeziseră asupra englezoaicelor din bordel, iar acestea, speriate de aspectul vulgar al acelor soldăței, proferau care mai de care niște *Bloody* și niște *Damned*.

Cornaboeux și Mony contemplară un moment violarea târfelor, apoi părăsiră strașnica poponadă colectivă, lăsându-i disperați pe Adolphe și pe Tristan de Vinaigre, care încercau zadarnic să restabilească ordinea, împiedicându-se în jupoanele lor muieresti.

În acele clipe intră și generalul Stoessel, așa că toată lumea trebui să ia poziția de drepți, inclusiv negresa.

Tocmai atunci japonezii dădeau primul lor asalt asupra orașului încercuit.

Mony aproape că își dori să se întoarcă, pentru a vedea ce are de gând șeful său, când se auziră niște tipete de groază dinspre întărituri.

Sosiră și niște soldați, aducând cu ei un prizonier. Acesta era un tânăr înalt, un neamț, și fusese descoperit la limita șanțurilor de apărare pe când încerca să dezgroape niște cadavre. Junele țipa în nemțește:

— Eu nu sunt hoț. Îi iubesc pe ruși și-am traversat cu curaj liniile japoneze numai ca să mă ofer ca tanti, tapet sau poponel. Fiindcă desigur duceți lipsă de femei și n-o să vă pară rău dacă o să mă aveți.

— La moarte, strigară soldații, la moarte cu el; e un spion, un hoț și-un profanator de cadavre.

Niciun ofițer nu-i însoțea pe soldați. Mony făcu câțiva pași înainte și îi ceru câteva explicații.

— Vă înșelați, îi zise el străinului, avem femei gârlă, iar crima voastră trebuie pedepsită. Veți fi regulat în fund, dacă asta vă e dorința, de către toți soldații care v-au luat prizonier, după care veți fi tras în țeapă. Veți muri așa cum ați trăit și, după câte susțin moraliștii, aceasta e și moartea cea mai frumoasă. Care vă este numele?

— Egon Muller, declară bărbatul tremurând.

— Așa deci, zise sec Mony, atunci înseamnă că veniți din Yokohama și că ați traficant-o într-un mod rușinos, ca un adevărat codoș, pe metresa dumneavoastră, o japoneză numită Kilyemu. Tanti, spion, codoș și profanator de morminte, tacâmul complet! Pregătiți parul, iar voi, soldați, faceți-i pe plac... N-aveți în fiecare zi o asemenea ocazie...

Frumosul Egon fu lăsat în pielea goală. Era un băiat de o admirabilă frumusețe, iar sânii îi avea rotunjiți ca ai unui hermafrodit. La vederea atâtor farmece, soldații își scoaseră baionetele lor întărite de poftă.

Emoționat și cu lacrimi în ochi, Cornaboeux își rugă stăpânul să-l cruce pe Egon, dar Mony rămase neînduplecat și nu-i dădu voie ordonanței sale decât să-i fie ascuțită puțin scula de către încântătorul efeb. Cu fundul oferit, acesta primi, rând pe rând, în anusul său dilatat, armele strălucitoare ale soldaților care, ca niște dobitoace de treabă, cântau imnuri religioase, felicitându-se pentru captura făcută.

După ce primi și cea de-a treia salvă în el, spionul începu să juiască teribil și să-și miște fundul, în timp ce continua să sleiască măciuca lui Cornaboeux, de parcă mai avea de trăit încă treizeci de ani de acum înainte.

Între timp, fusese ridicată și țeapă ce urma să-i servească drept scaun poponețului.

Și după ce toți soldații îl avură pe prizonier, Mony îi șopti câteva cuvinte la ureche lui Cornaboeux, ce era într-un totu marcat de felul în care-i fusese ascuțit condeiul.

Acesta se duse până la bordel și se întoarse, repede, însoțit de tânăra prostituată japoneză Kilyemu, care se tot întreba ce anume vor de la ea.

Și deodată îl zări pe Egon, pe care chiar în acel moment îl înfingeau, legat, în țeapă. Acesta se răsuca în fel și chip, iar sulița îi pătrundea puțin câte puțin fundamentul. Iar în partea din față, scula îi era atât de

încordată încât era gata să se rupă.

Mony le-o prezintă pe Kilyemu soldaților; sărmana femeiușcă își privea amantul tras în țeapă cu niște ochi în care se amestecau laolaltă, într-o dezolare supremă, teroarea, amorul și mila. Soldații o dezbrăcară și-i săltară micul ei corp de pasăre peste al celui înfipt în țeapă.

Apoi, îi depărtară nefericitei picioarele și cornul cel umflat, pe care atâta”și-l dorise, o pătrunse din nou.

Mica și sărmana ei minte proastă nu înțelegea acea barbarie, dar druga ce-o împlinea pe dinăuntru îi zgândărea prea tare voluptatea. Aproape că înnebunise de atâta plăcere, iar mișcările ei făceau ca încetul cu încetul trupul amantului să coboare tot mai mult în lungul țepei. O dată cu țâsnirea propriei sale sperme, Egon își dădu duhul.

Straniu mai era și stindardul acesta pe care-l făceau împreună, acel om legat fedeleș și acea femeie ce se zvârcolea în țeapă, cu gura căscată!... Un sânge negru se adunase într-o băltoacă la baza stâlpului.

— Soldați, salutați-i pe cei ce mor, exclamă Mony, adresându-i-se apoi lui Kilyemu:

— Ți-am împlinit toate dorințele... Acum toți cireșii sunt în floare în Japonia, iar amanții își poartă pașii prin zăpada trandafirilor a petalelor ce se scutură!

După ce rosti aceste vorbe, Mony, ațintindu-și revolverul asupra ei, îi zbură creierii, care se împrăștiară pe toată fața ofițerului, ca și cum victima și-ar fi dorit să-și scuie călăul în obraz.

VII

După sumara execuție a spionului Egon Muller și a prostituatei japoneze Kilyemu, prințul Vibescu devenise un om foarte popular la Port-Arthur.

Într-o zi, generalul Stoessel porunci să fie chemat și-i încredința un plic, spunându-i:

— Prințe Vibescu, chiar dacă nu ești rus, asta nu te împiedică să fii unul dintre cei mai buni ofițeri din oraș... Așteptăm să ne vină niște ajutoare, numai că generalul Kuropatkin ar trebui să se grăbească... Dacă mai întârzie mult, vom fi nevoiți să capitulăm... Câiniiăștia de japonezi ne pândesc, iar fanatismul lor va înfrânge într-o bună zi rezistența noastră. Va trebui să treci peste liniile japoneze și să-i înmânezi generalisimului această depeșă.

I se pregăti un balon. Timp de opt zile, Mony și Cornaboeux făcură exerciții de mînuire a aerostatului, care fu umflat într-o frumoasă dimineață.

Cei doi mesageri se urcară în nacelă, pronunțară tradiționalul „Dați-i drumul” și-n curând, după ce intrară în stratul de nori, pămîntul nu li se mai păru a fi decât un lucru de nimic, iar teatrul de război li se înfățișă cît se poate de clar, cu armatele și escadrelor lui de pe mare; un chibrit, pe care-l scăpărară ca să-și aprindă țigara, lăsă o dără mult mai luminoasă decît ghiulelele uriașelor tunuri de care se serveau beligeranții. O briză prielnică împinse balonul în direcția armatelor rusești și, după cîteva zile, aterizară și fură primiți de un ofițer înalt, care le ură bun venit. Acesta nu era altul decît Fiodor, bărbatul cu trei fudulii, fostul amant al Helenei Verdier, sora Culculinei d’Ancone.

— Locotenente, îi spuse prințul Vibescu sărind din nacelă, ești un om foarte de treabă și primirea pe care ne-o faci ne scutește de multe oboseli. Dă-mi voie să-ți cer iertare pentru faptul că la Sankt-Petersburg, împreună cu metresa ta, Helene, profesoara de franceză a fiicei generalului Kokodryoff, te-am încornorat.

— Și bine ați făcut, ripostă Fiodor, căci, închipuiți-vă, aici am dat peste sora ei, Culculine, o fată superbă și care este chelneriță într-o braserie cu femei, frecventată de ofițerii noștri. Și-a părăsit Parisul pentru a face avere în Extremul Orient. Și câștigă o mulțime de bani aici, fiindcă ofițerii chefuiesc ca unii care nu mai au mult de

trăit, iar prietena ei, Alexine Mangetout, e și ea aici.

— Cum? exclamă Mony, Culculine și Alexine sunt aici!?!... Condu-mă degrabă la generalul Kuropatkin; mai înainte de toate, trebuie să-mi îndeplinesc misiunea... Și, după aceea, o să mă conduci și la braserie.

Generalul Kuropatkin îl primi pe Mony cu multă amabilitate în palatul său. Acesta era un vagon destul de bine amenajat, de altfel.

Generalissimul citi misiva, apoi zise:

— Vom face tot ce ne stă în putință pentru a elibera Port-Arthur-ul. Iar până atunci, prințe Vibescu, te numesc cavaler al ordinului Sf. Gheorghe.

O jumătate de oră mai târziu, proaspătul decorat se afla în braseria de la *Cazacul adormit*, în tovărășia lui Fiodor și-a lui Cornaboeux. Două femei se repeziră să-i servească. Acestea erau Culculine și Alexine, încântătoare amândouă. Erau îmbrăcate ca soldații ruși și purtau un șorț de dantelă pe dinaintea pantalonilor largi, vârați în cizme, iar fundurile și piepturile lor ieșeau plăcut în evidență, bombându-le uniforma. O micuță caschetă, așezată însă anapoda peste podoaba lor capilară, completa ceea ce portul acela militar avea excitant. Ele păreau, astfel, niște mici figurante de operetă.

— Uite-l pe Mony! exclamă Culculine.

Prințul le îmbrățișa pe cele două femei și le ceru să-i istorisească tot ce li se mai întâmplase.

— S-a făcut, zise Culculine, dar o să ne povestești și tu tot ce-ai mai făcut.

Când mi-am revenit în simțiri, după noaptea aceea fatală, în care hoții ne-au lăsat pe jumătate moarte lângă cadavrul unuia dintre ei și căruia îi rețezasem scula cu dinții într-o clipă de nebunie amoroasă, eram înconjurată de doctori. Fusesem găsită cu un cuțit înfipt în fund. Alexine primi și ea îngrijiri acasă, iar de tine nu mai avurăm niciun fel de vești. Când puturăm ieși, aflarăm că plecaseși în Serbia. Afacerea declanșase un enorm

scandal, iar senatorul Alexinei nu mai vru s-o întrețină.

La Paris, steaua noastră începea să cam apună. Izbucni apoi și războiul dintre Rusia și Japonia. Peștele uneia dintre amicele mele organizează atunci un transport de femei, care să servească în braseriile-bordeluri ce mergeau pe urma armatei ruse; ne lăsarăm ademenite și iată-ne ajunse aici.

Mony le povesti apoi și el tot ce pățise, omițând însă cele întâmplate în Orient-Expres. Îl prezentă pe Cornaboeux celor două femei, dar nu le spuse că el era hoțul care-și vârase cuțitul în fundul Culculinei.

Toate aceste amintiri atraseră după sine un mare consum de băuturi; sala se umpluse de ofițeri cu caschetă, care cântau cât îi ținea gura, mângâindu-le pe servitoare.

— Să ieșim, zise Mony.

Culculine și Alexine îi urmară și cei cinci militari ieșiră dintre metereze și se îndreptară spre cortul lui Fiodor.

Se lăsase o noapte înstelată. Trecând pe dinaintea vagonului generalisimului, Mony avu fantezia de a o dezgoli pe Alexine, ale cărei buci mari păreau a nu se simți în largul lor în nădragi, și, pe când ceilalți își continuau drumul, el pipăia superbul ei poponeț ce semăna cu o față palidă sub o lună la fel de palidă; apoi, scoțându-și năbădăioasa sculă, o frecă, pofticios, de dunga fundului, pe care-l și înțepă de câteva ori, după care se hotărî, brusc, ce să facă, auzind semnalele scurte de goarnă,acompaniate de bătăile de tobă. Scula se coborî între buclele ei răcoroase și se angaja într-o vale ce ducea spre altar. Măinile lui, petrecute în față, îi încâlceau blănița și-i agasau clitorisul. Mașinăria se mișca înainte și înapoi, răscolind cu fierul plugului ei brazda Alexinei, care nu mai putea de plăcere, agitându-și fundul ei selenar, de care parcă până și luna surâdea, admirându-l. Și se auzi deodată și monotona chemare a santinelor; strigătele lor se repetară pe toată lungimea

noptii. Alexine și Mony își văzură mai departe de plăcerile lor, iar atunci când ejaculară, amândoi o dată și suspinând din greu, un obuz despică aerul și-i ucise pe loc pe cei câțiva soldați ce dormeau într-un șanț. Aceștia muriră smiorcăindu-se, ca niște copii care strigă după mama lor. Mony și Alexine își îndreptară repede ținuta și alergară la cortul lui Fiodor.

Aici, dădură peste Cornaboeux, care se desfăcuse la prohab și sta îngenuncheat dinaintea Culculinei, care-și dăduse nădragii jos și-i arăta poponețul. Cornaboeux zicea:

— Nu se cunoaște deloc: nici n-ai zice c-ai primit o lovitură de cuțit în el, spuse Cornaboeux și, după aceea, ridicându-se, o regulă în fund, răcnind, în acest timp, niște fraze rusești pe care le învățase pe front.

Excitat, Fiodor se plasă în fața ei și îi introduse membrul în adâncul vagin. Ai fi putut zice acum că Culculine era un băiat drăguț, tras în țeapă de un altul, în vreme ce el își vârâse coada într-o femeie. Și cum ea era îmbrăcată în haine bărbătești, într-adevăr membrul lui Fiodor părea să fie chiar al ei. Numai că buclele ei erau mult prea mari ca această părere să fie menținută un timp mai îndelungat. În plus, talia-i subțire și pieptul bombat dezmințeau faptul că ar fi fost un poponel. Grupul în trei se mișca în cadență, drept care Alexine se apropie și ea ca să pipăie trioul de boase al lui Fiodor.

În acel moment, de-afară, se auzi vocea răspicată a unui soldat care dorea să-i vorbească prințului Vibescu.

Mony ieși din cort; militarul venea ca ștafetă din partea generalului Munin, care-i poruncea să se prezinte cât mai degrabă la el.

Traversând toată tabăra, îl urmă pe soldat până când ajunseră la un furgon, în care Mony se urcă, în vreme ce soldatul anunța:

— Prințul Vibescu.

Interiorul furgonului aducea cu un budoar, dar cu unul oriental. Aici domnea un lux fără seamăn, iar

generalul Munin, un colos de vreo cincizeci de ani, îl primi pe Mony cu o blândețe aparte.

Îi prezentă o femeie drăguță, cam de vreo douăzeci de ani, ce sta tolănită pe o sofa.

Aceasta era o circaziană și era chiar soața sa.

— Prințe Vibescu, spuse generalul, soția mea a auzit vorbindu-se azi de isprava ta și-a ținut să te felicite. Pe de altă parte, fiind în trei luni, o poftă de femeie însărcinată, și căreia nu i se poate împotrivi, îi dă ghes să se culce cu tine. Ia-o! Și fă-ți datoria. În ce mă privește, eu o să mi-o satisfac în alt chip.

Fără să scoată o vorbă, Mony se lăsă gol și începu s-o dezbrace și pe frumoasa Haâdyn, care părea să fie într-o stare de excitație extraordinară. În timp ce o dezbrăca, aceasta îl mușca. Femeia era admirabil întocmită, iar sarcina încă nu i se vedea. Sâni ei înmuiați de grații se ațineau rotunjiți ca niște ghiulele.

Trupul ei era suplu, alunecos și zvelt. Iar între mărimea poponețului și subțirimea taliei era o disproporție atât de frumoasă încât Mony își simți mädularul înălțându-se falnic, ca un brad norvegian.

Ea îl cuprinse, în vreme ce el îi pipăia coapsele, mai groase în partea de sus și care se subțiau înspre genunchi.

Când rămase cu totul goală, se urcă peste ea și în vreme ce o poseda, nechezând ca un armăsar, ea savura cu ochii închiși acea nesfârșită beție a simțurilor.

Între timp, generalul Munin chemase înăuntru un băiețel chinez, drăguț foc și înfricoșat.

Ochii lui bridăți, îndreptați către cuplul ce făcea amor, clipeau nedumeriți.

Generalul îl dezbracă și-i mozoli puțulica, ce nu era mai mare decât o jujubă.

Îl întoarse apoi pe burtă și-l palmui peste popoul lui slab și galben. Apucă sabia cea mare și-o plasă nu departe de el.

Apoi îl trase în țeapă pe micuțul băiețel, care

trebuie că era la curent cu acest fel de civilizare a Manciuriei, căci își mișca într-un mod foarte expert micul lui trup de exemplar celest.

Generalul spunea:

— Fă-ți toate plăcerile, Haâdyna mea, căci și eu mi le fac.

Și scula sa ieșea atunci aproape complet din trupul puiului de chinez, pentru a reintra la fel de repede înapoi. Când fu în culmea plăcerii, apucă sabia și, strângând din dinți și fără să se oprească din bortelit, reteză capul micului chinezoi, ale cărui ultime spasme îi procurară o deosebită plăcere, în vreme ce sângele tâșnea din gâtul acestuia ca apa dintr-o fântână.

Generalul își trase apoi scula și și-o șterse cu o batistă. Apoi își curăță și sabia și ridicând căpățâna micului decapitat, i-o prezintă lui Mony și lui Haâdyn, care acum își schimbaseră pozițiile.

Circaziana îl încălecă pe Mony cu patimă. Țățele îi jucau, iar fundul i se sălta, frenetic. Acum, mâinile lui Mony îi palpau fesele acelea mari și minunate.

— Ia priviți, spuse generalul, cât de drăgălaș surâde micul chinezoi.

Și capul copilului, și înspăimântătorul său rânjet sporiră turbarea erotică a celor doi amorezi, care se freară cu și mai multă ardoare.

Generalul dădu drumul țestei să cadă și, apucându-și muieră de șolduri, îi introduse membrul în dos. Prin aceasta, plăcerea lui Mony crescuse și mai mult. Cele două scule, despărțite doar puțin de-un perete subțire, se loveau în bot, sporind astfel și plăcerea junei, care-l mușca pe Mony și se încolăcea în jurul lui ca o viperă. Tripla descărcare de spermă avu loc o dată. Cei trei se desprinseseră, apoi, din îmbrățișare, iar generalul, de îndată ce se ridică în picioare, își săltă sabia deasupra capului și strigă:

— Și-acum vei muri, prințe Vibescu, căci ai văzut prea mult!

Mony însă îl dezarma fără nicio greutate. Apoi îl legă de mâini și de picioare și-l azvârli într-un colț al furgonului, nu departe de cadavrul puiului de chinez. Și își continuă până în zori plăcutele lui jocuri amoroase cu generăleasa. Când o părăsi, aceasta era moartă de oboseală și adormită. Generalul dormea și el, legat fedeleș.

Mony se îndreptă atunci spre cortul lui Fiodor: și aici se făcuse amor toată noaptea. Alexine, Culculine, Fiodor și Cornaboeux dormeau despuiați, claie peste grămadă, trântiți pe niște mantale. Sperma se încleiasse pe blănița femeilor, iar sculele bărbaților spânzurau jalnic.

Mony îi lăsă mai departe să doarmă și-o porni să hoinărească prin tabără. Se anunța o apropiată luptă cu japonezii. Soldații se echipau ori luau masa de dimineață. Câțiva călăreți își pansau caii răniți.

Un cazac, căruia îi înghețaseră mâinile, încerca să și le dezmoștească în vulva propriei sale iepe. Animalul necheza încetișor; încălzit, cazacul se urcă deodată pe un scaun, plasat dinapoia mârtoagei sale, și, trăgând o sculă lungă ca un vârf de lance, o înfipse cu deliciu în vulva animală, care împrăstia un puternic afrodisiac cabalin, căci bruta aceea de om ejacula de trei ori, la rând, agitându-și fundul de mai multe ori, înainte de a o părăsi.

Un ofițer, care văzuse acel act bestial, se apropie de soldat cam în același timp cu Mony. El îi reproșa cu toată asprimea faptul că se lăsase târât de patimă:

— Prietene, îi spuse el, masturbarea e o calitate militară. Orice soldat bine instruit trebuie să știe că, la vreme de război, singurul act de amor permis este onanismul. Fă mai bine labă, dar nu te atinge nici de femei, nici de animale. De altfel, masturbarea e un lucru demn de toată lauda, căci ea le permite atât bărbaților, cât și femeilor să se obișnuiască cu ideea despărțirii lor nu prea îndepărtate și definitive. Moravurile, spiritul, veșmintele și gusturile celor două sexe se deosebesc din

ce în ce mai mult. Ar cam fi vremea să ne dăm seama, și asta mi se pare foarte necesar dacă vrem să stăpânim pământul, ar cam fi vremea să ținem cont de această lege a naturii, o lege care, nu peste multă vreme, va sfârși prin a se impune.

Terminându-și profunda dizertație, ofițerul se îndepărtă încet, lăsându-l pe Mony îngândurat. Întorcându-se la cortul lui Fiodor, prințul auzi o rumoare ciudată, ceva care aducea cu lamentațiile unor bocitoare irlandeze cântând pe-un mort necunoscut.

După ce se mai apropie, zgomotul se modifică, deveni ritmat și urmat de niște pocnete seci, de parcă un dirijor nebun ar fi lovit cu bagheta în pupitru, în timp ce orchestra cânta în surdină.

Prințul își grăbi și mai mult mersul și-o privește ciudată i se arată înaintea ochilor. O trupă de soldați, comandată de-un ofițer, lovea cu niște nuiete, lungi și flexibile, spinările unor osândiți, dezbrăcați până la brâu.

Mony, al cărui grad era mai mare decât al celui care-i comanda pe executori, dori să ia el comanda operațiunilor.

Fu adus un nou vinovat. Acesta era o mândrețe de flăcău, un tătar care nu rupea o boabă rusește. Prințul porunci să fie despuiat de tot, după care soldații îl biciuiau în așa fel încât acesta să poată simți totodată și frigul dimineții care pișcă, și nuietele care-i încingeau pielea.

Spre uimirea celor de față, rămânea întru totul nepăsător și calmul lui îl scoase pe Mony din sărite; el îi șopti ceva la ureche ofițerului, care aduse, de îndată, o servantă de braserie. Aceasta era o chelneriță planturoasă, ale cărei șale și piept umpleau până la indecență uniforma ce sta să plesnească pe ea. Fata aceea grasă și frumoasă veni, stingheră în costumul ei și făcând niște pași de vulpe.

— Ești necuviincioasă, fata mea, îi spuse Mony; când o femeie arată așa ca tine, nu se îmbracă în haine

bărbătești: o sută de lovituri de nuia, asta ca să te înveți minte.

Nefericita creatură tremura din toate încheieturile și la un semn al lui Mony, soldații o despuiară de haine.

Goliciunea ei se deosebea foarte mult de cea a tătarului.

El era o pălugă, cu fața suptă, cu ochii mici, răi și netulburați; membrele sale aveau acea subțirime ce i se atribuie și lui Ioan Botezătorul, după ce-a trăit o vreme numai cu lăcuste. Brațele, pieptul și picioarele lui ca de bătlan erau acoperite cu păr, penisul, tăiat împrejur, i se întărise din cauza nuielilor pe care le primise, iar glandul i se făcuse purpuriu, de culoarea borăturii de bețiv.

Chelnerița, un frumos specimen de nemțoaică din Brunswick, avea o crupă grea; ai fi zis că seamăna cu o voinică iapă luxemburgheză, lăsată slobodă printre armăsari. Pletele ei, de-un galben cânepiu, îi dădeau o înfățișare destul de poetică, și trebuie că tot așa vor fi arătând și știmele apelor renane.

Niște peri mari, de un galben foarte deschis, îi creșteau până la mijlocul coapselor. Bogăția aceea de păr acoperea o bușică frumos rotunjită. Femeia plesnea de sănătate și toți soldații își simțiră membrele lor virile prezentând de la sine arma pentru onor.

Mony ceru să i se aducă un cnut, pe care i-l puse tătarului în mână.

— Porc de jandarm, îi strigă el, dacă vrei să-ți salvezi propria piele, n-o cruța deloc pe cea a târfei de față.

Ca unul care se pricepea, și fără să zică nimic, tătarul examina instrumentul de tortură alcătuit din niște fâșii de piele, de care erau legați niște bumbi.

Femeia plângea și cerea iertare în nemțeasca ei, iar corpul alb și trandafiriu îi tremura de sus până jos. Mony o obligă să se așeze în genunchi, apoi, cu o lovitură de picior, îi forță popota ei mare să se ridice. Tătarul învârti

mai întâi cnutul pe deasupra capului, apoi, ridicându-și brațul cu putere, se pregăti să lovească; însă tocmai atunci nefericita chelneriță, care dărdăia toată, scăpă un vânt, care-i făcu pe toți cei de față să râdă, iar pe tătar să-și lase biciul în jos. Mony, apucând o nuiă, îl lovi peste față și-i spuse:

— Idiotule, eu ți-am poruncit să lovești, nu să te hlizești.

Apoi, îi dădu tătarului nuiăua și-i comandă s-o lovească pe nemțoaică mai întâi cu ea, ca să se obișnuiască. Tătarul începu s-o biciuiască metodic și fără grabă. Membrul său, plasat îndărătul poponeței albe a pacientei, se îmbătoșase, dar brațul, în ciuda poftelor care-l stăpâneau, cădea ritmic, nuiăua se îndoia de minune, lovitură şuiera prin aer, după care cădea sec pe pielea aceea întinsă ce se dungea.

Tătarul era un artist și loviturile pe care le dădea se reuniau formând un caligrafic desen.

În curând, în partea de jos a șalelor, deasupra buclilor, apărură distinctiv cuvântul: târfă.

Cei de față îl aplaudară cu putere, în timp ce țipetele nemțoaicei deveneau tot mai răgușite. La fiecare lovitură pe care-o primea, fundul ei se mișca o clipă și apoi se ridica iar, cu buclile strânse, ce se desfăceau imediat după aceea; atunci se puteau zări cele două intrări: și borta din dos, și cea din față, căscată și umedă.

Încetul cu încetul, ea păru să se deprindă cu loviturile. La fiecare izbitură a nuietei, spatele zvâcnea moale, buclile i se desfăceau, iar sexul i se căsca în voie, ca și cum ar fi fost traversat de o neașteptată plăcere.

Și, nu peste multă vreme, căzu jos, aproape sufocată de plăcere, iar în acel moment Mony puse stavilă mâinii tătarului.

Îi dădu din nou cnutul și bărbatul, foarte excitat, înnebunit de dorință, se apucă să lovească cu acea crudă armă spatele nemțoaicei. Fiecare lovitură îi lăsa mai multe urme adânci și însângerate, căci tătarul, în loc să

ridice cnutul, după ce-l lăsa să cadă, îl trăgea spre el, în așa fel încât plumbii acestuia târau în urma lor fâșii de piele și carne ce cădeau peste tot, stropind cu sânge uniforme trupeților.

Nemțoaica nu mai simțea acum durerea, se răsucea toată, se încovoia și gâfâia de plăcere. Fața i se făcuse roșie și-i curgeau balele când Mony îi porunci tătarului să înceteze; urmele cuvântului târfă dispăruseră, căci spatele ei nu mai era decât o rană.

Tătarul stătea țeapăn, cu cnutul plin de sânge în mână; și părea că nu așteaptă decât o încuviințare, însă Mony, se uită la el cu un aer disprețuitor:

— Ai început bine, dar ai sfârșit-o prost. Lucrarea ta e detestabilă. Ai lovit ca un analfabet. Soldați, duceți-o pe femeia asta și aduceți-mi pe una din suratele ei în cortul care se zărește în față și care e gol. Iar eu o să mă socotesc cu acest mizerabil de tătar.

Le spuse soldaților să plece, iar câțiva din ei s-o care și pe nemțoaică de-acolo, iar el rămase numai cu condamnatul sub același acoperiș.

Și începu să-l lovească din toate puterile cu cele două nuiiele. Excitat și de spectacolul pe care îl avusese nu demult sub ochi și al cărui protagonist fusese, tătarul nu-și mai putu stăpâni prea mult sămânța care-i clocotea în boase. În urma loviturilor pe care i le trântea Mony, membrul lui se întări, iar sperma care țâșni se zdrobi de îndată de peretele de pânză al cortului.

În acel moment, fu adusă cealaltă femeie. Aceasta era numai în cămașă de noapte, căci fusese surprinsă adormită. Pe față i se citeau stupoarea și o spaimă adâncă. Era mută din naștere, iar din gâtleejul ei nu ieșeau decât niște sunete răgușite, nearticulate.

Și era o fată frumoasă, de felul ei din Suedia. Ca fiică a directorului braseriei, se măritase cu un danez cu care tatăl ei era asociat. Cu patru luni în urmă născuse și alăpta singură copilul. Ca vârstă, să tot fi avut cam la vreo douăzeci și patru de ani. Sâni ei plini de lapte – căci

era bună de piept - îi bombau cămașa.

De îndată ce o văzu, Mony le spuse soldaților care-o aduseseră să-și vadă de-ale lor, iar el îi ridică poalele cămășii. Coapsele groase ale suedezei păreau niște trunchiuri de coloană, blănița îi era aurie și părul frumos cârlionțat. Mony îi ordonă tătarului s-o atingă cu nuiua, timp în care el avea s-o umezească puțin. Loviturile plouau peste brațele frumoasei femei mute, iar gura prințului savura licoarea amoroasă pe care o distila acel sex boreal.

Apoi se întinse gol pe pat, nu înainte de a-i scoate cămașa femeii care se afla în călduri. Aceasta se plasă deasupra lui și scula intră adânc între coapsele ei de-o orbitoare strălucire. Fundul ei masiv și tare se ridica în cadență. Prințul îi luă o țâță în gură și începu să sugă niște lapte ce se dovedi a fi delicios.

Tătarul nu rămase nici el inactiv și, făcându-și nuiua să șuiere, dădea lovitură după lovitură lascivului mapamond al mutei, stârnindu-i astfel și mai mult plăcerea. Lovea ca un apucat, vârgând acel poponeț sublim, învinețindu-i fără pic de respect frumoșii ei umeri, albi și grași, și lăsându-i șergi pe spinare. Mony, care muncise din greu, nu reușea să-i dea de capăt, iar muta, excitată de nuiua, cunoscute de cincisprezece ori la rând plăcerea, timp în care el încă mai gonia s-o ajungă.

Atunci se ridică în picioare și, văzându-l pe tătar într-un asemenea hal de erecție, îi ordonă s-o ia pe la spate pe frumoasa și nesățioasa doică și, apucând el însuși cnutul în mână, însângera dosul soldatului, care juia scoțând niște urlete de groază.

Cu toate astea, tătarul nu voia să-și părăsească nicidecum postul. Suportând cu stoicism loviturile pe care i le provoca acel bici teribil, el scotocea neobosit prin adăpostul amoros în care se cuibărise. Și își depuse acolo de cinci ori la rând ofranda lui cea fierbinte. Apoi, rămase nemișcat deasupra femeii, pe care încă o mai treceau fiori de voluptate.

Ocărându-l, prințul își aprinse o țigară și, după aceea, arse cu jarul ei, în mai multe locuri, pielea de pe umerii tătarului. Apoi îi puse un chibrit aprins, drept sub fudulii, iar arsura avu darul să-i reanime membrul cel neobosit. Și tătarul se lansă într-o nouă descărcare. Mony luă iarăși cnutul și lovi cu el din toate puterile cele două trupuri împreunate: al tătarului și al mutei. Sângele tâșnea, iar loviturile cădeau făcând trosc. Mony înjura franțuzește, românește și rusește. Tătarul era în culmea plăcerii, iar prin ochii săi trecu și-o privire de ură față de Mony. Cunoștea limbajul muților, așa că, ducându-și o mână pe dinaintea feței tovarășei sale, îi făcu niște semne pe care ea le înțelese prea bine.

Spre sfârșitul acestei partide de plăcere, lui Mony i se năzări o nouă fantezie: își apropie țigara de sfârșul umed al mutei. O picătură de lapte, care-i perla gurguiul alungit, căzu peste ea și-o stinse, dar femeia scoase un răcnet de *groază*, și-n același moment se umezi toată.

Și atunci îi făcu semn tătarului să se ridice de pe ea și se repezică amândoi asupra lui Mony, pe care-l dezarmară. Femeia luă nuiua, iar tătarul înșfacă biciul. Cu privirea încărcată de ură, înșuflețiți de gândul răzbunării, cei doi se porniră să-l lovească cu cruzime pe ofițerul care-i făcuse să sufere. Degeaba țipă Mony și se zbatu, loviturile nu-i cruțară nici măcar o părticică de trup. Totuși, temându-se ca nu cumva răzbunarea sa pe un ofițer să aibă niște urmări funeste, tătarul își azvârli foarte repede cnutul, mulțumindu-se, ca și femeia, cu o simplă nuiă. Mony sărea în sus ori de câte ori era lovit, dar femeia se înverșuna să-l atingă pe prinț, îndeosebi peste pânțe și peste mädular.

În vremea asta, danezul, soțul mutei, îi observase dispariția, căci micuța fată plângea după sânul maicii sale. El luă sugarul în brațe și plecă în căutarea muierii.

Un soldat îi arătă cortul în care o putea găsi, dar nu-i spuse și ce anume făcea acolo. Nebun de gelozie, danezul se precipită, ridică pânza de la ușă și năvăli în

cort. Spectacolul era de-a dreptul neobișnuit: soția sa, goală și plină de sânge, în tovărășia unui tătar, la fel de gol și de însângerat, bătea cu nuiua un june.

Cnutul era aruncat jos, așa că danezul lăsa copilul pe pământ, înhață cnutul și lovi din toate puterile cu el în nevastă și-n tătar, care se prăbușiră la pământ, urlând de durere.

Din cauza loviturilor încasate, membrul lui Mony își revenise, se săltase și acum privea foarte atent acea scenă conjugală.

În cort, jos, pe pământ, fetița țipa cât putea. Mony puse mâna pe ea și, desfășând-o, îi sărută micuțul ei curișor roz și mica despicătură dintre picioare, grăsuță și spână, după care, lipindu-se de ea și astupându-i gura cu palma, o violă: membrul lui sfâșie cărnurile ei de copil. Lui Mony nu-i trebui prea mult pentru a ajunge la culme. Tocmai în clipa în care sfârșea, tatăl și mama își dădură seama de crimă și se repeziră asupra lui, dar acum era prea târziu...

Mama îi smulse copila din brațe. Tătarul se îmbracă grăbit și își luă valea; numai danezul, cu ochii injectați de sânge, ridică cnutul. Și era gata-gata să abată asupra capului lui Mony una din acele lovituri mortale, când îi zări deodată uniforma de ofițer. Brațul îi alunecă moale în jos, fiindcă știa că ofițerul rus e sfânt și are, prin urmare, dreptul să violeze sau să fure, iar pentru îndrăzneala de a ridica mâna asupra unui asemenea sfânt, orice negustor, ce însoțește armata, ar fi de îndată spânzurat.

Mony înțelese tot ce se petrecuse în mintea danezului. Și se folosi de acel moment, ridicându-se de jos și punând mâna iute pe revolver. Cu un aer disprețuitor, îi porunci danezului să-și dea nădragii jos. Apoi, cu revolverul ațintit asupra lui, îi ordonă să-și sodomizeze copila. Danezul se rugă în zadar să nu-l oblige la un astfel de păcat. Neavând încotro, fu nevoit să-și vâre meschinul său membru în fundul cel fraged al

sugarului leșinat.

Și-n tot acest timp, Mony, ținându-și revolverul în stânga, cu dreapta abătea o ploaie de lovituri de nuia pe spinarea mutei, care suspina și se zvârcolea de durere. Nuiaua se întorcea împotriva unei cărni deja umflate de loviturile dinainte, iar durerea sărmaneii femei se manifesta în modul cel mai groaznic. Mony suportă întreaga scenă cu un curaj admirabil și brațul nu i se înmuie deloc până în clipa în care nefericitul tată nu-și slobozi sămânța în fundul propriei sale fiice.

Atunci Mony se îmbracă și-i porunci danezei să facă la fel. Apoi îi ajută cu multă gentilețe pe cei doi s-o readucă pe micuță în simțiri.

— Mamă fără suflet ce ești, îi spuse el mutei, nu vezi că boracul tău vrea țată?

Danezul îi făcu niște semne muierii sale, care, neprihănită, își scoase sânul și i-l dădu sugarului.

— Iar în ce te privește, îi spuse Mony danezului, ia seama: ți-ai violat fiica taman sub ochii mei. Te pot da pieirii, oricând. Așa că fii discret, cuvântul meu va atârna întotdeauna mai greu decât al tău. Mergi în pace. De-acum înainte negustoria voastră e la cheremul meu. Dacă ai să fii discret, o să te protejez, însă dacă ai să te apuci să povestești tot ce s-a-ntâmplat aici, voi pune să fii spânzurat.

Vărsând lacrimi de recunoștință, danezul sărută mâna fercheșului ofițer și își luă grăbit muierea și plodul. După plecarea lor, Mony se îndreptă și el spre cortul lui Fiodor.

Totți cei pe care-i lăsase adormiți se deșteptaseră și, după ce-și făcuseră toaleta, se îmbrăcaseră.

Pe timpul zilei, se făcură pregătiri pentru bătălia ce avea să înceapă în cursul serii. Mony, Cornaboeux și cele două femei se încinseseră în cortul lui Fiodor, care plecase să se bată cu inamicul la avanposturi. În curând se auziră și primele salve de tun și brancardierii se întoarseră purtându-i pe răniți.

Cortul se preschimbă într-o ambulanță. Cornaboeux și cele două femei fură mobilizați la strângerea muribunzilor. Mony rămase singur cu cei trei răniți ruși care delirau.

Tot atunci sosi și o damă de la Crucea Roșie, îmbrăcată într-un grațios surtuc răscroit și având o brasardă pe brațul drept.

Aceasta era o preafrumoasă fată ce se trăgea dintr-o nobilă familie poloneză. Avea o voce suavă, ca a îngerilor, și, auzind-o, răniții își întorceau privirile lor muribunde către ea, fiind încredințați că o zăriseră pe sfânta fecioară.

Cu vocea ei suavă, ea îi dădea lui Mony niște ordine foarte precise. Acesta se supunea ca un copil, uimit de energia acelei fete drăguțe și de luminița ciudată care tâșnea uneori din ochii ei verzi.

Din când în când, fața ei serafică se înăsprea și un nor de vicii de neiertat părea să-i întunece fruntea, vădind, astfel, că nevinovăția acelei femei cunoștea unele intermitențe criminale.

Mony o urmărea cu atenție și nu-i trebui mult ca să-și dea seama că degetele ei adăstau mai mult decât era nevoie pe suprafața rănilor.

Fu adus un nou rănit, care arăta groaznic. Fața îi era plină de sânge, iar în piept avea o rană deschisă.

Infirmiera îl pansa cu plăcere. Își vârâse mâna dreaptă în rana ce se căsca și contactul acesta cu carnea șiroindă de sânge părea să-i facă o deosebită plăcere.

Femeia-vampir își ridică deodată ochii și-l zări în fața ei, de cealaltă parte, pe Mony, care o privea surâzând disprețuitor. Ea se înroși atunci, însă el o liniști:

— Fiți pe pace, n-aveți a vă teme de nimic din partea mea: eu înțeleg mai bine decât oricine plăcerea pe care o simțiți. Eu însumi am mâinile pătate. Faceți-vă plăcerile cu acești răniți, dar nu vă opuneți nici îmbrățișărilor mele.

În loc de răspuns, fata își plecă ochii în tăcere. În clipa următoare, Mony se afla înapoia ei. Îi săltă fustele și-i descoperi un fund minunat, cu niște buci atât de apropiate una de alta, de parcă ar fi făcut legământ să nu se despartă niciodată.

Ea sfâșia acum cu febrilitate, dar și cu un surâs angelic pe buze, groaznica rană a muribundului. Și se apleca și mai mult în față, pentru a-i permite astfel lui Mony să se bucure de priveliștea fundului ei.

Luând-o de la spate și fără să mai zăbovească, prințul își înfipse țeapa între buzele catifelate ale sexului ei, mângâindu-i cu dreapta buclele, în vreme ce stânga îi căuta pe sub fuste clitorisul. Infirmiera juia în tăcere, cu palmele chircite în rana muribundului, care horcăia înspăimântător. Acesta își dădu astfel duhul exact în clipa în care Mony își lăsase și el vлага. Infirmiera îl împinse la o parte și, dezbrăcând mortul de nădragi, își înfipse în vagin membrul cel țeapăn al acestuia, juisând la fel de tăcută ca și până atunci și cu o față și mai angelică decât oricând.

Mony o pălmui mai întâi peste fundul ei mare, care se legăna, în vreme ce labiile i se desfăceau și se refăceau foarte repede la loc, în jurul acelei coloane funerare. Scula sa își recapătă în scurt timp tăria dinainte și, așezându-se în spatele infirmierei, care juia, o avu în dos, ca un apucat.

După ce își aranjă ținuta, înăuntru fu adus un tânăr frumos, ale cărui mâini și picioare fuseseră smulse de-o mitralieră. Trunchiul acela de om poseda și un frumos mădular, de o tărie de-a dreptul ideală. De îndată ce rămase numai cu Mony, infirmiera se și înfipse în cârligul aceluși mutilat, care horcăia, iar în timpul acelei cavalcade, mai slei și scula lui Mony, care ejacula repede, ca un călugăr carmelit. Omul-trunchi încă nu murise; sângera abundant prin toate cele patru cioturi ale membrilor sale, iar vampira îi istovi și ultimul mădular rămas întreg, ajutându-l să-și dea duhul, învăluit de acele

oribile mângâieri. Sperma rezultată din această cea de pe urmă ascuțire a condeiului, i se spovedi ea mai apoi lui Mony, era aproape rece, dar femeia părea atât de excitată încât Mony, care se simțea sfârșit, o rugă să-și desfacă agrafele de la piept. El îi supse puțin țâțele, apoi ea se lăsă în genunchi și încercă să-i readucă la viață darda-i princiară, frecându-și-o de sâni.

— Vai mie! exclamă Mony, femeie crudă ce ești, și căreia Domnul i-a hărăzit să-i dea gata pe răniți, cine ești? Cine ești?

— Sunt fica lui Ian Mornesky, zise ea, prințul revoluționar pe care infamul de Gurko l-a trimis să moară la Tobolsk. Ca să mă răzbun, și ca să răzbun și Polonia, care mi-e mamă, îi dau gata pe soldații ruși. Aș dori să-l ucid cu mâinile mele pe Kuropatkin și vreau moartea tuturor Romanovilor.

Fratele meu, care îmi e și amant și care m-a deflorat în timpul unui pogrom la Varșovia, de teamă ca floarea mea să nu cadă pradă unui cazac, are aceleași sentimente ca și mine. El și-a rătăcit cu bună știință regimentul pe care-l comanda și s-a dus să-l înece în lacul Baikal. De altfel, înainte de a pleca, îmi spusese ce are de gând să facă.

În felul acesta ne răzbunăm noi pe moscoviți.

Toate aceste elanuri patriotice au acționat asupra simțurilor mele, iar pasiunile cele mai nobile au cedat în fața celor crude. Fiindcă sunt crudă, precum vezi, ca și Tamerlan, Attila și Ivan cel Groaznic. Odinioară, eram pioasă ca o sfântă. Azi, Messalina și Catherina ar fi pe lângă mine niște blânde oițe.

Mony ascultă înflorat declarațiile acelei târfe de mare clasă. Și ținu cu orice preț să-i lingă fundul în cinstea Poloniei, povestindu-i, la rândul lui, cum fusese amestecat, indirect, în conspirația care-l costase viața pe Alexandru Obrenovici, la Belgrad.

Ea îl asculta cu admirație.

— De-aș putea să-l văd într-o bună zi pe Țar,

exclamă ea, aruncat pe fereastră!

Mony, care era un ofițer loial, protestă împotriva acelei defenestrări și își mărturisi atașamentul față de autocrația legitimă:

— Te admir foarte mult, îi spuse el polonezei, dar dacă eu aș fi țarul, i-aș nimici de-a valma pe toți acești polonezi. Acești bețivani inepti nu mai conțin decât fabrica tot felul de bombe, făcând astfel planeta de nelocuit. Chiar și la Paris, aceste sadice personaje, ce țin atât de Curtea cu juri, cât și de spitalul de nebuni de la Salpetriere, tulbură viața unor pașnici locuitori.

— E-adevărat, zise poloneza, compatrioții mei sunt niște oameni puțin cam zăgăruiți, dar dacă patria le va fi înapoiată, dacă vor fi lăsați să-și vorbească limba, Polonia va redeveni și ea patria onoarei cavaleresti, a luxului și-a femeilor frumoase.

— Câtă dreptate ai! exclamă Mony, și, luând-o pe infirmieră pe-o brancardă, profită alene de ea, vorbindu-i, pe tot timpul actului, de o mulțime de lucruri galante și de demult. Cum s-ar zice, un adevărat decameron, cu tot cu ciurmații care-l înconjoară de pretutindeni.

— Femeie încântătoare, spunea Mony, hai să ne schimbăm, o dată cu sufletele, și credința.

— Primesc, răspundea ea; să ne însoțim, după ce războiul se va sfârși, și să umplem lumea de vuietul cruzimilor noastre.

— Și eu doresc acest lucru, spuse Mony, dar cu o condiție: ca acestea să fie niște cruzimi în toată legea.

— Poate că ai dreptate, zise infirmiera; nimic nu e mai plăcut decât să săvârșești tot ceea ce e permis.

Și, ajunși aici, căzură amândoi într-o transă, se strânsură în brațe, se mușcară și-n cele din urmă se satisfăcură până-n străfunduri.

Atunci se auziră niște strigăte puternice, iar armata rusă, aflată în derută, se lăsă dată de-a berbeleacul de către trupele japoneze.

Se auzeau, totodată, și țipetele îngrozitoare ale

răniților, și bubuitul artileriei, și uruitul sinistru al chesoanelor, și pocnetul puștilor.

Cortul se deschise brusc și o trupă de japonezi năvăli înăuntru. Mony și infirmiera de-abia dacă avură timpul necesar să-și aranjeze ținuta.

Un ofițer japonez înainta câțiva pași către prințul Vibescu.

— Sunteți prizonierul meu! îi spuse el, dar Mony, cu o singură împușcătură de revolver, îl lăsă țeapăn, după care, sub privirile uluite ale celorlalți, își frânse sabia pe genunchi.

Un alt ofițer japonez înainta spre el câțiva pași, în timp ce soldații îl înconjurară pe Mony, care se dădu prins; iar când ieși din cort, în tovărășia micuțului ofițer nipon, îi zări în depărtare, fugind peste coclauri, pe toți cei rămași în urmă, care încercau cu greu să se alăture din nou armatei ruse aflate, acum, în derută.

VIII

Fiindu-i crezut jurământul că nu va încerca să fugă, Mony fu lăsat să se plimbe în voie prin tabăra japoneză, unde îl căută în zadar pe Cornaboeux. În peregrinările lui, băgă de seamă că era urmărit tot timpul de ofițerul care-l făcuse prizonier. Încercă să-și facă din el un amic și, în scurt timp, izbuti să și-l apropie. Niponul era un șintoist tare ahtiat de plăceri și, împrietenindu-se, îi povesti niște lucruri minunate despre nevasta pe care o lăsase în Japonia.

— Ea e veselă și plină de farmec, spunea el, iar eu o ador ca pe sfânta Treime Ameno-Mino-Kanusi-No-Kami. Și e roditoare ca Isanaghi și Isanami, creatorii pământului și zămislitorii de oameni, și e frumoasă ca Amaterasu, fica acestor zei și însuși soarele. În așteptarea mea, ea e cu gândul la mine și dă glas celor treisprezece coarde ale ko-to-ului ei din lemn de polonia imperial și cântă din sio, cu toate cele șaptesprezece

tuburi ale sale.

— Dar tu, îl întrebă Mony, de când ai pornit-o la război, nu simți niciodată nevoia să îmbrățișezi o femeie?

— Eu, spuse ofițerul, când nevoia e mai tare ca mine, eu mă masturbez în timp ce privesc niște poze obscene! Și-i arată lui Mony niște cărțițele cu gravuri pe lemn de-o uimitoare obscenitate. Una dintre aceste cărțulii înfățișa niște femei făcând amor cu tot soiul de animale, pisici, tigri, câini, pești și chiar niște caracatițe, care înlănțuiau hidos, cu tentaculele lor prevăzute cu ventuze, trupurile unor gheșe isterice.

— Toți ofițerii și soldații noștri, spuse ofițerul, au asemenea cărți. Așa că se pot lipsi de femei, masturbându-se în timp ce contemplă aceste desene priapice.

Mony se ducea uneori să-i vadă pe răniții ruși. Acolo o găsea și pe infirmiera poloneză, care-i dăduse atâtea și atâtea lecții de cruzime în cortul lui Fiodor.

Printre răniți se afla și un căpitan, de felul lui din Arhanghelsk. Nu era rănit prea grav, așa că Mony se așeza uneori la căpătâiul lui și sta de vorbă cu el.

Într-o zi, rănitul, care se numea Kataș, îi întinse lui Mony o scrisoare și-l rugă s-o citească. În scrisoare era vorba de faptul că soția îl înșela cu un neguțător de blănuri.

— Iar eu o ador, spuse căpitanul, și-o iubesc pe această femeie chiar mai mult decât mă iubesc pe mine și sufăr îngrozitor, știind-o în brațele altuia; și cu toate astea, ei bine, sunt fericit, teribil de fericit.

— Cum se împacă oare aceste două sentimente? îl întrebă Mony; ele sunt taman opuse unul față de altul.

— La mine, cele două se contopesc, spuse Kataș; eu nu concep deloc plăcerea fără durere.

— Ești, așadar, masochist? îl chestiona mai departe Mony, vădit interesat.

— Poți să-i zici și așa! aprobă ofițerul; de altfel, masochismul e în conformitate cu preceptele religiei

creștine. Uite, pentru că văd că vă interesează persoana mea, o să vă istorisesc atunci povestea vieții mele.

— Ard de nerăbdare s-o aflu, spuse Mony curtenitor, dar, mai întâi, dă peste cap această sitronadă, ca să-ți dregi glasul.

Căpitanul Kataș își începu astfel istorisirea: M-am născut în anul 1874, la Arhanghelsk, și încă din copilărie simțeam, când mi se aplica vreo pedeapsă, o plăcere amară. Toate nenorocirile care se abătuseră asupra familiei noastre îmi ascuțiră acea facultate de a-mi găsi plăcerea în nefericire și mi-o lărgiră.

Asta mi se trăgea fără doar și poate de la o prea mare gingășie. Tatăl meu a fost asasinat, pe când eu aveam numai cincisprezece ani, și-mi aduc aminte că atunci am simțit cea dintâi plăcere a mea prilejuită de acea înmormântare. De-atâta emoție și spaimă, m-am pomenit ejaculând. Mama mea și-a pierdut mințile, iar când mă duceam s-o vizitez la azil, mă masturbam, ascultând-o cum bate câmpii, într-un mod atât de spurcat, căci se credea preschimbată într-o latrină, domnule, și vorbea despre dosuri închipuite care-și făceau nevoile în ea. În ziua în care i s-a năzărit că adâncă ei groapă se umpluse, trebuiră s-o închidă. Căci devenise periculoasă și reclama întruna, urlând din toate puterile, să vină căcănarii s-o golească. O ascultam cu foarte mare greutate. Totuși, pe mine mă mai recunoștea.

— Fiule, îmi spunea ea, tu n-o mai iubești deloc pe mama ta și te duci în alte locuri de ușurare. Așază-te pe mine și fă-ți nevoile în tihnă. *Unde te-ai putea ușura mai bine decât la sânul maicii tale?* Și-apoi, fiule, nu uita că groapa e plină. Ieri, un negustor de bere, care avea colică, a venit să-și facă nevoile pe mine. Nu mai pot, dau pe de lături. Trebuie neapărat să-mi trimiți căcănarii să mă golească.

Mă credeți, domnule, că deși eram profund dezgustat și, totodată, amărât, căci îmi adoram mama, cu

toate astea, simţeam o plăcere de nespus auzind toate acele cuvinte spurcate. Da, domnule, îmi făceau plăcere şi mă masturbam.

Pe urmă, m-am simţit îmboldit să intru în armată şi-astfel am izbutit, datorită relaţiilor mele, să rămân în Nord. Frecventam familia unui pastor protestant stabilit la Arhanghelsk; acesta era englez şi-avea o fiică atât de plină de nuri încât toate descrierile mele nu v-ar face s-o vedeţi nici pe jumătate pe cât era în realitate. Într-o zi, pe când dansam cu ea, cu ocazia unei serate de familie, după un vals, Florence îşi puse ca din întâmplare mâna între coapsele mele şi mă întrebă:

— Ți se scoală?

Ea îşi dăduse seama că eram într-un hal de erecţie îngrozitoare, dar îmi surâse, zicându-mi:

— Şi eu m-am udat de tot, dar nu în cinstea ta, ci a lui Dyre, care mă excită.

Şi se îndreptă cu multă gingăşie spre Dyre Kissird, un comis-voiajor norvegian. Glumiră ca la un minut, apoi, când muzica dădu semnalul unui nou dans, plecară ţinându-se de mijloc şi privindu-se cu amor. Iar eu sufeream martiriul. Gelozia îmi sfâşia inima. Şi dacă Florence era o fiinţă dorită, din ziua în care ştiui că nu mă iubea, o dorii şi mai mult. Mă slobozeam numai văzând-o dansând cu rivalul meu. Mi-i închipuiam unul în braţele celuiilalt şi, ca nu cumva să mi se vadă lacrimile, trebuia să-mi întorc capul în altă direcţie.

Îmboldit şi de demonul poftelor, şi de cel al geloziei, îmi jurai, atunci, că voi face din ea soţia mea. Florence e, de altfel, o fiinţă foarte ciudată; vorbeşte patru limbi: franceza, germana, engleza şi rusa, dar în realitate n-o cunoaşte pe niciuna bine, iar jargonul pe care-l foloseşte are o savoare de sălbăticie. Eu însumi vorbesc foarte bine franceza şi cunosc în profunzime literatura franceză şi îndeosebi pe poeţii francezi de la finele veacului al XIX-lea. Alcătuiam şi versuri pentru Florence, versuri pe care eu le numeam simboliste şi

care reflectau pur și simplu propria mea tristețe.

Anemona a înflorit în numele de Arhanghelsk Pe când îngerii se plâneau de degerături, Iar numele de Florence a suspinat parafând Amețitoarele jurăminte de pe treptele scării.

Ale cărei flori, în schimb, umpleau de grele neliniști Tavanul și pereții, șiroind la vremea dezghețului.

O, Florence! Arhanghelsk!

*Cea dintâi: boabă de dafin, cealaltă însă: iarbă de angelică. Femei, rând pe rând, peste ghizduri se-
apleacă,*

Umplând puțul cel negru cu flori și relicve, Relicve de arhangel și flori de Arhanghelsk.

În vreme de pace, traiul de garnizoană în nordul Rusiei e plin de plăceri. Vânătoarea și obligațiile mondene își dispută aici viața militarului. Pentru mine, vânătoarea nu prezenta prea multe atracții, iar ocupațiile mele mondene puteau fi rezumate prin aceste cuvinte: s-o dobândesc pe Florence, pe care-o iubeam, dar care nu mă iubea. Oricum, n-a fost deloc o treabă ușoară. Murii de o mie de ori, căci Florence mă detesta, ba, mai mult, își bătea joc de mine și flirta cu unii dintre vânătorii de urși albi, cu neguțătorii scandinavi și chiar, într-o zi în care sosise o trupă de operetă pentru a da niște reprezentații mizerabile în îndepărtatele noastre ceturi, o surprinsei pe Florence, în timpul unei aurore boreale, patinând mână-n mână cu tenorul, un țap respingător, de fel din Carcassonne.

Numai că eu eram înstărit, domnule, așa că demersurile mele nu-i erau indiferente tatălui lui Florence, care o căsători în cele din urmă cu mine.

O pornirăm la drum spre Franța, dar, pe tot timpul călătoriei, ea nu-mi dădu voie nici măcar s-o țin în brațe. La Nisa sosirăm cam prin februarie, la vremea carnavalului.

Închiriarăm o vilă și, într-una din zilele de bătaie cu flori, Florence mă înștiința că se hotărâse să-și sacrifice

fecioria chiar în seara aceea. Crezui că amorul meu avea să fie în sfârșit răsplătit. Dar, vai! calvarul meu voluptuos era de-abia la început.

Florence mai adăugă că nu eram eu cel ales de ea pentru a săvârși acest act.

— Tu ești mult prea caraghios, spuse ea, și nici nu prea cred c-ai fi în stare. Mie îmi trebuie un francez, francezii sunt niște oameni galanți și se pricep într-ale amorului. Și mi-l voi alege eu însămi pe cel care mă va lărgi în timpul sărbătorii.

Obişnuit să mă supun, îmi plecai capul. O pornirăm spre bătaia cu flori. Un tânăr cu un accent nisard sau de prin Monaco o tot privea pe Florence. Ea întorcea capul spre el, surâzându-i. Sufeream mai mult decât a putut suferi vreodată cineva în oricare din cercurile infernului lui Dante.

În timpul desfășurării bătaii cu flori, ne întâlnirăm din nou cu el. Era singur, într-o trăsură împodobită cu tot felul de flori rare. Noi ne găseam într-o caleașca „Victoria”, în care înnebunisem de tot, căci Florence își dorise ca aceasta să fie împodobită în întregime cu tuberoze.

Când cealaltă trăsură se încrucișa cu a noastră, junele îi arunca flori soției mele, Florence, care-l privea cu amor și-i arunca, la rândul ei, buchete de tuberoze.

La un ocol, enervată, ea își azvârli foarte tare buchetul, astfel că florile și tulpinile lui, moi și vâscoase, lăsară o pată pe veșmântul de flanelă al frumosului închipuit. Florence se scuză imediat și, coborând fără jenă, se urcă în trăsura junelui.

Acesta era un bogat om din Nisa, ce făcuse avere de pe urma comerțului cu ulei de măsline pe care i-l lăsase moștenire tatăl său.

Prospero, așa se numea tânărul, o primi pe soția mea fără jenă, iar la terminarea bătaii cu flori trăsura lui luă premiul întâi, iar a mea, pe-al doilea. Orchestra cânta. O văzui pe soția mea înălțând flamura câștigată de

rivalul meu, pe care ea îl săruta cu foc.

Seara, își dori să ia masa împreună cu mine și cu Prospero, pe care-l aduse în vila noastră. Noaptea era fără seamăn de frumoasă, dar eu sufeream.

În dormitor, soția mea ne puse pe amândoi să intrăm o dată, eu întristat de moarte, iar Prospero foarte uimit și un pic stingher de norocul je dăduse peste el.

Florence îmi arată un fotoliu și-mi spuse:

— Vei asista acum la o lecție de voluptate; încearcă să tragi și tu niște foloase din asta.

Apoi îi spuse lui Prospero s-o dezbrace; ceea ce acesta și făcu, și nu fără o anumită grație.

Florence era încântătoare. Carnea ei tare, și ceva mai grasă decât ai fi crezut, tremura în mâinile nisardului. Se dezbracă și el, iar mădularul lui era deja încordat. Băgai de seamă cu plăcere că nu-l avea deloc mai gros ca al meu. Ba chiar era ceva mai mic și mai ascuțit. Era, în definitiv, un adevărat instrument de dezvirginat. Și unul și celălalt erau încântători; ea, coafată frumos, cu ochii sclipind de poftă, și trandafirie, în cămășuța ei de dantelă.

Prospero îi mozoli sânii, care se ațineau ca niște colombe ce gânguresc și, petrecându-și o mână pe sub cămașă, o excită puțin, în timp ce ea se distra cu mădularul, pe care-l săruta și căruia îi dădea apoi drumul, lăsându-l să se lovească de burta junelui. Iar eu plângeam în fotoliu. Deodată, Prospero o luă pe soția mea în brațe și-i săltă cămășuța la spate; frumosul ei șezut durduliu mi se dezvălui tot numai gropițe.

Prospero începu apoi s-o atingă peste fese, în vreme ce ea râdea, iar pe buclele ei trandafirii și crinii înfloreau de-a valma. Curând, ea deveni serioasă și-i spuse:

— Ia-mă, acum.

El o duse în brațe până la pat, iar eu auzii apoi tipătul de durere pe care-l scoase soția mea atunci când himenul ei sfâșiat lăsa cale liberă membrului care-l

învinse.

Pe mine, care suspinam, nici nu mă mai băgau în seamă; găsimu-mi totuși plăcerea în însăși durerea mea și nemaiputând suporta, îmi scosei în curând membrul și mă frecai în cinstea lor.

Ei se împreună astfel de vreo zece ori. Apoi, ca și cum ar fi observat că mai sunt și eu pe-acolo, soția mea îmi spuse:

— Vino să vezi, scumpul meu soț, ce treabă bună a făcut Prospero.

Mă apropiai atunci de pat, cu scula ridicată, iar soția mea, văzând că membrul meu e mai gros decât al lui Prospero, își manifestă față de acesta un mare dispreț. Ea mă masturba spunând:

— Prospero, scula ta nu face două parale, căci cea a soțului meu, care e un idiot, e mult mai groasă decât a ta. M-ai înșelat, iar soțul meu o să mă răzbune. Andre, îmi spuse ea, biciuiește-l pe omul ăsta până la sânge.

Mă repezii la el și, apucând biciul, ce se găsea pe noptieră, un bici pentru câine, îl cravașai cu toată puterea pe care mi-o dădea gelozia. Îl biciuii mult și bine. Eram mai zdravăn decât el și până la urmă soției mele i se făcu milă. Îi ceru să se îmbrace și-l trimise la plimbare cu un adio definitiv.

O dată plecat, crezui că și necazurile mele luaseră sfârșit. Dar, vai! ea îmi spuse:

— Andre, dă-mi scula ta.

Mă masturba, dar nu-mi permise s-o ating. După care își strigă câinele, un frumos danez, pe care-l masturba câteva momente. Când sfredelul lui ascuțit se găsi în erecție, îl făcu pe animal să se urce pe ea, poruncindu-mi să-i dau o mână de ajutor javei, care gâfâia de plăcere, cu limba scoasă.

Simții atunci o suferință atât de mare încât îmi pierdui cunoștința, ejaculând. Când îmi revenii, Florence mă striga în disperare. Vergeaua câinelui nu mai voia să iasă din gaura atât de proaspătă dintre picioarele ei. De

o jumătate de oră, amândoi, și femeia și bestia, se chinuiau zadarnic să se deznoade. O umflătură ca un nod reținea aia a câinelui danez în vaginul cel dulce și strâmt al muierii mele. Mă folosii de puțină apă rece, ceea ce le permise în scurt timp să-și recapete independența. Din ziua aceea, soției mele îi trecu nebunescul chef să facă amor cu un câine. Și, ca să mă recompenseze, îmi mai făcu puțină labă, după care mă trimise să mă culc singur în camera mea.

A doua zi pe seară, o rugai pe soția mea să mă lase să-mi îndeplinesc datoriile mele de soț.

— Te ador, îi spuneam eu, și nimeni nu te iubește ca mine, sunt sclavul tău. Poți face orice din mine.

Iar ea era goală și delicioasă. Pletele ei se răspândiseră pe pat, fragii sânilor ei mă ațâtau, iar eu plângeam, îmi scosesese membrul și mă masturba încetișor, cu niște mișcări foarte lente. Tocmai atunci sună la ușă tânăra cameristă, pe care și-o luase la Nisa și care își făcu apariția îmbrăcată numai în cămașa de noapte. Soția mea mă obligă să-mi reiau locul din fotoliu și asistai la îmbrățișările amoroase ale celor două lesbiene care, tremurând, ajunseră la orgasm, gâfâind și făcând spume la gură. Apoi se gâdilară, se masturbară una pe coapsa celeilalte, iar eu priveam fundul tinerei Ninette, mare și țeapăn, cum se saltă deasupra soției mele, ce avea ochii încetoșați de plăcere.

Încercai să mă apropii de ele, dar Florence și Ninette își râseră de mine și mă masturbară, după care se cufundară din nou în plăcerile lor contra naturii.

A doua zi, soția mea n-o mai chemă pe Ninette și fu rândul unui ofițer de la vânători de munte să mă facă să sufăr. Membrul lui era enorm și negricios. Iar el era un bătăran, mă insulta și mă plesnea.

După ce-o avu pe soția mea, îmi ordonă să mă apropii de pat și, apucând biciul câinelui, îmi arse câteva peste față cu el. Scosei un strigăt de durere. Vai! Un hohot de râs al soției mele mă făcu să regăsesc acea

voluptate amară pe care o cunoscusem deja.

Mă lăsa dezbrăcat de acel crud soldat, care avea nevoie să biciuiască pe cineva ca să se excite.

Când mă găsii gol, munteanul meu mă insultă, mă făcu încornorat, cornut, animal cu coarne și, ridicând cravașa, o lăsă pe spinarea mea, primele lovituri fiind și cele mai crude. Văzând însă că soției mele îi făcea plăcere să mă vadă suferind, plăcerea ei deveni și a mea. Eu însumi îmi aflai plăcerea în suferință.

Fiecare lovitură ce se abătea peste fesele mele era pentru mine ca un fel de plăcere ceva mai violentă. Prima usturime se preschimbă în curând într-o delicioasă gâdilătură, care-mi săltă organul. Nu trecu mult și loviturile îmi sfâșiară pielea, iar sângele care țâșnea din buclele mele mă încălzea într-un mod ciudat. Și lucrul ăsta îmi spori și mai mult plăcerea.

Degetul muierii mele se mișca într-un anume fel prin blănița care-i împodobește intrarea. Cu cealaltă mână îl manipula pe călăul meu. Loviturile se întetiră deodată, iar eu simții că pentru mine momentul spasmului era foarte aproape. Mintea mea fu cuprinsă atunci de un soi de entuziasm; martirii, cu care Biserica se fălește, trebuie să fi cunoscut și ei asemenea clipe.

Mă ridicai plin de sânge, cu membrul în erecție, și mă repezii asupra femeii mele.

Nici ea și nici amantul ei nu fură în stare să mă mai oprească. Mă prăbușii în brațele soției mele, iar membrul meu de-abia dacă atinse adorata-i blăniță și se și goli, iar eu scosei niște strigăte înfiorătoare.

Dar, imediat, după asta, munteanul mă smulse de la postul unde mă găseam; muierea mea, care parcă turbase, îi spuse că trebuie neapărat să mă pedepsească.

Și luă niște ace, pe care mi le înfipse în carne, unul câte unul, cu o mare plăcere. Din *cauza*, durerilor, urlam îngrozitor. Oricărui om i s-ar fi făcut milă de halul în care mă găseam. Numai nedemnei mele soții nu, căci se culcă pe patul cel înroșit de sânge și, depărtându-și picioarele,

își trase amantul de enormul lui membru de măgar, după care, dezvelindu-și singură intrarea, și-l înfipse până la rădăcină, în vreme ce amantul o mușca de țâțe, iar eu mă tăvăleam pe jos, ca un nebun, făcând ca acele să pătrundă și mai adânc în carnea mea.

Mă deșteptai în brațele drăguței Ninette, care stătea așezată pe vine și-mi smulgea acele. Din camera alăturată, o auzii pe soția mea ocărând și țipând de plăcere, în brațele ofițerului. Durerea acelor, pe care mi le scotea Ninette, și cea pe care mi-o cauza frenetica plăcere a femeii mele mă făcură să mă excit cumplit.

Ninette, așa cum am mai spus, stătea așezată pe pânțelele meu, pe vine; întinzând o mână, o apucau de blăniță și pipăindu-i deschizătura, simții că se umezise.

Dar, vai! chiar în clipa aceea ușa se deschise și intra un monstru de botcha, adică un fel de ajutor de zidar piemontez.

Acesta era amantul Ninettei și era teribil de furios. El ridică fustele metresei sale și se apucă s-o bată la fund, sub ochii mei. Apoi își scoase cureaua și-o bătu și cu ea. Iar ea striga:

— N-am făcut deloc amor cu stăpânul.

— Și-atunci de ce te ținea așa de păr?

Ninette se apăra în zadar. Fundul ei mare de brunetă sălta sub loviturile acelei bucăți de piele, care șuiera și despica aerul ca un șarpe în zbor. În curând, spatele ei se încinse de-a binelea. Trebuie că nici ei nu-i plăceau astfel de pedepse, căci nu trecu mult și se întoarse și apucându-și amantul de prohab, îi trase nădragii în jos și-i scoase afară o măciucă și niște fudulii ce trăgeau pe puțin trei kile.

Porcul, excitat ca un moji, se culcă peste Ninette, care-și încolăci picioarele ei fine și nervoase în jurul șalelor lui. Iar eu văzui cum făcălețul acela gros intră în vaginul care-l înghiți, ca pe-o pastilă, și-l scoase înapoi, ca pe-un piston. Plăcerile lor se prelungiră destul de mult, iar țipetele lor se amestecară cu cele ale femeii

mele.

Când își isprăvi treaba, botcha, care se făcuse roșu la față, se ridică și văzând că mă masturbam, mă insultă, după care, apucând din nou cureaua, începu să mă lovească pe unde se nimerea. Bucata aceea de piele îmi făcea teribil de rău, căci mă simțeam foarte slăbit și nu mai aveam destulă putere ca să mai simt plăcerea. Catarama intra nemiloasă în carnea mea. Atunci țipai:

— Îndurare!...

Dar în acel moment, femeia mea intră împreună cu amantul ei și, cum tot atunci pe sub ferestrele vilei noastre o flașnetă începuse să cânte un vals, cele două cupluri dezmațate se apucară să danseze pe trupul meu, zdrobindu-mi boașele și nasul și făcându-mă să sângerez peste tot.

Căzui bolnav la pat. Dar avui și eu partea mea de răzbunare, căci botcha se prăbuși de pe o schelă și-și turti țeasta, iar ofițerul de vânători de munte, insultându-și un camarad, fu ucis în duel de către acesta.

Un ordin al Maiestății sale mă chemă la datorie în Extremul Orient, iar eu îmi părăsii femeia care continuă și-n ziua de azi să mă înșele.

Așa se sfârși povestea lui Kataș. Istoria lui îi ațâțase pe Mony și pe infirmiera poloneză ce intrase mai spre sfârșitul ei și care-o ascultase cu o plăcere abia stăpânită.

Printul și infirmiera se repeziră asupra nefericitului rănit, îl dezveliră și punând mâna pe bețele unor drapele rusești capturate în ultima bătălie și care acum se găseau aruncate pe jos, se apucară să-l lovească cu ele pe amărâtul a cărui spinare sălta sub lovituri. Și acesta delira:

— O, iubita mea Florence, nu-i așa că tot divina ta mână e cea care mă lovește acum? Mă exciți atât de mult încât... Să nu uiți să mă freci... O, ce bine e! Mă lovești prea tare peste umeri... Și lovitura asta m-a făcut să-mi dea sângele!... Curge... pentru tine curge... soția mea...

turturica mea... dulcea mea musculiță...

Târfa de infirmieră lovea mai abitir ca niciodată. Dosul nefericitului se ridica, livid și pătat pe alocuri de-un sânge apos. Lui Mony i se strânse inima, își dădu seama de cruzimea sa și toată furia lui se abătu atunci asupra nedemnei infirmiere. Îi săltă fustele și începu s-o lovească. Ea căzu la pământ, mișcându-și în fel și chip crupa ei de târfă, pe care-o aluniță o făcea și mai atrăgătoare.

O lovea din toate puterile și sângele țâșnea din carnea ei satinată, în timp ce se răsucea urlând îndrăcit. Apoi, bățul lui Mony se abătu asupra pântecelui ei, făcând un zgomot înăbușit. Și-n acel moment, având o inspirație genială, acesta ridică de jos și celălalt băț, pe care îl lăsase infirmiera, și se porni să bată darabana pe burta dezgolită a polonezei. Ta-urile se succedau râurilor cu o repeziciune amețitoare și nici chiar micuțul Bara, de glorioasă amintire, nu dăduse mai bine semnalul de atac pe podul Arcole.

În cele din urmă, pântecetele plesni, însă Mony bătea în continuare toba, în timp ce soldații japonezi, aflați în afara infirmeriei, se strângeau, care de pe unde se găsea, crezându-se chemați la arme. Gorniștii sunară și ei alarma în tabără. Regimentele se strânseseră din tot locul, ceea ce nu fu deloc rău, căci rușii trecuseră la ofensivă și înaintau înspre tabăra japoneză. Fără bătaia de tobă a prințului Vibescu, tabăra japoneză ar fi fost cucerită. De altfel, aceasta fu și victoria decisivă a niponilor. Și ea i se datorează unui român sadic.

Deodată, în sală intrară câteva infirmiere care aduceau niște răniți. Ele îl văzură pe prinț bătând peste burta crăpată a polonezei. Văzură și rănitul, însângerat și gol, de pe pat.

Și se aruncară toate deodată asupra prințului, îl legară și-l duseră de-acolo.

Un consiliu de război îl condamnă la moarte prin flagelare și nimic nu-i mai putu clinti din hotărârea lor pe

judecătorii japonezi. Nici măcar cererea de grațiere trimisă de Mikado nu avu mai mulți sorți de izbândă.

Curajos cum era, prințul Vibescu se resemna și se pregăti să moară, ca un adevărat gospodar ereditar din România.

IX

Veni și ziua execuției; prințul Vibescu se împărtăși, se griji, își făcu testamentul și le scrisese părinților, într-o zi, i se aduse în celulă o fetiță de doisprezece ani. Prințul se miră de această favoare și, simțindu-se nesupravegheat, începu s-o pipăie.

Fetița era încântătoare și-i spuse, pe românește, că era de felul ei din București și că fusese luată prizonieră de japonezi din ariergarda armatei ruse, unde părinții ei făceau un fel de negoț.

Prezența ei în „vizuina” prințului se datora faptului că, la propunerea japonezilor, acceptase să fie deflorată de un român condamnat la moarte.

Mony îi ridică fustele și-i mozoli sexul ei mic și rotunjit, pe care încă nu crescuse puful, apoi o palmui ușor la fund, în timp ce fetița îl masturba cu buzele ei curate și cu degetele subțiri ale mâinilor. După aceea, prințul își vârî vârful sculei între picioarele de copil ale micuței românce, pe care, la întâia încercare, nu izbuti s-o penetreze, deși ea îl seconda din toate puterile sale, săltându-se în fund și oferindu-i prințului, spre sărutare, sâinii mici și rotunzi ca niște mandarine. Pe el îl apucară atunci toate năbădăile și falnicul său meștreleu o pătrunse, în sfârșit, pe fetiță, stricându-i întocmirea ei de fată mare și făcând să curgă, din trupul ei, sânge nevinovat.

După asta, Mony se ridică și, întrucât nu mai spera să i se facă dreptate, o strânse pe fetiță de gât, după ce, mai întâi, îi scoase ochii, în îngrozitoarele ei zbierete.

Alarmați, soldații japonezi îl scoaseră din celulă. Un

herald îi citi sentința în curtea închisorii, care nu era altceva decât o veche pagodă chinezească de o minunată arhitectură.

Sentința era scurtă: condamnatul urma să primească o lovitură de nuia de la fiecare dintre soldații ce alcătuiau armata japoneză cantonată în acel loc. Iar această armată se compunea din unsprezece mii de oameni.

Și, pe când heraldul citea, prințul își rememora agitata lui viață. Femeile din București, viceconsulul Serbiei, Parisul, crima din vagonul de dormit, micuța japoneză de la Port-Arthur, toate i se perindară atunci prin minte.

Dintre toate, un fapt anume căpătă contur. Își aduse aminte de bulevardul Malesherbes; Culculine, într-o rochiță primăvărată, se îndrepta spre Madeleine, iar el, Mony, îi spunea:

— Dacă nu voi face amor de douăzeci de ori la rând, unsprezece mii de fecioare sau unsprezece mii de nuiile să fie osânda mea.

Amor nu făcuse de douăzeci de ori la rând, așa că venise și ziua în care unsprezece mii de vergele aveau să-i fie pedeapsa.

Până aici ajunsese cu reveria, când soldații îl readuseră la realitate și-l conduseră dinaintea călăilor săi.

Unsprezece mii de japonezi erau aranjați pe două rânduri, față în față. Fiecare avea în mână o nuia foarte elastică. Mony fu despuiat de veșminte, apoi trebui s-o apuce pe acea crudă cale mărginită de călăi. Primele lovituri abia dacă-l făcură să tresară. Acestea cădeau pe o piele satinată, lăsându-i niște semne de-un roșu închis. Suportă cu stoicism prima mie de lovituri, apoi se prăbuși la pământ, plin de sânge și cu membrul în erecție.

Îl așezară atunci pe-o năsalie și lugubra procesiune, scandată de loviturile seci ale betelor ce loveau într-o

carne umflată și plină de sânge, își continuă mersul, în scurtă vreme, membrul lui nu-și mai putu stăvili jetul de spermă și, ridicându-se de mai multe ori, își scuipă lichidul cel albicios în fața soldaților, care loviră atunci cu și mai multă vlagă în rămășița aceea de om.

La cea de a doua mie de lovituri, Mony își dădu duhul. Soarele strălucea. Iar ciripitul păsărelelor manciuriene făcea ca acea mândră dimineată să fie și mai plină de voie bună. Sentința își urmă totuși cursul și ultimii soldați loviră cu nuiua într-o rămășiță informă. Un fel de tocătură pentru cârnați, din care nu se mai putea distinge nimic, în afară de față, care-i fusese cruțată, și de ochii lui acum sticloși, larg deschiși, ce păreau să contemple divina maiestate a împărăției de dincolo.

În acel moment, prin apropiere trecu un convoi de prizonieri ruși. Li se ordonă să se oprească, pentru a-i înfricoșa, astfel, pe moscoviți.

Și, atunci, se auzi un strigăt, urmat, imediat, de alte două. Trei prizonieri se desprinseseră din grup și, cum nu erau deloc puși în lanțuri, se îngrămădiră asupra celui supliciat și care, chiar în acea clipă, ispășea cea de-a unsprezecea mie lovitură de nuiua. Aceștia se aruncară în genunchi și, plângând, sărutară cu devoțiune capul însângerat al lui Mony. Abia mai târziu, soldații japonezi, ce fuseseră surprinși de această scenă impresionantă, își dădură seama că, de fapt, numai unul dintre prizonieri era bărbat, și încă unul cât un munte, iar ceilalți, însoțitorii săi, doar niște femei drăguțe și încă tinere, deghizate în soldați. Într-adevăr, cei trei erau Cornaboeux, Culculine și Alexine și căzuseră în mâinile japonezilor imediat după înfrângerea armatei ruse.

Mai întâi, japonezii le respectară durerea, apoi, ațâțați și de prezența celor două femei, se apucară să-i tachineze. Cornaboeux fu lăsat să rămână în genunchi lângă cadavrul stăpânului său, iar Culculinei și Alexinei li se dădură nădragii jos, cu toată împotrivirea lor.

Frumoasele lor poponețuri albe și săltărețe, de parizience bine făcute, se arătară în curând privirilor uimite ale soldaților. Aceștia se apucară să biciuiască ușor, și fără mânie, acele încântătoare dosuri ce se mișcau ca niște luni bezmetice, iar când fetele dădeau să se ridice, li se puteau zări, pe dedesubt, perii zburliți ai pisicuțelor.

Loviturile șfichiuiiau prin aer și, *căzând* pe un loc neted și nu foarte tare, însemnau pentru o clipă găoazele grase și tari ale pariziențelor; și, imediat după aceea, semnele se ștergeau, pentru a se reface, iar și iar, acolo unde nuiua cădea din nou.

Când socotiră că sunt îndeajuns de excitate, doi ofițeri japonezi le duseră cu ei într-un adăpost și le cotârciră de vreo zece ori la rând, ca niște stătuți ce se aflau.

Acei ofițeri japonezi erau niște gentilomi de neam mare. Făcuseră spionaj în Franța și cunoșteau bine Parisul. Culculine și Alexine nu avură nevoie să se ostenească prea mult pentru a obține de la ei trupul defunctului Vibescu, pe care-l făcură să treacă drept un verișor de-al lor, iar ele se prezentară ca fiind surori.

Printre prizonieri se afla și un ziarist francez, corespondent de război al unui ziar de provincie. Înainte de război, acesta fusese sculptor, nu chiar netaalentat, și se numea Genmolay. Culculine se duse să-l caute pentru a-l ruga să sculpteze un monument care să fie demn de memoria prințului Vibescu.

Singura slăbiciune a lui Genmolay era flagelarea. Și, în consecință, nu-i ceru Culculinei altceva decât să-l lase s-o biciuiască. Ea acceptă această condiție și, la ora fixată, veni împreună cu Alexine și Cornaboeux. Cele două femei și cei doi bărbați se lăsară în pielea goală. Alexine și Culculine se culcară pe-un pat, cu capul în jos și cu fundu-n sus, și cei doi robuști francezi, înarmați cu nuiiele, se puseră să le lovească, în așa fel încât mai toate loviturile să cadă pe dunga fundului sau pe cea a sexelor

care, din cauza poziției, ieșeau de minune în evidență. Cei doi loveau, excitându-se reciproc, în vreme ce femeile suportau martiriul, gândindu-se la monumentul lui Mony, un monument pe măsura celui care a fost iubitul lor, prințul bucureștean Mony Vibescu, iar acest gând, cu adevărat nobil și măreț, le susținu moralul până la capătul acelei neobișnuite încercări.

Apoi, Genmolay și Cornaboeux se așezară lângă ele și le lăsară să le sleiască mătârângile mari și pline de sevă, continuând să lovească dosurile tremurânde ale celor două frumoase fete.

A doua zi, Genmolay se apucă de lucru. Și, nu peste multă vreme, duse la bun sfârșit un uimitor monument funerar care-ți lua ochii. Statuia ecvestră a prințului Mony era amplasată pe un soclu enorm. Iar pe soclu, basoreliefurile înfățișau acțiunile pline de strălucire ale prințului. Putea fi văzut, dintr-o parte, părăsind într-un balon Port-Arthur-ul asediat, iar din cealaltă, era reprezentat ca un protector al artelor pe care le studiase, nu demult, la Paris.

Călătorul care străbate câmpia manciuriană dintre Mukden și Dalny zărește deodată, nu departe de un câmp de bătălie încă presărat cu oseminte, un impunător mormânt din marmură albă. Chinezii, care-și muncesc ogorul din apropiere, îi arată tot respectul cuvenit, iar o mamă manciuriană, ca răspuns la întrebările puse de copilul ei, zice:

— A fost un cavaler uriaș, care-a apărât Manciuria împotriva diavolilor occidentali și-a celor din Răsărit.

De cele mai multe ori însă, călătorul se adresează paznicului de la bariera transmanciurianului. Paznicul acesteia e un japonez cu ochii bridăți, îmbrăcat ca un slujbaș de la P.-L.—M. Iar acesta răspunde cu modestie:

— A fost un tambur major care-a hotărât soarta bătăliei de la Mukden.

Călătorul, care ține să se informeze cât mai exact cu putință, trebuie să se apropie de statuie și să citească,

fără a bănuî că va rămâne multă vreme îngândurat,
enigmaticele versuri gravate pe soclu:

Aici se odihnește prințul Vibescu,

*Singurul ibovnic al celor unsprezece mii de
vergele,*

*Nu încapă îndoială, mult mai bine ar fi fost,
trecătorule,*

Să fi deflorat unsprezece mii de vergine.

În Colecția „Biblioteca erotică” au apărut:

Alberto Moravia, *Voyeurul*

Marie Nimier, *Noua pornografie*

Philippe Sollers, *Portretul jucătorului*

Denis Diderot, *Bijuteriile indiscrete*

Alberto Moravia, *Eu și el*

Dominique Simonnet (coord.),

Cea mai frumoasă istorie a iubirii

Șeicul Nefzaoui, *Grădina parfumată. Manual de
erotologie arabă*

Tahar Ben Jelloun, *Iubiri vrăjitoare*

Kjell Westo, *Lang*

Nicolas Meilcour, *Rose și Cârma*

Shahrukh Husain, *Cartea miturilor și legendelor
erotice*

Nadeem Aslam, *Hărți pentru iubiri rătăcite*

*Contravaloarea timbrului literar se depune în
contul Uniunii Scrutărilor din România, nr. R044RNCB
5101 0000 0171 0001, deschis la BCR, Filiala Sector 1,
București.*

Editura Paralela 45

Pitești, jud. Argeș, cod 110174, str. Frații Golești
128-130; tel. /fax: (0248)63.14.39; (0248)63.14.92;
(0248)21.45.33; e-mail: redactieedituraparelela45.ro

București, cod 71341, Sector 1, Piața Presei Libere
nr. 1, Casa Presei Libere, corp C2, mezanin 6-7-8; tel.
/fax: (021)317.90.28; e-mail:

bucurestiedituraparalela45.ro

Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400153, str. Ion Popescu-Voitești 1-3, bl. D, se. 3, ap. 43; tel. /fax: (0264)43.40.31; e-mail: depeluitedituraparalela45.ro

COMENZI - CARTEA PRIN POȘTĂ

EDITURA PARALELA 45

Pitești, jud. Argeș, cod 110174, str. Frații Golești 128-130

Tel. /fax: 0248 214 533;

0248 631 439;

0248 631 492.

E-mail: comenziedituraparalela45.ro sau accesați
www.edituraparalela45.ro

Condiții:

rabat între 5 și 25;

taxele poștale sunt suportate de editură;

plata se face ramburs, la primirea coletului.

Tiparul executat la tipografia Editurii Paralela 45

Există o întreagă tradiție a ceea ce se numește literatură licențioasă, urcând din antichitate (Ovidiu în *Ars amandi*) până la Balzac (*Contes drolatiques*). Spiritele pudibonde însă pot să fie șocate până și de anumite pasaje din *Biblie*, ca să nu mai vorbim de cărți ca *Halima* sau *Decameronul*. Că atentează la pudoare li s-a reproșat lui Baudelaire și Flaubert; pentru același motiv, Joyce și Henry Miller au fost lungă vreme autori interziși în țările cu limbă anglo-saxonă. Ultimul, ca să se apere de eticheta „pornografie” aplicată romanelor sale, cita cuvintele lui Theodore Schroeder, care și-a consacrat viața luptei pentru libertatea cuvântului: „Obscenitatea – susținea el – nu se găsește în nicio carte, în niciun tablou, ea e întotdeauna o calitate a spiritului celui care citește sau privește”. Schroeder are indiscutabil dreptate atunci când e vorba despre opere artistice reușite, fiindcă aici scenele șocante ori verdeța limbajului au o funcție estetică, sunt necesare expresivității literare și plastice. Pornografia apare doar acolo unde efectul

poetic nu intervine și e urmărită stricta excitare sexuală
pe cale scriptică sau vizuală.

Ov.S.Crohmălniceanu

ISBN-10 973-697-717-X ISBN-13 978-973-697-717-

6

9948362 019870